

Warszawa, dnia 24.06.2016 r.

**MINISTERSTWO ŚRODOWISKA
PODSEKRETARZ STANU**

Mariusz Gajda

WPŁYNEŁO
Dnia 27.06.16
L.dz. RDS 889.06/16

DZW-I.076.1.2016.MSz

**Pan
Piotr Duda
Przewodniczący Rady Dialogu
Społecznego**

Stanowcy Pani Przewodniczący,

W załączeniu przekazuję projekt ustawy- Prawo wodne (UCI), w wersji przekazanej na Stały Komitet Rady Ministrów w dniu 24.06.2016 r.

Z poważaniem

M. Gajda

U S T A W A

z dnia 2016 r.

Prawo wodne¹⁾²⁾

¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia następujących dyrektyw Wspólnot Europejskich:

- 1) dyrektywy Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych (Dz. Urz. WE L 135 z 30.05.1991);
- 2) dyrektywy 91/676/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. dotyczącej ochrony wód przed zanieczyszczeniami powodowanym przez azotany pochodzenia rolniczego (Dz. Urz. WE L 375 z 31.12.1991);
- 3) dyrektywy 2000/60/WE z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz. Urz. WE 327 z 22.12.2000, z późn. zm.);
- 4) dyrektywy 2006/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 lutego 2006 r. dotyczącej zarządzania jakością wody w kąpieliskach i uchylającej dyrektywę 76/160/EWG (Dz. Urz. UE L 64 z 04.03.2006, str. 37);
- 5) dyrektywy 2006/118/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie ochrony wód podziemnych przed zanieczyszczeniem i pogorszeniem ich stanu (Dz. Urz. UE L 372 z 27.12.2006, str. 9);
- 6) dyrektywy 2007/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. w sprawie oceny ryzyka powodziowego i zarządzania nim (Dz. Urz. UE L 288 z 06.11.2007, str. 27);
- 7) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/56/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. ustanawiającej ramy działań Wspólnoty w dziedzinie polityki środowiska morskiego (dyrektywa ramowa w sprawie strategii morskiej) (Dz. Urz. UE L 164 z 25.06.2008, str. 19).
- 8) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/105/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie środowiskowych norm jakości w dziedzinie polityki wodnej, zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywy Rady 82/176/EWG, 83/513/EWG, 84/156/EWG, 84/491/EWG i 86/280/EWG oraz zmieniającej dyrektywę 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 348 z 24.12.2008, str. 84).

²⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawę z dnia 26 marca 1982 r. o scalaniu i wymianie gruntów, ustawę z dnia 18 kwietnia 1985 r. o rybnictwie śródlądowym, ustawę z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych, ustawę z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej, ustawę z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa, ustawę z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, ustawę z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej, ustawę z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa, ustawę z dnia 11 sierpnia 2001 r. o szczególnych zasadach odbudowy, remontów i rozbiórek obiektów budowlanych zniszczonych lub uszkodzonych w wyniku działania żywiołu, ustawę z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, ustawę z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, ustawę z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, ustawę z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym, ustawę z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych, ustawę z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, ustawę z dnia 20 kwietnia 2004 r. o Narodowym Planie Rozwoju, ustawę z dnia 22 października 2004 r. o jednostkach doradztwa rolniczego, ustawę z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej, ustawę z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie, ustawę z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym, ustawę z dnia 10 lipca 2007 r. o nawozach i nawożeniu, ustawę z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, ustawę z dnia 23 stycznia 2009 r. o wojewodzie i organach administracji rządowej w województwie, ustawę z dnia 12 lutego 2009 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie lotnisk użytku publicznego, ustawę z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu, ustawę z dnia 4 marca 2010 r. o infrastrukturze informacji przestrzennej, ustawę z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, ustawę z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych, ustawę z dnia 29 czerwca 2011 r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących, ustawę z dnia 18 sierpnia 2011 r.

DZIAŁ I
ZASADY OGÓLNE

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa reguluje gospodarowanie wodami zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju, w szczególności kształtowanie i ochronę zasobów wodnych, korzystanie z wód oraz zarządzanie zasobami wodnymi.

Art. 2. Ustawa reguluje sprawy własności wód oraz gruntów pokrytych wodami, a także zasady gospodarowania tymi składnikami jako mieniem Skarbu Państwa.

Art. 3. 1. Gospodarowanie wodami prowadzi się z zachowaniem zasady racjonalnego i całościowego traktowania zasobów wód powierzchniowych i podziemnych, z uwzględnieniem ich ilości i jakości.

2. W gospodarowaniu wodami uwzględnia się zasadę wspólnych interesów i wymaga się współdziałania administracji publicznej, użytkowników wód i przedstawicieli lokalnych społeczności w zakresie pozwalającym uzyskać maksymalne korzyści społeczne.

3. Gospodarowanie wodami opiera się na zasadzie zwrotu kosztów usług wodnych, uwzględniających koszty środowiskowe i koszty zasobowe oraz analizę ekonomiczną.

4. Gospodarowanie wodami prowadzi się w zgodzie z interesem publicznym, nie dopuszczając do wystąpienia możliwego do uniknięcia pogorszenia ekologicznych funkcji wód oraz pogorszenia stanu ekosystemów lądowych od wód zależnych.

Art. 4. Zarządzanie zasobami wodnymi służy zaspokajaniu potrzeb ludności, gospodarki, ochronie wód i środowiska związanego z tymi zasobami, w szczególności w zakresie:

- 1) zapewnienia odpowiedniej ilości i jakości wody dla ludności;
- 2) ochrony przed powodzią oraz suszą;
- 3) ochrony zasobów wodnych przed zanieczyszczeniem oraz niewłaściwą lub nadmierną eksploatacją;
- 4) utrzymywania lub poprawy stanu ekosystemów wodnych i od wody zależnych;

- 5) zapewnienia wody na potrzeby rolnictwa oraz przemysłu;
- 6) tworzenia warunków dla energetycznego, transportowego oraz rybackiego wykorzystania wód;
- 7) zaspokojenia potrzeb związanych z turystyką, sportem oraz rekreacją.

Art. 5. Instrumenty zarządzania zasobami wodnymi obejmują:

- 1) planowanie w gospodarowaniu wodami;
- 2) zgody wodnoprawne;
- 3) opłaty za usługi wodne oraz inne należności;
- 4) kontrolę gospodarowania wodami;
- 5) system informacyjny gospodarowania wodami.

Art. 6. Zarządzanie zasobami wodnymi jest realizowane z uwzględnieniem podziału państwa na obszary dorzeczy, regiony wodne i zlewnie..

Art. 7. 1. Ustanawia się następujące obszary dorzeczy:

- 1) obszar dorzecza Wisły obejmujący, oprócz dorzecza Wisły znajdującego się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, również dorzecza Słupi, Łupawy, Łeby, Redy oraz pozostałych rzek uchodzących bezpośrednio do Morza Bałtyckiego na wschód od ujścia Słupi, a także wpadających do Zalewu Wiślanego;
- 2) obszar dorzecza Odry obejmujący, oprócz dorzecza Odry znajdującego się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, także dorzecza Regi, Parsęty, Wieprzy, Ücker oraz pozostałych rzek uchodzących bezpośrednio do Morza Bałtyckiego na zachód od ujścia Słupi, a także wpadających do Zalewu Szczecińskiego;
- 3) obszary dorzeczy:
 - a) Dniestru,
 - b) Dunaju,
 - c) Banówki,
 - d) Łaby,
 - e) Niemna,
 - f) Pregoly,
 - g) Świeżej

– obejmujące znajdujące się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej części międzynarodowych dorzeczy.

2. Ustanawia się następujące regiony wodne:

- 1) na obszarze dorzecza Wisły:
 - a) region wodny Małej Wisły,
 - b) region wodny Górnej Wisły,
 - c) region wodny Środkowej Wisły,
 - d) region wodny Dolnej Wisły;
- 2) na obszarze dorzecza Odry:
 - a) region wodny Górnej Odry,
 - b) region wodny Środkowej Odry,
 - c) region wodny Dolnej Odry i Przymorza Zachodniego,
 - d) region wodny Warty;
- 3) na obszarze dorzecza Dniestru - region wodny Dniestru;
- 4) na obszarze dorzecza Dunaju:
 - a) region wodny Czarnej Orawy,
 - b) region wodny Czadeczki,
 - c) region wodny Morawy;
- 5) na obszarze dorzecza Banówki - region wodny Banówki;
- 6) na obszarze dorzecza Łaby:
 - a) region wodny Izery,
 - b) region wodny Łaby i Ostrożnicy (Upa),
 - c) region wodny Metuje,
 - d) region wodny Orlicy;
- 7) na obszarze dorzecza Niemna - region wodny Niemna;
- 8) na obszarze dorzecza Pregoly - region wodny Łyny i Węgorapy;
- 9) na obszarze dorzecza Świeżej - region wodny Świeżej.

3. W ramach regionów wodnych, o których mowa w ust. 2, wyodrębnia się zlewnie.

4. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia zlewnie i przyporządkowuje je do właściwych regionów wodnych, kierując się podziałem hydrograficznym kraju.

5. Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie ustala przebieg granic obszarów dorzeczy, granic regionów wodnych oraz granic zlewni oraz ewidencjonuje ich przebieg w systemie informacyjnym gospodarki wodnej.

6. Sposób ustalania przebiegu granic obszarów dorzeczy, granic regionów wodnych oraz granic zlewni, a także sposób ich ewidencjonowania powinien uwzględniać podział hydrograficzny kraju.

7. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) sposób ustalania i ewidencjonowania przebiegu granic obszarów dorzeczy;
- 2) przyporządkowanie jednolitych części wód podziemnych oraz wód przybrzeżnych do właściwych obszarów dorzeczy;
- 3) sposób ustalania i ewidencjonowania przebiegu granic regionów wodnych;
- 4) sposób ustalania i ewidencjonowania przebiegu granic zlewni.

8. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 7, Rada Ministrów będzie się kierować podziałem hydrograficznym kraju oraz zróżnicowaniem warunków hydrologicznych i hydrogeologicznych na obszarze dorzecza, a także lokalizacją jednolitych części wód podziemnych i sposobem ich wykorzystania.

Art. 8. 1. Organami właściwymi w sprawach gospodarowania wodami są:

- 1) minister właściwy do spraw gospodarki wodnej;
- 2) Prezes Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie;
- 3) dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie;
- 4) dyrektor zarządu zlewni Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie;
- 5) kierownik nadzoru wodnego Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie;
- 6) dyrektor urzędu morskiego;
- 7) wojewoda;
- 8) starosta;
- 9) wójt, burmistrz, prezydent miasta.

2. Do postępowania przed organami, o których mowa w ust. 1 pkt 2-5 stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego.

3. Prezes Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie pełni funkcję organu wyższego stopnia w rozumieniu ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego w stosunku do dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie w sprawach określonych ustawą.

4. Właściwy dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie pełni funkcję organu wyższego stopnia w rozumieniu ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego w stosunku do

dyrektorów zarządów zlewni Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie w sprawach określonych ustawą.

5. Właściwy dyrektor zarządu zlewni Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie pełni funkcję organu wyższego stopnia w rozumieniu ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego w stosunku do kierowników nadzorów wodnych Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie w sprawach określonych ustawą.

3. W sprawach należących do zakresu działania Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie, organem właściwym, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego, jest:

1) dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie:

a) w sprawach zgód wodnoprawnych, o których mowa w art. 387 ust. 1 pkt 1:

- jeżeli korzystanie z usług wodnych, wykonywanie urządzeń wodnych lub eksploatacja instalacji bądź urządzeń wodnych są związane z przedsięwzięciami lub instalacjami, o których mowa w art. 378 ust. 2a ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska;
- na wykonanie budowli przeciwpowodziowych;
- na przerzuty wody i wykonanie niezbędnych do tego urządzeń wodnych;
- na wprowadzanie do śródlądowych wód powierzchniowych substancji hamujących rozwój glonów;
- działania związane z rekultywacją wód powierzchniowych lub podziemnych;
- na wydobywanie z wód powierzchniowych kamienia, żwiru, piasku oraz innych materiałów;
- na wprowadzanie do urządzeń kanalizacyjnych ścieków przemysłowych zawierających substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska określone w przepisach wydanych na podstawie art. 100 ust. 1 pochodzących z eksploatacji instalacji związanej z przedsięwzięciami, których mowa w art. 378 ust. 2a ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska;
- jeżeli korzystanie z usług wodnych lub wykonywanie urządzeń wodnych odbywa się w całości lub w części na terenach zamkniętych, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska;

b) w sprawach zgód wodnoprawnych, o których mowa w art. 387 ust. 1 pkt 3,

- c) w sprawach zgód wodnoprawnych, o których mowa w art. 388, wymaganych dla przedsięwzięcia, jeżeli jest organem właściwym do wydania jednego z tych pozwoleń,
 - d) w sprawach zgód wodnoprawnych, o których mowa w art. 388, jeżeli dotyczą korzystania z wód i wykonywania urządzeń wodnych w sztucznych zbiornikach wodnych usytuowanych na wodach płynących, będących przedsięwzięciem mogącym zawsze znacząco oddziaływać na środowisko;
 - e) w sprawach decyzji, o których mowa w art. 76 ust. 2, art. 77 ust. 3 i 7, art. 175, art. 176 ust. 7 i 12, art. 182, art. 201, art. 202, art. 206 oraz w art. 342 ust. 5;
- 2) dyrektor zarządu zlewni Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie:
- a) w sprawach zgód wodnoprawnych, o których mowa w art. 387 ust. 1 pkt 1, niewymienionych w pkt 1 lit. a-d,
 - b) w sprawach zgód wodnoprawnych, o których mowa w art. 387 ust. 1 pkt 4,
 - c) w sprawach decyzji, decyzji, o których mowa w art. 80, art. 127, art. 131 ust. 3, art. 188 ust. 3 i 5, art. 190 ust. 2, art. 191 ust. 1 i 3, art. 237 ust. 3, art. 275 ust. 16, art. 276 ust. 6 oraz art. 277 ust. 7;
- 3) kierownik nadzoru wodnego Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie:
- a) w sprawach zgód wodnoprawnych, o których mowa w art. 387 ust. 1 pkt 3,
 - b) w sprawach decyzji, o których mowa w art. 190 ust. 2 oraz w art. 232.

Art. 9. W celu zapewnienia prawidłowego gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy zarządzanie zasobami wodnymi wymaga:

- 1) koordynowania działań określonych w planach gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy z właściwymi organami państw członkowskich Unii Europejskiej, na których terytoriach znajdują się pozostałe części dorzeczy, o których mowa w art. 7 ust. 1;
- 2) podejmowania działań na rzecz nawiązania współpracy z właściwymi władzami państw leżących poza granicami Unii Europejskiej, na których terytoriach znajdują się pozostałe części dorzeczy, o których mowa w art. 7 ust. 1.

Art. 10. Przepisy ustawy stosuje się do wód śródlądowych oraz morskich wód wewnętrznych.

Art. 11. Przepisy ustawy stosuje się do wód morza terytorialnego w zakresie planowania w gospodarowaniu wodami, ochrony przed zanieczyszczeniem ze źródeł

lądowych oraz ochrony przed powodzią, a w pozostałym zakresie – w przypadkach określonych w ustawie.

Art. 12. Przepisy ustawy stosuje się do wyłącznej strefy ekonomicznej Rzeczypospolitej Polskiej, w przypadkach określonych w ustawie.

Art. 13. Przepisów ustawy nie stosuje się do morskich wód wewnętrznych oraz wód morza terytorialnego, w zakresie, w jakim korzystanie z tych wód oraz gruntów pokrytych tymi wodami jest uregulowane w przepisach ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej.

Art. 14. W zakresie uregulowanym w ustawie z dnia 9 czerwca 2011 r. - Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2015 r. poz. 196), ustawy nie stosuje się do:

- 1) poszukiwania i rozpoznawania wód podziemnych;
- 2) solanek, wód leczniczych oraz termalnych;
- 3) wprowadzania do górotworu wód pochodzących z odwodnienia zakładów górniczych oraz wykorzystanych wód, o których mowa w pkt 2.

Art. 15. 1. Przepisów ustawy nie stosuje się do usług wodnych w zakresie magazynowania, uzdatniania lub dystrybucji wód powierzchniowych i podziemnych oraz odbioru ścieków, objętych przepisami ustawy z 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2015 r. poz. 139).

2. Przepisów ustawy nie stosuje się do korzystania z wody zgromadzonej za pomocą urządzeń oraz instalacji technicznych niebędących urządzeniami wodnymi.

Rozdział 2

Objaśnienie wyrażeń ustawowych

Art. 16. Ilekcroć w ustawie jest mowa o:

- 1) budowlach przeciwpowodziowych - rozumie się przez to sztuczne zbiorniki wodne posiadające rezerwę powodziową, suche zbiorniki przeciwpowodziowe, wały przeciwpowodziowe wraz z obiektami związanymi z nimi funkcjonalnie, poldery przeciwpowodziowe, kanały ulgi, kierownice w ujściach rzek do morza, stacje pomp zapobiegające powodziom lub podtopieniom, wrota przeciwpowodziowe i przeciwsztormowe, falochrony oraz budowle ochrony brzegów morskich;

- 2) budowlach piętrzących - rozumie się przez to każdą budowlę umożliwiającą stałe lub okresowe piętrzenie wód powierzchniowych ponad przyległy teren lub naturalny poziom zwierciadła wód;
- 3) celach środowiskowych dla wód morskich - rozumie się przez to:
 - a) pożądaný stan podstawowych cech i właściwości wód morskich, w tym dna i skały macierzystej znajdujących się na obszarze morza terytorialnego, wyłącznej strefy ekonomicznej Rzeczypospolitej Polskiej i wód przybrzeżnych,
 - b) presje i oddziaływania na wody morskie, w tym na dno i skałę macierzystą znajdujące się na obszarze morza terytorialnego, wyłącznej strefy ekonomicznej Rzeczypospolitej Polskiej i wód przybrzeżnych
– określone jakościowo lub ilościowo;
- 4) celach zarządzania ryzykiem powodziowym - rozumie się przez to ograniczenie potencjalnych negatywnych skutków powodzi dla życia i zdrowia ludzi, środowiska, dziedzictwa kulturowego oraz działalności gospodarczej;
- 5) ciekach naturalnych - rozumie się przez to rzeki, strugi, strumienie i potoki oraz inne wody płynące w sposób ciągły lub okresowy, naturalnymi lub uregulowanymi korytami;
- 6) dobrym potencjale ekologicznym - rozumie się przez to taki stan silnie zmienionych jednolitych części wód powierzchniowych lub sztucznych jednolitych części wód powierzchniowych, który na podstawie klasyfikacji potencjału ekologicznego tych wód, dokonanej z uwzględnieniem definicji klasyfikacji tego potencjału, jest określony co najmniej jako dobry;
- 7) dobrym stanie chemicznym wód podziemnych - rozumie się przez to taki stan chemiczny jednolitych części wód podziemnych, który na podstawie oceny stanu chemicznego tych wód, dokonanej z uwzględnieniem definicji klasyfikacji tego stanu, jest określony jako dobry;
- 8) dobrym stanie chemicznym wód powierzchniowych - rozumie się przez to taki stan chemiczny jednolitych części wód powierzchniowych, który na podstawie klasyfikacji stanu chemicznego tych wód, dokonanej z uwzględnieniem definicji klasyfikacji tego stanu, jest określony jako dobry;
- 9) dobrym stanie ekologicznym - rozumie się przez to taki stan jednolitych części wód powierzchniowych innych niż silnie zmienione jednolite części wód powierzchniowych lub sztuczne jednolite części wód powierzchniowych, który na podstawie klasyfikacji

- stanu ekologicznego tych wód, dokonanej z uwzględnieniem definicji klasyfikacji tego stanu, jest określony co najmniej jako dobry;
- 10) dobrym stanie ilościowym wód podziemnych - rozumie się przez to taki stan jednolitych części wód podziemnych, który na podstawie oceny stanu ilościowego tych wód, dokonanej z uwzględnieniem definicji klasyfikacji tego stanu, jest określony jako dobry;
 - 11) dobrym stanie wód podziemnych - rozumie się przez to taki stan jednolitych części wód podziemnych, w którym stan ilościowy wód podziemnych oraz stan chemiczny tych wód jest określony co najmniej jako dobry;
 - 12) dobrym stanie wód powierzchniowych - rozumie się przez to stan jednolitych części wód powierzchniowych, charakteryzujący się dobrym stanem chemicznym oraz dobrym stanem ekologicznym tych jednolitych części wód;
 - 13) dobrym stanie środowiska wód morskich - rozumie się przez to stan środowiska wód morskich, w którym wody morskie są czyste, zdrowe i urodzajne w odniesieniu do panujących w nich warunków, natomiast wykorzystanie środowiska morskiego zachodzi na poziomie zrównoważonym i gwarantującym zachowanie możliwości użytkowania i prowadzenia działalności przez człowieka, dla którego osiągnięcia podejmuje się działania oparte na podejściu ekosystemowym i w którym:
 - a) struktura, funkcje i procesy zachodzące w składających się na wody morskie ekosystemach morskich oraz powiązane z nimi czynniki fizjograficzne, geograficzne, geologiczne i klimatyczne umożliwiają ekosystemom morskim prawidłowe funkcjonowanie i zachowanie odporności na zmiany środowiskowe powstałe w wyniku działalności człowieka, a także chroni się gatunki i siedliska występujące w wodach morskich oraz zapobiega powstawaniu w wyniku działalności człowieka zanikania naturalnej różnorodności biologicznej, a równowaga funkcjonowania różnorodnych składników biologicznych jest zachowana,
 - b) właściwości hydromorfologiczne, fizyczne i chemiczne ekosystemów morskich, w tym właściwości będące wynikiem działalności człowieka na wodach morskich, umożliwiają prawidłowe funkcjonowanie tych ekosystemów,
 - c) substancje i energia, w tym podmorski hałas, wprowadzane do środowiska wód morskich w wyniku działalności człowieka, nie powodują zanieczyszczenia wód morskich;

- 14) dostępnych zasobach wód podziemnych - rozumie się przez to zasoby wód podziemnych stanowiące średnią roczną z wielolecia wielkość całkowitego zasilania wód podziemnych określonej jednolitej części wód podziemnych pomniejszoną o wielkość średnią z wielolecia przepływu wód wymaganego dla osiągnięcia celów środowiskowych dla jednolitych części wód powierzchniowych związanych z określoną jednolitą częścią wód podziemnych, tak aby nie dopuścić do:
 - a) znacznego pogorszenia stanu ekologicznego tych jednolitych części wód powierzchniowych,
 - b) powstania szkód w ekosystemach lądowych zależnych od wód podziemnych;
- 15) dorzeczu - rozumie się przez to obszar, z którego całkowity odpływ wód powierzchniowych do wód morskich następuje ciekami naturalnymi przez jedno ujście, estuarium lub deltę;
- 16) gruntach pokrytych wodami - rozumie się przez to grunty tworzące dna i brzegi cieków naturalnych, jezior oraz innych naturalnych zbiorników wodnych, w granicach linii brzegu, a także grunty wchodzące w skład sztucznych zbiorników wodnych, stopni wodnych oraz jezior podpiętrzonych, będące gruntami pokrytymi wodami powierzchniowymi przed wykonaniem urządzeń piętrzących;
- 17) gatunku - rozumie się przez to gatunek w rozumieniu art. 5 pkt 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2013 r. poz. 627, z późn. zm.³⁾);
- 18) gatunku obcym - rozumie się przez to gatunek obcy w rozumieniu art. 5 pkt 1c ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody;
- 19) jednolitych częściach wód podziemnych - rozumie się przez to określoną objętość wód podziemnych występującą w obrębie warstwy wodonośnej lub zespołu warstw wodonośnych;
- 20) jednolitych częściach wód powierzchniowych - rozumie się przez to oddzielny i znaczący element wód powierzchniowych, taki jak:
 - a) jezioro lub inny naturalny zbiornik wodny,
 - b) sztuczny zbiornik wodny,
 - c) struga, strumień, potok, rzeka, kanał lub ich części,
 - d) morskie wody wewnętrzne, wody przejściowe lub wody przybrzeżne;

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 628, 842 i 835 oraz z 2014 r. poz. 805, 850, 926 i 1001.

- 21) kanałach - rozumie się przez to sztuczne koryta prowadzące wody w sposób ciągły lub okresowy, o szerokości dna co najmniej 1,5 m przy ich ujściu lub ujęciu;
- 22) kąpielisku - rozumie się przez to wyznaczony przez radę gminy, wydzielony i oznakowany fragment wód powierzchniowych, wykorzystywany przez dużą liczbę osób kąpiących się, pod warunkiem że w stosunku do tego kąpieliska nie wydano stałego zakazu kąpieli; kąpieliskiem nie jest: pływalnia, basen uzdrowski, zamknięty zbiornik wodny podlegający oczyszczaniu lub wykorzystywaniu w celach terapeutycznych, sztuczny, zamknięty zbiornik wodny, oddzielony od wód powierzchniowych i wód podziemnych;
- 23) klasyfikacji wody w kąpielisku - rozumie się przez to przyporządkowanie wody w kąpielisku do odpowiedniej klasy, ze względu na jej właściwości, dokonane przez organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej na podstawie oceny jakości wody;
- 24) kosztach środowiskowych - rozumie się przez to wartość materialną strat w środowisku powodowanych przez korzystanie z wód;
- 25) kosztach zasobowych - rozumie się przez to wartość utraconych korzyści, które mogłyby być osiągnięte, gdyby zasoby wodne i ich zdolność do samoodtwarzania nie były zmniejszane przez podmioty aktualnie je użytkujące;
- 26) liście obserwacyjnej – rozumie się przez to, sporządzaną przez Komisję Europejską, listę zawierającą wykaz substancji lub grup substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego, zawierającą matryce do monitorowania tych substancji i odpowiednie metody analizy tych substancji;
- 27) matrycy – rozumie się przez to element środowiska wodnego będący wodą, osadami, florą lub fauną;
- 28) miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli - rozumie się przez to wydzielony i oznakowany fragment wód powierzchniowych, niebędący kąpieliskiem, wykorzystywany do kąpieli;
- 29) morskich wodach wewnętrznych - rozumie się przez to morskie wody wewnętrzne, o których mowa w art. 4 ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej;
- 30) najlepszych dostępnych technikach - rozumie się przez to najlepsze dostępne techniki w rozumieniu art. 3 pkt 10 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska

- 31) obszarze dorzecza - rozumie się przez to obszar lądu i morza, składający się z jednego lub wielu sąsiadujących ze sobą dorzeczy wraz ze związanymi z nimi wodami podziemnymi, morskimi wodami wewnętrznymi, wodami przejściowymi i wodami przybrzeżnymi, będący główną jednostką przestrzenną gospodarowania wodami;
- 32) obszarach chronionych – rozumie się przez to:
 - a) jednolite części wód przeznaczone do poboru wody na potrzeby zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi,
 - b) jednolite części wód przeznaczone do celów rekreacyjnych, w tym kąpieliskowych,
 - c) obszary wrażliwe na eutrofizację wywołaną zanieczyszczeniami pochodzącymi ze źródeł komunalnych, rozumianą jako wzbogacanie wód biogenami, w szczególności związkami azotu lub fosforu, powodującymi przyspieszony wzrost glonów oraz wyższych form życia roślinnego, w wyniku którego następują niepożądane zakłócenia biologicznych stosunków w środowisku wodnym oraz pogorszenie jakości tych wód,
 - d) obszary przeznaczonych do ochrony siedlisk lub gatunków, ustanowione w ustawie z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, dla których utrzymanie lub poprawa stanu wód jest ważnym czynnikiem w ich ochronie;
- 33) obszarach narażonych na niebezpieczeństwo powodzi - rozumie się przez to obszary, na których istnieje znaczące ryzyko powodzi lub jest prawdopodobne wystąpienie znaczącego ryzyka powodzi;
- 34) obszarach szczególnego zagrożenia powodzią - rozumie się przez to:
 - a) obszary, na których prawdopodobieństwo wystąpienia powodzi jest średnie, a częstotliwość wystąpienia powodzi wynosi średnio raz na 100 lat,
 - b) obszary, na których prawdopodobieństwo wystąpienia powodzi jest wysokie, a częstotliwość wystąpienia powodzi wynosi średnio raz na 10 lat,
 - c) obszary, między linią brzegu a wałem przeciwpowodziowym lub naturalnym wysokim brzegiem, na którym wybudowano wał przeciwpowodziowy, a także wyspy i przymuliska, o których mowa w art. 224, stanowiące działki ewidencyjne,
 - d) pas techniczny;
- 35) odchodach zwierzęcych - rozumie się przez to wszelkie odchody wydalone przez inwentarz żywy lub mieszaninę ściółki i odchodów wydalanych przez inwentarz żywy, także w formie przetworzonej;

- 36) ograniczaniu emisji do wód - rozumie się przez to działania mające na celu ograniczenie emisji bezpośrednio do wód lub do ziemi, w szczególności przez nieprzekraczanie dopuszczalnych wartości emisji, a także ograniczenia i warunki odnoszące się do sposobu oddziaływania, rodzaju lub innych niż rodzaj cech emisji oraz do ustanowionych na potrzeby działalności zakładów norm mających wpływ na wielkość emisji do wód lub do ziemi;
- 37) organizatorze - rozumie się przez to osobę fizyczną, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, która prowadzi kąpielisko lub miejsce okazjonalnie wykorzystywane do kąpielii albo podjęła się organizacji kąpieliska lub miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpielii;
- 38) osłonie hydrologiczno-meteorologicznej - rozumie się przez to zespół czynności polegających na wykonywaniu i udostępnianiu prognoz meteorologicznych oraz hydrologicznych, mających na celu informowanie społeczeństwa i administracji publicznej o zjawiskach meteorologicznych oraz hydrologicznych, a także ostrzeżenie przed nimi;
- 39) pasie technicznym - rozumie się przez to pas techniczny w rozumieniu art. 36 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej;
- 40) poborze bezzwrotnym - rozumie się przez to pobór wód, które zostaną wykorzystane, w tym przekształcone w ścieki;
- 41) poborze zwrotnym - rozumie się przez to pobór wód, po którym następuje odprowadzenie wód w tej samej ilości i niepogorszonej jakości;
- 42) polderze przeciwpowodziowym - rozumie się przez to urządzenie wodne odgrodzone od koryta rzeki, mogące okresowo przetrzymywać nadmiar wód powodziowych, zalewane, a następnie odwadniane przy pomocy urządzeń wlotowych i upustowych, samoczynnie lub w sposób kontrolowany;
- 43) powodzi - rozumie się przez to czasowe pokrycie przez wodę terenu, który w normalnych warunkach nie jest pokryty wodą, w szczególności wywołane przez wezbranie wody w ciekach naturalnych, zbiornikach wodnych, kanałach oraz od strony morza, z wyłączeniem pokrycia przez wodę terenu wywołanego przez wezbranie wody w systemach kanalizacyjnych;
- 44) profilu wody w kąpielisku - rozumie się przez to zespół danych i informacji, dotyczących cech fizycznych, geograficznych i hydrologicznych wody w kąpielisku

- oraz wód powierzchniowych, mających wpływ na jej jakość, wraz z identyfikacją i oceną przyczyn występowania zanieczyszczeń mogących wywierać niekorzystny wpływ na jakość wody w kąpielisku i stan zdrowia osób z niego korzystających;
- 45) przerzutach wody - rozumie się przez to ujmowanie i przemieszczanie wód powierzchniowych oraz niezanieczyszczonych wód pochodzących z odwodnienia zakładów górniczych, w celu zwiększenia zasobów wodnych innych cieków naturalnych, kanałów, jezior oraz innych naturalnych zbiorników wodnych a także wód podziemnych;
 - 46) regionie wodnym - rozumie się przez to część obszaru dorzecza wyodrębnioną na podstawie kryterium hydrograficznego na potrzeby zarządzania zasobami wodnymi lub znajdującą się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej część międzynarodowego dorzecza;
 - 47) rowach - rozumie się przez to sztuczne koryta prowadzące wodę w sposób ciągły lub okresowy, o szerokości dna mniejszej niż 1,5 m przy ujściu;
 - 48) ryzyku powodziowym - rozumie się przez to kombinację prawdopodobieństwa wystąpienia powodzi i potencjalnych negatywnych skutków powodzi dla życia i zdrowia ludzi, środowiska, dziedzictwa kulturowego oraz działalności gospodarczej;
 - 49) siedlisku - rozumie się przez to siedlisko roślin, siedlisko zwierząt lub siedlisko grzybów w rozumieniu art. 5 pkt 18 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody;
 - 50) silnie zmienionej jednolitej części wód powierzchniowych - rozumie się przez to jednolitą część wód powierzchniowych, której charakter został w znacznym stopniu zmieniony w następstwie fizycznych przeobrażeń, będących wynikiem działalności człowieka;
 - 51) stanie ekologicznym - rozumie się przez to określoną jakość struktury i funkcjonowania ekosystemu wodnego związanego z jednolitymi częściami wód powierzchniowych;
 - 52) stanie ilościowym wód podziemnych - rozumie się przez to określony poziom, w jakim pobór wody ma wpływ na jednolitą część wód podziemnych;
 - 53) stanie wód podziemnych - rozumie się przez to ogólny stan jednolitych części wód podziemnych, który określa się na podstawie oceny stanu ilościowego wód podziemnych oraz oceny stanu chemicznego tych wód, przy czym o ogólnym stanie decyduje gorszy ze stanów;

- 54) stanie wód powierzchniowych - rozumie się przez to ogólny stan jednolitych części wód powierzchniowych, który określa się w przypadku:
- a) silnie zmienionych jednolitych części wód powierzchniowych lub sztucznych jednolitych części wód powierzchniowych - na podstawie potencjału ekologicznego oraz stanu chemicznego,
 - b) jednolitych części wód powierzchniowych innych niż wymienione w lit. a - na podstawie stanu ekologicznego oraz stanu chemicznego
– przy czym o ogólnym stanie decyduje gorszy wynik;
- 55) stanie środowiska wód morskich - rozumie się przez to ogólny stan środowiska wód morskich, z uwzględnieniem struktury, funkcji i procesów zachodzących w składających się na te wody ekosystemach morskich wraz z naturalnymi czynnikami fizjograficznymi, geograficznymi, biologicznymi, geologicznymi i klimatycznymi, jak również uwarunkowaniami fizycznymi, akustycznymi i chemicznymi, w tym uwarunkowaniami będącymi wynikiem działalności człowieka;
- 56) substancjach priorytetowych - rozumie się przez to substancje stanowiące zanieczyszczenie chemiczne wód powierzchniowych oraz zagrożenie, które może spowodować w szczególności ostrą i chroniczną toksyczność dla organizmów wodnych, akumulację zanieczyszczeń w ekosystemie oraz utratę siedlisk i różnorodności biologicznej, jak również zagrożenia dla zdrowia ludzkiego, i których emisje do wód należy stopniowo ograniczać, a w przypadku priorytetowych substancji niebezpiecznych - substancje lub grupy substancji, które są toksyczne, trwałe i podatne na bioakumulację, oraz inne substancje lub grupy substancji, których poziom osiąga stan niepokojący, które stopniowo należy usuwać ze środowiska wodnego w celu ich wyeliminowania;
- 57) substancjach szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego - rozumie się przez to substancje lub grupy substancji, które są toksyczne, trwałe oraz zdolne do bioakumulacji, a także inne substancje lub grupy substancji, których poziom osiąga stan niepokojący;
- 58) substancji zanieczyszczającej - rozumie się przez to substancję mogącą spowodować zanieczyszczenie, w szczególności:
- a) organiczne związki chlorowcowe lub substancje, które mogą tworzyć takie związki w środowisku wodnym,
 - b) związki fosforoorganiczne,

- c) związki cyanoorganiczne,
 - d) substancje lub preparaty, lub produkty ich rozkładu, o udowodnionych właściwościach rakotwórczych lub mutagennych lub właściwościach mogących zakłócać w środowisku wodnym lub przez to środowisko funkcje: reprodukcyjne, steroidogenowe, hormonów tarczycy lub inne funkcje endokrynologiczne,
 - e) trwałe węglowodory oraz trwałe i bioakumulujące się toksyczne substancje organiczne,
 - f) cyjanki,
 - g) metale lub ich związki,
 - h) arsen lub jego związki,
 - i) produkty biobójcze lub środki ochrony roślin,
 - j) substancje w zawiesinie,
 - k) substancje, które przyczyniają się do eutrofizacji rozumianej jako wzbogacanie wód biogenami, w szczególności związkami azotu lub fosforu, powodującymi przyspieszony wzrost glonów oraz wyższych form życia roślinnego, w wyniku którego następują niepożądane zakłócenia biologicznych stosunków w środowisku wodnym oraz pogorszenie jakości tych wód,
 - l) substancje wywierające niekorzystny wpływ na bilans tlenu, których pomiaru można dokonać przy użyciu wskaźników takich jak: pięciodobowe biochemiczne zapotrzebowanie na tlen (BZT₅) i chemiczne zapotrzebowanie na tlen (ChZT_{Cr});
- 59) systemie kanalizacji zbiorczej - rozumie się przez to sieć w rozumieniu art. 2 pkt 7 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2015 r. poz. 139), zakończoną oczyszczalnią ścieków albo końcowym punktem zrzutu ścieków;
- 60) sztucznej jednolitej części wód powierzchniowych - rozumie się przez to jednolitą część wód powierzchniowych powstałą w wyniku działalności człowieka;
- 61) ściekach - rozumie się przez to wprowadzane do wód lub do ziemi:
- a) wody zużyte, w szczególności na cele bytowe lub gospodarcze,
 - b) ciekłe odchody zwierzęce, z wyjątkiem gnojówki i gnojowicy przeznaczonych do rolniczego wykorzystania w sposób i na zasadach określonych w ustawie z dnia 10 lipca 2007 r. o nawozach i nawożeniu (Dz. U. z 2015 r. poz. 625),
 - c) wody odciekowe ze składowisk odpadów oraz obiektów unieszkodliwiania odpadów wydobywczych, w których są składowane odpady wydobywcze

- niebezpieczne oraz odpady wydobywcze inne niż niebezpieczne i obojętne, miejsc magazynowania, prowadzenia odzysku lub unieszkodliwiania odpadów, wykorzystane solanki, wody lecznicze i termalne,
- d) wody pochodzące z odwodnienia zakładów górniczych, z wyjątkiem wód włączanych do górotworu, jeżeli rodzaje i ilość substancji zawartych w wodzie włączanej do górotworu są tożsame z rodzajami i ilościami substancji zawartych w pobranej wodzie, z wyłączeniem niezanieczyszczonych wód pochodzących z odwodnienia zakładów górniczych,
 - e) wody wykorzystane, odprowadzane z obiektów chowu lub hodowli ryb w obiektach przepływowych, charakteryzujących się poborem zwrotnym,
 - f) wody wykorzystane, odprowadzane z obiektów chowu lub hodowli ryb albo innych organizmów wodnych w stawach o wodzie stojącej, o ile produkcja tych ryb lub organizmów, rozumiana jako średnioroczny przyrost masy tych ryb albo tych organizmów w poszczególnych latach cyklu produkcyjnego, przekracza 1500 kg z 1 ha powierzchni użytkowej stawów rybnych tego obiektu w jednym roku danego cyklu;
- 62) ściekach bytowych - rozumie się przez to ścieki z budynków mieszkalnych, zamieszkania zbiorowego oraz użyteczności publicznej, powstające w wyniku ludzkiego metabolizmu lub funkcjonowania gospodarstw domowych oraz ścieki o zbliżonym składzie pochodzące z tych budynków;
- 63) ściekach komunalnych - rozumie się przez to ścieki bytowe lub mieszaninę ścieków bytowych ze ściekami przemysłowymi albo wodami opadowymi lub roztopowymi, odprowadzane urządzeniami służącymi do realizacji zadań własnych gminy w zakresie kanalizacji i oczyszczania ścieków komunalnych;
- 64) ściekach przemysłowych - rozumie się przez to ścieki, niebędące ściekami bytowymi albo wodami opadowymi lub roztopowymi, powstałe w związku z prowadzoną przez zakład działalnością handlową, przemysłową, składową, transportową lub usługową, a także będące ich mieszaniną ze ściekami innego podmiotu, odprowadzane urządzeniami kanalizacyjnymi tego zakładu;
- 65) ściekach innych - rozumie się przez to wprowadzane do wód lub do ziemi wody zużyte na cele bytowe lub gospodarcze, inne niż ścieki określone w pkt 61 lit. b-f oraz w pkt 62-64;

- 66) urządzeniach wodnych - rozumie się przez to urządzenia lub budowle służące kształtowaniu zasobów wodnych lub korzystaniu z nich, a w szczególności:
- a) piętrzące, przeciwpowodziowe i regulacyjne, a także kanały i rowy,
 - b) sztuczne zbiorniki lub stopnie wodne usytuowane na wodach płynących oraz obiekty związane z tymi zbiornikami lub stopniami,
 - c) stawy, w szczególności stawy rybne oraz stawy przeznaczone do oczyszczania ścieków lub rekreacji,
 - d) obiekty służące do ujmowania wód powierzchniowych oraz wód podziemnych,
 - e) obiekty energetyki wodnej,
 - f) wyloty urządzeń kanalizacyjnych służące do wprowadzania ścieków do wód, do ziemi lub do urządzeń wodnych oraz wyloty służące do wprowadzania wody do wód, do ziemi lub do urządzeń wodnych,
 - g) stałe urządzenia służące do połowu ryb lub do pozyskiwania innych organizmów wodnych,
 - h) urządzenia służące do chowu ryb lub innych organizmów wodnych w wodach powierzchniowych,
 - i) mury oporowe, bulwary, nabrzeża, mola, pomosty, przystanie, kąpieliska,
 - j) stałe urządzenia służące do dokonywania przewozów międzybrzegowych;
- 67) warstwie wodonośnej - rozumie się przez to warstwowane lub niewarstwowane utwory skalne przepuszczalne i nasycone wodą, wykazujące wystarczającą porowatość i przepuszczalność umożliwiającą znaczący przepływ wód podziemnych lub pobór znaczących ilości wód podziemnych;
- 68) wodach granicznych - rozumie się przez to wody, którymi przebiega granica państwa, lub wody w tych miejscach, w których są one przecięte granicą państwa;
- 69) wodach podziemnych - rozumie się przez to wszystkie wody znajdujące się pod powierzchnią ziemi w strefie nasycenia, w tym wody gruntowe pozostające w bezpośredniej styczności z gruntem lub podglebiem;
- 70) wodzie przeznaczonej do spożycia przez ludzi - rozumie się przez to:
- a) wodę w stanie pierwotnym lub po uzdatnieniu, przeznaczoną do picia, przygotowania żywności lub innych celów domowych, niezależnie od jej pochodzenia i od tego, czy jest dostarczana z sieci dystrybucyjnej, cystern, w butelkach lub pojemnikach,

- b) wodę wykorzystywaną przez przedsiębiorstwo produkcji żywności do wytworzenia, przetworzenia, konserwowania lub wprowadzania do obrotu produktów albo substancji przeznaczonych do spożycia przez ludzi;
- 71) współrzędnych - rozumie się przez to współrzędne w geodezyjnym układzie odniesienia PL-ETRF2000, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 3 ust. 5 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. - Prawo geodezyjne i kartograficzne;
- 72) wyłącznej strefie ekonomicznej Rzeczypospolitej Polskiej - rozumie się przez to wyłączną strefę ekonomiczną, o której mowa w art. 15 ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej;
- 73) zakładach - rozumie się przez to podmioty korzystające z wód w ramach usług wodnych, wykonujące urządzenia wodne lub wykonujące inne działania wymagające zgody wodnoprawnej;
- 74) zanieczyszczeniu - rozumie się przez to emisję w rozumieniu art. 3 pkt 4 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r. poz. 1232, z późn. zm.⁴⁾), która może być szkodliwa dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska, w tym jakości ekosystemów wodnych lub ekosystemów lądowych bezpośrednio zależnych od ekosystemów wodnych, powodować szkodę w dobrach materialnych, pogarszać walory estetyczne środowiska lub kolidować z uzasadnionymi sposobami korzystania ze środowiska, w szczególności powodować zanieczyszczenie wód powierzchniowych i podziemnych;
- 75) zanieczyszczeniu wód morskich - rozumie się przez to będące wynikiem działalności człowieka bezpośrednio lub pośrednio wprowadzanie do środowiska wód morskich, w tym dna i skały macierzystej znajdujących się na obszarze morza terytorialnego, morskich wód wewnętrznych, wyłącznej strefy ekonomicznej Rzeczypospolitej Polskiej i wód przybrzeżnych, substancji lub energii, w tym podmorskiego hałasu, które wywołuje lub może wywoływać negatywne skutki, takie jak:
- a) straty w żywych zasobach i ekosystemach morskich, w tym utratę różnorodności biologicznej,
 - b) zagrożenie dla zdrowia ludzkiego,

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 1238, 2014 r. poz. 40, 47, 457, 822, 1101 i 146 oraz z 2015 r. poz. 122, 151, 277 i 478.

- c) utrudnienia w działalności morskiej, w tym w zakresie rybołówstwa, żeglugi, turystyki i rekreacji, oraz w innych sposobach korzystania z wód morskich,
 - d) pogorszenie jakości wód morskich i zmniejszenie ich walorów estetycznych lub ograniczenie możliwości zrównoważonego korzystania z zasobów i usług morskich;
- 76) zanieczyszczeniu wody w kąpielisku i miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli rozumie się przez to obecność skażenia mikrobiologicznego lub innych organizmów lub odpadów niekorzystnie wpływających na jakość wody i stanowiących zagrożenie dla zdrowia kąpiących się;
- 77) zlewni - rozumie się przez to obszar lądu, z którego cały spływ powierzchniowy wód jest odprowadzany przez system strug, strumieni, potoków, rzek i kanałów do jeziora albo do wybranego przekroju cieką;
- 78) związkach azotu - rozumie się wszelkie substancje zawierające azot, z wyjątkiem gazowego azotu cząsteczkowego.

Art. 17. 1. Przepisy ustawy dotyczące:

- 1) właścicieli - stosuje się odpowiednio do posiadaczy samoistnych oraz użytkowników wieczystych, a w przypadku eksploatacji instalacji w rozumieniu art. 3 pkt 6 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska - do prowadzącego instalację;
- 2) właściciela wody - stosuje się odpowiednio do organów administracji publicznej, jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej, osób prawnych lub osób fizycznych, wykonujących prawa właścicielskie w stosunku do wód;
- 3) urządzeń wodnych - stosuje się odpowiednio do:
 - a) urządzeń melioracji wodnych niezaliczonych do urządzeń wodnych,
 - b) obiektów mostowych, rurociągów, linii energetycznych, linii telekomunikacyjnych oraz innych urządzeń wraz z infrastrukturą towarzyszącą, prowadzonych przez wody powierzchniowe w granicach linii brzegu oraz przez wały przeciwpowodziowe,
 - c) robót w wodach oraz innych robót, które mogą być przyczyną zmiany naturalnych przepływów wód, stanu wód stojących i wód podziemnych;
- 4) wykonania urządzeń wodnych – stosuje się odpowiednio do odbudowy, rozbudowy, nadbudowy, przebudowy, rozbiórki lub likwidacji tych urządzeń, z wyłączeniem robót związanych z utrzymywaniem urządzeń wodnych w celu zachowania ich funkcji.

2. Ilekroć w ustawie jest mowa o właściwym organie inspekcji ochrony środowiska - należy przez to rozumieć:
- 1) w art. 109 ust. 13, art. 116, art. 118 ust. 1 i 2, art. 151 ust. 1-11 i 14, art. 152 ust. 1 i 2, art. 154 ust. 1-5, art. 171 ust. 4 pkt 2, art. 298, art. 348 ust. 6 i 10-12, art. 350 ust. 1 i 3-6 oraz w art. 351 ust. 1 i 2 - Głównego Inspektora Ochrony Środowiska;
 - 2) w art. 37 ust. 11, art. 39 ust. 7, art. 108 ust. 1 i 2, art. 109 ust. 4 i 12, art. 110 ust. 3, art. 273 ust. 1, art. 290-294, art. 296, art. 304 ust. 1, 4, 7, 10, 14-17, art. 328 ust. 3 pkt 4 oraz w art. 348 ust. 3-5 - wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska.

Rozdział 3

Wody oraz jednolite części wód

Art. 18. Wody dzielą się na wody powierzchniowe i wody podziemne.

Art. 19. Wody, z wyłączeniem morskich wód wewnętrznych i wód morza terytorialnego są wodami śródlądowymi.

Art. 20. Wodami powierzchniowymi są wody morza terytorialnego, morskie wody wewnętrzne oraz śródlądowe wody powierzchniowe.

Art. 21. Śródlądowe wody powierzchniowe dzielą się na śródlądowe wody płynące oraz śródlądowe wody stojące.

Art. 22. Śródlądowymi wodami płynącymi są wody w:

- 1) ciekach naturalnych oraz w źródłach, z których te cieki biorą początek;
- 2) jeziorach oraz innych naturalnych zbiornikach wodnych o ciągłym albo okresowym naturalnym dopływie lub odpływie wód powierzchniowych;
- 3) sztucznych zbiornikach wodnych usytuowanych na wodach płynących;
- 4) kanałach.

Art. 23. 1. Śródlądowymi wodami stojącymi są wody śródlądowe w jeziorach oraz innych naturalnych zbiornikach wodnych niezwiązanych bezpośrednio, w sposób naturalny, z powierzchniowymi śródlądowymi wodami płynącymi.

2. Przepisy o śródlądowych wodach stojących stosuje się odpowiednio do wód znajdujących się w zagłębieniach terenu powstałych w wyniku działalności człowieka, niebędących stawami.

Art. 24. Dla potrzeb zarządzania wodami, w tym planowania w gospodarowaniu wodami, wody dzieli się na jednolite części wód, uwzględniając:

- 1) jednolite części wód powierzchniowych, w tym jednolitych części:
 - a) wód przejściowych lub przybrzeżnych,
 - b) wód sztucznych lub silnie zmienionych;
- 2) jednolite części wód podziemnych, z wyodrębnieniem wód podziemnych w obszarach bilansowych, będących jednostkami hydrogeologicznymi wytypowanymi w celu ustalenia zasobów odnawialnych i zasobów dyspozycyjnych wód podziemnych, wraz z oceną stopnia zagospodarowania tych wód, zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 97 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. - Prawo geologiczne i górnictwo.

Art. 25. Wodami przejściowymi są wody powierzchniowe znajdujące się w ujściach rzek lub w pobliżu ujść rzek, które z uwagi na bliskość wód słonych wykazują częściowe zasolenie, pozostając w zasięgu znaczących wpływów wód słodkich oraz morskie wody wewnętrzne Zatoki Gdańskiej.

Art. 26. 1. Wody przybrzeżne obejmują obszar wód powierzchniowych od linii brzegu, których zewnętrzną granicę wyznacza odległość jednej mili morskiej po stronie w kierunku morza, liczonej od linii podstawowej, o której mowa w art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej (Dz. U. z 2013 r. poz. 934 i 1014 oraz z 2015 r. poz. 1642), z wyłączeniem morskich wód wewnętrznych Zatoki Gdańskiej oraz przyległych do nich wód morza terytorialnego.

2. Jeżeli zasięg wód przejściowych jest większy niż pas wód przybrzeżnych, zewnętrzna granica tego zasięgu stanowi zewnętrzną granicę wód przybrzeżnych.

Art. 27. Przepisów art. 22 pkt 2 i 3 nie stosuje się dla potrzeb badania i oceny stanu wód powierzchniowych, prowadzonych w ramach monitoringu wód.

Art. 28. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, granice między śródlądowymi wodami powierzchniowymi, a morskimi wodami wewnętrznymi i wodami morza terytorialnego, kierując się znaczeniem gospodarczym oraz sposobem wykorzystywania tych wód.

DZIAŁ II

KORZYSTANIE Z WÓD

Rozdział 1

Korzystanie z wód i usługi wodne

Art. 29. Korzystanie z wód nie może powodować pogorszenia stanu wód i ekosystemów od nich zależnych, poza przypadkami określonymi w ustawie, w szczególności nie może naruszać ustaleń planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza, powodować marnotrawstwa wody, lub marnotrawstwa energii wody, a także nie może wyrządzać szkód.

Art. 30. Wody podziemne wykorzystuje się przede wszystkim do zaopatrzenia w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi.

Art. 31. 1. Dopuszcza się korzystanie z każdej wody w rozmiarze i w czasie wynikającym z konieczności:

- 1) zwalczania poważnych awarii, klęsk żywiołowych, pożarów lub innych miejscowych zagrożeń;
- 2) zapobieżenia poważnemu i nagłemu niebezpieczeństwu grożącemu życiu lub zdrowiu ludzi albo mieniu znacznej wartości, którego w inny sposób nie można uniknąć.

2. W sytuacjach nadzwyczajnych, o których mowa w ustawie z dnia 23 stycznia 2009 r. o wojewodzie i administracji rządowej w województwie (Dz. U. z 2015 r. poz. 252 i 1960), wojewoda może, w drodze aktu prawa miejscowego, określić rozmiar i czas korzystania z każdej wody, na potrzeby, o których mowa w ust. 1.

3. Przepisy ust. 1 i 2, nie stanowią prawa do wykonywania urządzeń wodnych bez wymaganej zgody wodnoprawnej.

Art. 32. 1. Każdemu przysługuje prawo do powszechnego korzystania ze śródlądowych powierzchniowych wód publicznych, morskich wód wewnętrznych oraz z wód morza terytorialnego, jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej.

2. Powszechne korzystanie z wód służy do zaspokajania potrzeb osobistych, gospodarstwa domowego lub rolnego, bez stosowania specjalnych urządzeń technicznych, a także do wypoczynku, uprawiania turystyki, sportów wodnych oraz, na zasadach określonych w przepisach odrębnych, amatorskiego połowu ryb.

3. Powszechnym korzystaniem z wód nie jest:

- 1) wydobywanie z wód powierzchniowych, w tym z morskich wód wewnętrznych wraz z wodami wewnętrznymi Zatoki Gdańskiej oraz wód morza terytorialnego, kamienia, żwiru, piasku oraz innych materiałów, a także wycinanie roślin z wód lub brzegu;
- 2) korzystanie z wód w sztucznych zbiornikach wodnych usytuowanych na wodach płynących, przeznaczonych do chowu lub hodowli ryb oraz innych organizmów wodnych;
- 3) wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi;
- 4) organizacja wycieczek lub sportów wodnych w ramach działalności gospodarczej.

4. Rada gminy może wprowadzić, w drodze uchwały, powszechne korzystanie z wód powierzchniowych innych niż wymienione w ust. 1, służące zaspokajaniu wyłącznie potrzeb osobistych, gospodarstwa domowego lub rolnego i ustalić dopuszczalny zakres tego korzystania.

5. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, właścicielowi wody przysługuje z budżetu gminy odszkodowanie na warunkach określonych w ustawie.

Art. 33. 1. Właścicielowi gruntu przysługuje prawo do zwykłego korzystania z wód stanowiących jego własność oraz z wody podziemnej znajdującej się w jego gruncie.

2. Prawo do zwykłego korzystania z wód nie uprawnia do wykonywania urządzeń wodnych bez wymaganej zgody wodnoprawnej.

3. Zwykłe korzystanie z wód służy zaspokojeniu potrzeb własnego gospodarstwa domowego oraz gospodarstwa rolnego.

4. Zwykłym korzystaniem z wód nie jest:

- 1) nawadnianie gruntów lub upraw wodą podziemną;
- 2) pobór wody powierzchniowej lub podziemnej w ilości większej niż 5 m³ na dobę;
- 3) korzystanie z wód na potrzeby działalności gospodarczej;
- 4) rolnicze wykorzystanie ścieków lub wprowadzanie do wód lub do ziemi oczyszczonych ścieków, jeżeli ich łączna ilość jest większa niż 5 m³ na dobę.

Art. 34. Szczególnym korzystaniem z wód jest korzystanie z wód wykraczające poza powszechne korzystanie z wód oraz zwykłe korzystanie z wód, obejmujące:

- 1) nawadnianie lub odwadnianie gruntów;
- 2) użytkowanie wody znajdującej się w stawach i rowach;
- 3) wprowadzanie, do urządzeń kanalizacyjnych będących własnością innych podmiotów, ścieków przemysłowych zawierających substancje szczególnie szkodliwe dla

środowiska wodnego określone w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 1;

- 4) wykonywanie robót i obiektów mających wpływ na zmniejszenie naturalnej retencji terenowej;
- 5) rybackie korzystanie ze śródlądowych wód powierzchniowych;
- 6) rolnicze wykorzystanie ścieków;
- 7) wykorzystywanie wód do celów żeglugi oraz spławu;
- 8) przerzuty wód oraz sztuczne zasilanie wód podziemnych
- 9) wydobywanie z wód powierzchniowych, w tym z morskich wód wewnętrznych wraz z wodami wewnętrznymi Zatoki Gdańskiej oraz wód morza terytorialnego, kamienia, żwiru, piasku oraz innych materiałów, a także wycinanie roślin z wód lub brzegu;
- 10) uprawianie na wodach sportów wodnych przy pomocy jednostek pływających wyposażonych w silnik spalinowy o mocy przekraczającej 9,9 KM, z wyłączeniem dróg wodnych;
- 11) chów ryb w sadzach;
- 12) zapewnienie wody dla funkcjonowania urządzeń umożliwiających migrację ryb.

Art. 35. 1. Usługi wodne polegają na zapewnieniu gospodarstwu domowemu, podmiotom publicznym oraz podmiotom prowadzącym działalność gospodarczą możliwości korzystania z wód w zakresie wykraczającym poza zakres powszechnego korzystania z wód, zwykłego korzystania z wód oraz szczególnego korzystania z wód.

2. Gospodarstwu domowemu, podmiotom publicznym oraz podmiotom prowadzącym działalność gospodarczą zapewnia się dostęp do usług wodnych na zasadach określonych w ustawie.

3. Usługi wodne obejmują:

- 1) pobór wód podziemnych lub powierzchniowych;
- 2) piętrzenie, magazynowanie lub retencjonowanie wód podziemnych i powierzchniowych oraz korzystanie z tych wód;
- 3) uzdatnianie wód podziemnych i powierzchniowych oraz ich dystrybucję,
- 4) odbiór i oczyszczanie ścieków;
- 5) wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi, obejmujące także wprowadzanie ścieków do urządzeń wodnych, z wyjątkiem kanałów, o których mowa w art. 22 pkt 4;
- 6) korzystanie z wód do celów energetyki, w tym energetyki wodnej;

- 7) wprowadzanie do wód lub do ziemi wód opadowych lub roztopowych z systemów kanalizacji deszczowej;
- 8) trwałe odwadnianie gruntów, obiektów lub wykopów budowlanych oraz zakładów górniczych a także odprowadzanie wód pochodzących z odwodnienia gruntów, obiektów lub wykopów budowlanych oraz zakładów górniczych do wód lub do ziemi
- 9) odprowadzanie do wód lub do ziemi wód pobranych i niewykorzystanych.

Art. 36. 1. Pobór wód powierzchniowych lub podziemnych wymaga stosowania urządzeń umożliwiających pomiar ilości pobranej wody.

2. Wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi wymaga stosowania urządzeń umożliwiających pomiar ilości wprowadzonych ścieków.

Rozdział 2

Wody wykorzystywane do kąpielii

Art. 37. 1. Rada gminy określi w drodze uchwały sezon kąpielowy w okresie między 1 czerwca a 30 września.

2. Rada gminy określa, w drodze uchwały, corocznie do dnia 20 maja wykaz kąpielisk na terenie gminy lub na polskich obszarach morskich przyległych do danej gminy.

3. Organizator kąpieliska jest obowiązany do dnia 31 grudnia roku poprzedzającego sezon kąpielowy, w którym kąpielisko ma być otwarte, przekazać wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta wniosek o umieszczenie w wykazie kąpielisk, o którym mowa w ust. 2, wydzielonego fragmentu wód powierzchniowych, na których planuje utworzyć kąpielisko.

4. Wniosek, o którym mowa w ust. 3, zawiera:

- 1) imię i nazwisko lub nazwę oraz adres organizatora;
- 2) nazwę i adres kąpieliska oraz opis granicy kąpieliska na aktualnej i w odpowiedniej skali mapie topograficznej albo ortofotomapie lub wykaz współrzędnych punktów załamania granicy kąpieliska;
- 3) wskazanie długości linii brzegowej kąpieliska;
- 4) wskazanie przewidywanej maksymalnej liczby osób korzystających dziennie z kąpieliska;
- 5) wskazanie terminów otwarcia i zamknięcia kąpieliska;
- 6) opis infrastruktury kąpieliska, w tym urządzeń sanitarnych.

5. Do wniosku, o którym mowa w ust. 3 dołącza się:

- 1) kopię zgody wodnoprawnej na wykonanie kąpieliska;
- 2) informacje dotyczące planowanego kąpieliska:
 - a) aktualny profil wody w kąpielisku,
 - b) status kąpieliska w poprzednim sezonie kąpielowym (czynne, nieczynne) albo wzmianka, że wniosek dotyczy kąpieliska nowo utworzonego,
 - c) sposób gospodarki odpadami,
 - d) ocena jakości wody i klasyfikacja wody w kąpielisku w poprzednim sezonie kąpielowym, jeżeli wniosek dotyczy istniejącego kąpieliska,
 - e) udogodnienia i środki podjęte w celu promowania kąpeli;
- 3) zgodę właściciela wody oraz właściciela gruntu przylegającego do kąpieliska na utworzenie kąpieliska;

6. Jeżeli wniosek, o którym mowa w ust. 3, jest niekompletny wójt, burmistrz lub prezydent miasta wzywa do jego uzupełnienia w terminie 7 dni.

7. W przypadku braku uzupełnienia wniosku, o którym mowa w ust. 3, wniosek pozostawia się bez rozpatrzenia.

8. Wójt, burmistrz lub prezydent miasta przygotowuje projekt uchwały, o której mowa w ust. 2, obejmujący wykaz planowanych kąpielisk, sporządzony po rozpatrzeniu wniosków, o których mowa w ust. 3, oraz wydzielonych fragmentów wód powierzchniowych, na których planuje utworzyć kąpieliska, dla których będzie organizatorem.

9. Wójt, burmistrz lub prezydent miasta podaje do publicznej wiadomości projekt uchwały, o której mowa w ust. 2, w sposób zwyczajowo przyjęty, określając formę, miejsce i termin składania uwag oraz propozycji zmian do tego projektu uchwały, nie krótszy niż 21 dni od dnia podania do publicznej wiadomości.

10. Wójt, burmistrz lub prezydent miasta rozpatruje uwagi oraz propozycje, o których mowa w ust. 9, w terminie nie dłuższym niż 14 dni od dnia upływu terminu ich składania.

11. Projekt uchwały, o której mowa w ust. 2, wraz z wnioskami, o których mowa w ust. 3, i dokumentami, o których mowa w ust. 5, wójt, burmistrz, prezydent miasta, najpóźniej do dnia 28 lutego, przekazuje do zaopiniowania Państwowemu Gospodarstwu Wodnemu Wody Polskie, oraz właściwemu organowi inspekcji ochrony środowiska i państwowemu powiatowemu lub państwowemu granicznemu inspektorowi sanitarnemu, w przypadku kąpieliska położonego na terenie parku narodowego dyrektorowi parku narodowego,

w przypadku kąpieliska położonego na polskich obszarach morskich właściwemu dyrektorowi urzędu morskiego, w przypadku kąpieliska położonego na śródlądowej drodze wodnej

o szczególnym znaczeniu transportowym właściwemu dyrektorowi urzędu żeglugi śródlądowej. Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie, właściwy organ inspekcji ochrony środowiska, państwowy powiatowy lub państwowy graniczny inspektor sanitarny, dyrektor parku narodowego, dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej, dyrektorowi urzędu morskiego, wyrażają opinie do przekazanego projektu w terminie 14 dni. Brak opinii w tym terminie uznaje się za wyrażenie opinii pozytywnych.

12. Na obszarze parku narodowego kąpielisko może zostać utworzone, jeżeli umożliwiają to postanowienia planu ochrony parku narodowego lub planu zadań ochronnych oraz zasady udostępniania parku narodowego.

Art. 38. 1. Wójt, burmistrz lub prezydent miasta prowadzi i aktualizuje ewidencję kąpielisk.

2. Organizator kąpieliska jest obowiązany niezwłocznie zgłosić zmianę danych zawartych w ewidencji kąpielisk.

3. Wójt, burmistrz lub prezydent miasta przechowuje wnioski, o których mowa w art. 37 ust. 3 wraz z załącznikami, stanowiące podstawę wpisu do ewidencji kąpielisk oraz zgłoszenia, o którym mowa w ust. 2, przez okres 10 lat od dnia wpisu kąpieliska do tej ewidencji.

4. Prowadzenie ewidencji kąpielisk jest zadaniem z zakresu administracji rządowej.

5. Wójt, burmistrz lub prezydent miasta wpisuje kąpieliska lub aktualizuje wpis do ewidencji kąpielisk w terminie:

- 1) 14 dni od dnia podjęcia uchwały, o której mowa w art. 37 ust. 2;
- 2) 2 dni od dnia zgłoszenia, o którym mowa w ust. 2;
- 3) 2 dni od dnia uzyskania informacji, o których mowa w art. 43 ust. 3.

6. W ewidencji kąpielisk zamieszcza się w szczególności:

- 1) dane zawarte we wniosku, o którym mowa w art. 37 ust. 3, oraz w załącznikach;
- 2) kod i nazwę gminy zgodnie z Nomenklaturą Jednostek Terytorialnych dla Celów Statystycznych.

7. Wójt, burmistrz lub prezydent miasta jest obowiązany do nieodpłatnego przekazywania informacji zawartych w ewidencji kąpielisk na wniosek właściciela wody, właściciela gruntu przylegającego do kąpieliska, właściwego państwowego powiatowego lub

państwowego granicznego inspektora sanitarnego, lub organów właściwych w sprawach gospodarowania wodami.

8. Przekazywanie informacji zawartych w ewidencji kąpielisk jest zadaniem z zakresu administracji rządowej.

Art. 39. 1. W sytuacji której nie można było wcześniej przewidzieć rada gminy może wyrazić, w drodze uchwały, zgodę na utworzenie miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpeli, funkcjonującego przez okres nie dłuższy niż 30 dni w roku kalendarzowym, określając sezon kąpielowy dla miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpeli.

2. Organizator miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpeli jest obowiązany w terminie nie krótszym niż 2 miesiące, przed planowanym otwarciem miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpeli, przekazać wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta wniosek o wyrażenie zgody na utworzenie miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpeli.

3. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, zawiera:

- 1) imię i nazwisko lub nazwę oraz adres organizatora;
- 2) nazwę i adres miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpeli oraz opis granicy miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpeli na aktualnej i w odpowiedniej skali mapie topograficznej albo ortofotomapie lub wykaz współrzędnych punktów załamania granicy miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpeli;
- 3) wskazanie długości linii brzegowej miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpeli;
- 4) wskazanie przewidywanej maksymalnej liczby osób korzystających dziennie z miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpeli;
- 5) wskazanie terminów otwarcia i zamknięcia miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpeli;
- 6) wskazanie terminów poboru próbek wody;
- 7) opis infrastruktury miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpeli, w tym urządzeń sanitarnych;
- 8) wskazanie sposobu gospodarki odpadami.

4. Do wniosku, o którym mowa w ust. 2, dołącza się:

- 1) zgodę właściciela wody oraz właściciela gruntu przylegającego do miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpeli na utworzenie miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpeli;

- 2) informację czy w poprzednich latach było w tym miejscu tworzone miejsce okazjonalnie wykorzystywane do kąpieli albo kąpielisko;
- 3) uzasadnienie niemożności ustanowienia w tym miejscu kąpieliska.

5. Jeżeli dokumentacja, o której mowa w ust. 2 wraz z załącznikiem, jest niekompletna, wójt, burmistrz lub prezydent miasta wzywa do jej uzupełnienia w terminie 7 dni.

6. W przypadku braku uzupełnienia dokumentów w wyznaczonym terminie wniosek pozostaje bez rozpatrzenia.

7. Projekt uchwały, o której mowa w ust. 1, wraz z wnioskiem, o którym mowa w ust. 2, i załącznikami, o których mowa w ust. 4, wójt, burmistrz lub prezydent miasta, przekazuje do zaopiniowania Państwowemu Gospodarstwu Wodnemu Wody Polskie, właścicielowi wody oraz właściwemu organowi inspekcji ochrony środowiska i państwowemu powiatowemu lub państwowemu granicznemu inspektorowi sanitarnemu, w przypadku miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli położonego na terenie parku narodowego, również dyrektorowi parku narodowego, w przypadku miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli położonego na śródlądowej drodze wodnej właściwemu dyrektorowi urzędu żeglugi śródlądowej, a w przypadku miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli położonego na polskich obszarach morskich, również właściwemu terytorialnie dyrektorowi urzędu morskiego. Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie, właściwy organ inspekcji ochrony środowiska, państwowy powiatowy lub państwowy graniczny inspektor sanitarny, dyrektor parku narodowego i dyrektor urzędu morskiego, w terminie 10 dni, wyrażają opinie do przekazanego projektu. Brak opinii w tym terminie uznaje się za wydanie opinii pozytywnej.

8. Na obszarze terenie parku narodowego miejsce okazjonalnie wykorzystywane do kąpieli może zostać utworzone, jeżeli umożliwiają to postanowienia planu ochrony parku narodowego lub planu zadań ochronnych oraz zasady udostępniania parku narodowego.

Art. 40. 1. Jakość wody w kąpielisku powinna odpowiadać wymaganiom określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 73 ust. 1 pkt 1.

2. Organizator miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli wykonuje badanie jakości wody nie wcześniej niż 10 dni przed dniem rozpoczęcia funkcjonowania tego miejsca oraz przynajmniej raz w trakcie jego funkcjonowania, a także każdorazowo w przypadku wzrokowego stwierdzenia zanieczyszczeń niekorzystnie wpływających na jakość wody i mogących stanowić zagrożenie zdrowotne dla kąpiących się tam osób.

3. Organizator miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpielii informuje państwowego powiatowego lub państwowego granicznego inspektora sanitarnego o planowanym terminie wykonania badań jakości wody w miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpielii.

4. Organizator miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpielii jest obowiązany oznakować to miejsce.

5. Organizator miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpielii przekazuje, w terminie nie dłuższym niż 3 dni od dnia otrzymania wyniku badania, właściwemu państwowemu powiatowemu lub państwowemu granicznemu inspektorowi sanitarnemu wyniki badań, o których mowa w ust. 2, oraz informacje o wystąpieniu zmian, które mogą wpływać na pogorszenie jakości wody.

6. Wójt, burmistrz lub prezydent miasta prowadzi i aktualizuje ewidencję miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpielii.

7. Organizator miejsca okazjonalnie wykorzystywanych do kąpielii jest obowiązany niezwłocznie zgłosić zmiany danych zawartych w ewidencji kąpielisk.

8. Wójt, burmistrz lub prezydent miasta przechowuje dokumentację, o której mowa w art. 39 ust. 2 wraz z załącznikami, stanowiącą podstawę wpisu do ewidencji miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpielii oraz zgłoszenia, o których mowa w ust. 6, przez okres 10 lat od dnia dokonania danego wpisu miejsca okazjonalnie wykorzystywanych do kąpielii do tej ewidencji.

9. Prowadzenie ewidencji miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpielii jest zadaniem z zakresu administracji rządowej.

10. Wójt, burmistrz lub prezydent miasta wpisuje miejsce okazjonalnie wykorzystywane do kąpielii lub aktualizuje wpis w ewidencji miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpielii w terminie:

- 1) 14 dni od dnia podjęcia uchwały, o której mowa w art. 39 ust. 1;
- 2) 2 dni od dnia zgłoszenia, o którym mowa w ust 6;
- 3) 2 dni od dnia uzyskania informacji, o której mowa w art. 43 ust. 3.

11. W ewidencji miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpielii zamieszcza się w szczególności:

- 1) dane zawarte we wniosku, o którym mowa w art. 39 ust. 2 oraz załącznikach;
- 2) kod i nazwę gminy zgodnie z Nomenklaturą Jednostek Terytorialnych dla Celów Statystycznych.

12. Wójt, burmistrz lub prezydent miasta jest obowiązany do nieodpłatnego przekazywania informacji zawartych w ewidencji miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpielii na wniosek właściciela wody, właściwego państwowego powiatowego lub państwowego granicznego inspektora sanitarnego lub organów właściwych w sprawach gospodarowania wodami.

Art. 41. 1. Jakość wody w miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpielii powinna odpowiadać wymaganiom określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 73 ust. 1 pkt 1.

2. Na podstawie wyników badania wody, wykonanych i dostarczonych przez organizatora miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpielii oraz w przypadku, o którym mowa w art. 42, państwowy powiatowy lub państwowy graniczny inspektor sanitarny dokonuje bieżącej oceny jakości wody, czy spełnia ona wymagania określone w przepisach wydanych na podstawie art. 73 ust. 1 pkt 1.

Art. 42. Jeżeli wyniki badań wykonanych przez organizatora miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpielii wskazują na to, że woda w miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpielii nie spełnia wymagań określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 73 ust. 1 pkt 1, właściwy państwowy powiatowy lub państwowy graniczny inspektor sanitarny przeprowadza kontrolę urzędową, o której mowa w art. 343 ust. 1 pkt 3.

Art. 43. 1. Organizator kąpieliska jest obowiązany oznakować kąpielisko.

2. Jakość wody w kąpielisku powinna odpowiadać wymaganiom określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 73 ust. 1 pkt 1.

3. Państwowy powiatowy lub państwowy graniczny inspektor sanitarny jest obowiązany do nieodpłatnego, niezwłocznego przekazywania wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta informacji dotyczących oceny jakości wody w kąpielisku i miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpielii, klasyfikacji wody w kąpielisku oraz zakazu kąpielii. Wójt, burmistrz, prezydent miasta zamieszcza te informacje w ewidencji kąpielisk lub w ewidencji miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpielii.

Art. 44. Państwowy powiatowy lub państwowy graniczny inspektor sanitarny jest obowiązany do nieodpłatnego, niezwłocznego przekazywania organizatorowi pochodzących z kontroli urzędowej informacji dotyczących ocen jakości wody w kąpielisku i miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpielii oraz klasyfikacji wody w kąpielisku.

Art. 45. 1. Po podjęciu uchwały, o której mowa w art. 37 ust. 1, wójt, burmistrz lub prezydent miasta przedstawia właściwemu państwowemu powiatowemu lub państwowemu granicznemu inspektorowi sanitarnemu informację o liczbie kąpielisk i podaje przyczynę zmian w liczbie kąpielisk w porównaniu do poprzedniego sezonu kąpielowego.

2. Główny Inspektor Sanitarny przed rozpoczęciem sezonu kąpielowego przedstawia Komisji Europejskiej informację o liczbie kąpielisk i podaje przyczynę zmian w liczbie kąpielisk w porównaniu do poprzedniego sezonu kąpielowego.

3. Do informacji, o której mowa w ust. 1 i 2, dołącza się wykaz kąpielisk.

Art. 46. Minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej, ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej oraz ministrem właściwym do spraw żeglugi śródlądowej, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowy zakres danych i informacji objętych ewidencją kąpielisk oraz miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli,
- 2) wzór ewidencji kąpielisk oraz miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli,
- 3) sposób oznakowania kąpieliska oraz miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli – mając na względzie bezpieczeństwo oraz zagrożenia zdrowotne dla kąpiących się osób, a także przekazywanie społeczeństwu aktualnych informacji o jakości wody w kąpielisku i miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli.

Art. 47. 1. Organizatorzy kąpielisk mogą łączyć kąpieliska w przypadku gdy:

- 1) kąpieliska sąsiadujące ze sobą nie dzieli żadna fizyczna odległość;
- 2) kąpieliska uzyskały zbliżoną klasyfikację oceny jakości wody za poprzednie 4 lata;
- 3) profile wody w kąpieliskach wskazują na wspólne czynniki ryzyka lub ich brak.

2. Organizatorzy kąpielisk mogą dokonywać podziału kąpielisk, gdy jest to uzasadnione jakością wody w kąpielisku lub jego części, lub bezpieczeństwem osób korzystających z kąpieliska.

3. Łączenie albo podział kąpielisk odbywa się w trybie przepisów art. 37 oraz wymaga uzasadnienia.

Art. 48. 1. W przypadku zaprzestania prowadzenia przez organizatora kąpieliska lub miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli tracą one swój status, a organizator jest obowiązany oznakować obszar czytelną informacją o zaprzestaniu prowadzenia kąpieliska lub miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli i usunąć oznakowanie tych miejsc niezwłocznie, lecz nie później niż w terminie 3 dni od zakończenia:

- 1) sezonu kąpielowego wskazanego dla danego kąpieliska w uchwale rady gminy, o której mowa w art. 37 ust. 2;
- 2) sezonu kąpielowego wskazanego dla danego miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli w uchwale rady gminy, o której mowa w art. 39 ust. 1.

2. W przypadku zaprzestania prowadzenia przez organizatora kąpieliska lub miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli tracą one swój status, a organizator jest obowiązany usunąć oznakowanie tych miejsc niezwłocznie, nie później niż w terminie 3 dni od zakończenia:

- 1) sezonu kąpielowego wskazanego dla danego kąpieliska w uchwale rady gminy, o której mowa w art. 37 ust. 2;
- 2) sezonu kąpielowego wskazanego dla danego miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli w uchwale rady gminy, o której mowa w art. 39 ust. 1.

Art. 49. 1. Kąpielisko może funkcjonować, jeżeli jakość wody w nim została sklasyfikowana co najmniej jako dostateczna, zgodnie z art. 343 ust. 1 pkt 2.

2. Jeżeli jakość wody w kąpielisku została sklasyfikowana jako niedostateczna, zgodnie z art. 343 ust. 1 pkt 2, kąpielisko może funkcjonować pod warunkiem podjęcia działań mających na celu:

- 1) ochronę zdrowia ludzkiego i poprawę jakości wody, w tym wprowadzenia zakazu kąpieli w danym sezonie kąpielowym albo tymczasowego zakazu kąpieli;
- 2) ustalenie przyczyn nieosiągnięcia dostatecznej klasyfikacji jakości wody w kąpielisku;
- 3) zapobieżenie, zmniejszenie lub wyeliminowanie przyczyn zanieczyszczenia;
- 4) przekazanie społeczeństwu informacji dotyczącej jakości wody w kąpielisku w sposób niebudzący wątpliwości co do stwierdzonych zagrożeń.

DZIAŁ III

OCHRONA WÓD

Rozdział 1

Cel ochrony wód i cele środowiskowe

Art. 50. Wody, jako integralna część środowiska oraz siedliska dla organizmów, podlegają ochronie, niezależnie od tego, czyją stanowią własność.

Art. 51. 1. Celem ochrony wód jest osiągnięcie celów środowiskowych dla jednolitych części wód powierzchniowych, jednolitych części wód podziemnych oraz obszarów chronionych, a także poprawa jakości wód oraz biologicznych stosunków w środowisku wodnym i na terenach podmokłych.

2. Realizując cel, o którym mowa w ust. 1, należy zapewnić, żeby wody, w zależności od potrzeb, nadawały się do:

- 1) zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi;
- 2) rekreacji oraz uprawiania sportów wodnych;
- 3) wykorzystywania do kąpieli;
- 4) bytowania ryb i innych organizmów wodnych w warunkach naturalnych, umożliwiających ich migrację.

3. Dla realizacji celu określonego w ust. 2 pkt 3:

- 1) organizator kąpieliska sporządza profil wody w kąpielisku, aktualizuje go i przekazuje w terminie 7 dni, właściwemu wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta oraz Państwowemu Gospodarstwu Wodnemu Wody Polskie, a w przypadku kąpielisk morskich właściwemu terytorialnie dyrektorowi urzędu morskiego oraz podejmuje działania mające na celu obniżenie ryzyka zanieczyszczenia wody w kąpielisku, w szczególności działania określone w art. 343 ust. 4 pkt 2 i 7;
- 2) organy administracji publicznej są obowiązane udostępniać na wniosek informacje, które mogą być wykorzystane przy sporządzaniu profilu wody w kąpielisku;
- 3) organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej wykonują działania określone w art. 343 ust. 2 oraz art. 345 i 346.

4. Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej, ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej i ministrem właściwym do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) sposób sporządzania profilu wody w kąpielisku,
- 2) szczegółowy zakres informacji zawartych w profilu wody w kąpielisku i sposób ich przedstawiania,
- 3) sposób dokonywania aktualizacji profilu wody w kąpielisku

– mając na względzie poprawę jakości wody w kąpieliskach i ochronę zdrowia publicznego.

5. Za udostępnienie informacji, o których mowa w ust. 3 pkt 2, pobiera się opłatę ustaloną na podstawie rzeczywistych nakładów poniesionych na realizację tego obowiązku, o ile przepisy szczególne nie stanowią inaczej.

6. Oplata za udostępnienie informacji, o których mowa w ust. 3 pkt 2, pobierana przez organ administracji:

- 1) rządowej – stanowi dochód budżetu państwa;
- 2) samorządowej – stanowi dochód budżetu jednostki samorządu terytorialnego.

7. Opłaty za udostępnienie informacji, o których mowa w ust. 3 pkt 2, nie pobiera się, jeżeli wniosek o udostępnienie informacji został złożony przez organ administracji publicznej.

8. Maksymalne jednostkowe stawki opłat za udostępnienie informacji, o których mowa w ust. 3 pkt 2, wynoszą:

- 1) za wyszukiwanie informacji – 10 zł, jeżeli wymaga wyszukiwania do dziesięciu dokumentów; opłata ulega zwiększeniu o nie więcej niż 1 zł za każdy kolejny dokument;
- 2) za przekształcanie informacji w formę wskazaną we wniosku – 3 zł za każdy informatyczny nośnik danych;
- 3) za przekształcanie informacji polegające na skanowaniu dokumentów - 0,30 zł za każdą stronę;
- 4) za sporządzanie kopii dokumentów lub danych w formacie 210 mm x 297 mm (A4):
 - a) za stronę kopii czarno-białej – 0,60 zł,
 - b) za stronę kopii kolorowej – 6 zł.

9. Za przesłanie kopii dokumentów lub danych za pośrednictwem operatora pocztowego pobiera się opłatę za przesyłkę pocztową danego rodzaju i danej kategorii wagowej

w wysokości podanej w obowiązującym cenniku usług powszechnych operatora wyznaczonego w rozumieniu art. 3 pkt 13 ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (Dz. U. poz. 1529), zwiększoną o:

- 1) nie więcej niż 4 zł – za kopię dokumentów lub danych w formie wydruku lub kserokopii;
- 2) nie więcej niż 10 zł – za kopię dokumentów lub danych na informatycznym nośniku danych dostarczonym przez podmiot żądający informacji.

10. Opłatę za udostępnienie informacji, o których mowa w ust. 3 pkt 2, oraz opłatę, o której mowa w ust. 8, uiszcza się przed udostępnieniem tych informacji, przez wpłatę do kasy, na rachunek bankowy właściwego organu administracji publicznej.

11. W przypadku nieuiszczenia opłaty za udostępnienie informacji, o których mowa w ust. 3 pkt 2, oraz opłaty, o której mowa w ust. 8, organy, o których mowa w ust. 6, odmawiają udostępnienia tych informacji.

Art. 52. 1. Ochrona wód jest realizowana w szczególności z uwzględnieniem wyników oceny stanu wód podziemnych oraz wyników oceny stanu wód powierzchniowych.

2. Ocena stanu wód podziemnych obejmuje ocenę stanu ilościowego wód podziemnych i ich stanu chemicznego oraz określenie dobrego stanu wód podziemnych, w tym dobrego stanu ilościowego wód podziemnych i dobrego stanu chemicznego wód podziemnych, dokonywane w ramach oceny stanu jednolitych części wód podziemnych zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 53 ust. 1.

3. Ocena stanu wód powierzchniowych obejmuje klasyfikację stanu ekologicznego, potencjału ekologicznego i stanu chemicznego tych wód oraz określenie dobrego stanu ekologicznego, dobrego potencjału ekologicznego oraz dobrego stanu chemicznego wód powierzchniowych, dokonywane zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 53 ust. 2 i 3.

4. Ochrona wód jest realizowana z uwzględnieniem postanowień działu I i działu III w tytule II oraz działów I-III w tytule III ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska.

Art. 53. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, kryteria i sposób oceny stanu jednolitych części wód podziemnych, w tym:

- 1) klasyfikację elementów fizykochemicznych;
- 2) definicje klasyfikacji stanu ilościowego wód podziemnych oraz ich stanu chemicznego;
- 3) sposób interpretacji wyników badań elementów fizykochemicznych i ilościowych;
- 4) sposób prezentacji ich stanu;
- 5) częstotliwość dokonywania oceny ich stanu;
- 6) wartości progowe będące normami jakości środowiska wyrażonymi jako stężenie danej substancji zanieczyszczającej, grupy tych substancji lub substancji wyrażonej jako wskaźnik, które nie powinno być przekroczone z uwagi na ochronę środowiska oraz zdrowie ludzi.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) elementy jakości dla klasyfikacji:
 - a) stanu ekologicznego jednolitych części wód powierzchniowych w ciekach naturalnych, jeziorach i innych naturalnych zbiornikach wodnych, wodach przejściowych oraz wodach przybrzeżnych,
 - b) potencjału ekologicznego sztucznych jednolitych części wód powierzchniowych i silnie zmienionych jednolitych części wód powierzchniowych;
- 2) definicje klasyfikacji:
 - a) stanu ekologicznego jednolitych części wód powierzchniowych w ciekach naturalnych, jeziorach i innych naturalnych zbiornikach wodnych, wodach przejściowych oraz wodach przybrzeżnych,
 - b) potencjału ekologicznego sztucznych jednolitych części wód powierzchniowych i silnie zmienionych jednolitych części wód powierzchniowych,
 - c) stanu chemicznego jednolitych części wód powierzchniowych;
- 3) typy wód powierzchniowych, z podziałem na kategorie tych wód;
- 4) sposób klasyfikacji:
 - a) elementów fizykochemicznych, biologicznych i hydromorfologicznych, w oparciu o wchodzące w ich skład wskaźniki jakości, dla poszczególnych kategorii jednolitych części wód, uwzględniający różne typy wód powierzchniowych,
 - b) stanu ekologicznego jednolitych części wód powierzchniowych w ciekach naturalnych, jeziorach lub innych zbiornikach naturalnych, wodach przejściowych oraz wodach przybrzeżnych, uwzględniający klasyfikację elementów, o których mowa w lit. a,
 - c) potencjału ekologicznego sztucznych jednolitych części wód powierzchniowych i silnie zmienionych jednolitych części wód powierzchniowych, uwzględniający klasyfikację elementów, o których mowa w lit. a,
 - d) stanu chemicznego jednolitych części wód powierzchniowych i środowiskowe normy jakości dla substancji priorytetowych, w tym środowiskowe normy jakości dla flory i fauny oraz dla wód, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 114 oraz dla innych zanieczyszczeń, służące klasyfikacji tego stanu;
- 5) sposób interpretacji wyników badań wskaźników jakości, o których mowa w pkt 4 lit. a;
- 6) sposób oceny stanu jednolitych części wód powierzchniowych;

- 7) sposób prezentacji wyników klasyfikacji:
 - a) stanu ekologicznego jednolitych części wód powierzchniowych, o którym mowa w pkt 4 lit. b,
 - b) potencjału ekologicznego sztucznych jednolitych części wód powierzchniowych i silnie zmienionych jednolitych części wód powierzchniowych, o którym mowa w pkt 4 lit. c,
 - c) stanu chemicznego jednolitych części wód powierzchniowych, o którym mowa w pkt 4 lit. d;
- 8) częstotliwość dokonywania:
 - a) klasyfikacji poszczególnych elementów, o których mowa w pkt 4 lit. a,
 - b) klasyfikacji stanu ekologicznego, potencjału ekologicznego i stanu chemicznego jednolitych części wód powierzchniowych.

3. Minister, wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, będzie się kierował wymogami ochrony wód podziemnych, istniejącym stanem rozpoznania procesów zachodzących w środowisku wodnym oraz dostępnymi wynikami pomiarów i badań oraz weźmie pod uwagę:

- 1) przy określaniu wartości progowych:
 - a) wpływ oraz wzajemne oddziaływania wód podziemnych na ekosystemy wodne pozostające w związku hydraulicznym z tymi wodami oraz ekosystemy lądowe zależne od tych wód,
 - b) zaburzenia aktualnych lub przyszłych uzasadnionych sposobów wykorzystania wód podziemnych lub ich funkcji,
 - c) zanieczyszczenia powodujące uznanie jednolitych części wód podziemnych za zagrożone,
 - d) warunki hydrogeologiczne, w tym informacje dotyczące bilansu wodnego i poziomów naturalnego tła hydrogeochemicznego, z uwzględnieniem przypadków gdy podwyższone poziomy wartości tła elementów fizykochemicznych występują z naturalnych przyczyn hydrogeologicznych, przy czym przez wartość tła rozumie się stężenie substancji lub substancji wyrażonej jako wskaźnik odpowiadające warunkom naturalnym w tej jednolitej części wód podziemnych albo w nieznacznym stopniu odbiegające od warunków naturalnych w wyniku działalności człowieka,

e) pochodzenie substancji zanieczyszczających, ich ewentualne występowanie w przyrodzie, toksyczność, zdolność do dyspersji, trwałość i zdolność do bioakumulacji,

f) wiedzę z zakresu ludzkiej toksykologii i ekotoksykologii;

2) przy określaniu poziomów tła następujące zasady:

a) poziomy tła powinny być określone na podstawie charakterystyki jednolitych części wód podziemnych oraz na podstawie wyników monitoringu wód podziemnych,

b) monitoring wód podziemnych i interpretacja danych powinny uwzględnić fakt, że warunki przepływu i skład chemiczny wód podziemnych są zróżnicowane w pionie i w poziomie,

c) jeżeli dostępne są tylko ograniczone dane z monitoringu wód podziemnych, konieczne jest zebranie większej ilości danych, a do tego czasu poziomy tła powinny być określone w oparciu o te ograniczone dane z monitoringu, w stosownych przypadkach za pomocą uproszczonego podejścia z wykorzystaniem podzbioru próbek, dla których wskaźniki wykazują brak wpływu działalności człowieka, informacje dotyczące transferów i procesów geochemicznych również powinny być wzięte pod uwagę, jeżeli są one dostępne,

d) jeżeli nie są dostępne wystarczające dane z monitoringu wód podziemnych, a informacje dotyczące transferów i procesów geochemicznych są niskiej jakości, konieczne jest zebranie większej ilości danych, a do tego czasu poziomy tła powinny być szacowane, w stosownych przypadkach na podstawie statystycznych wyników referencyjnych dla tego samego rodzaju warstw wodonośnych na innych obszarach, na których dane z monitoringu są wystarczające.

4. Minister, wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, weźmie również pod uwagę:

1) normy jakości wód podziemnych rozumiane jako normy jakości środowiska, określone w przepisach prawa Unii Europejskiej dotyczących ochrony wód podziemnych przed zanieczyszczeniem i pogorszeniem ich stanu, odpowiadające stężeniu danej substancji zanieczyszczającej, grupy tych substancji lub substancji wyrażonych jako wskaźnik, które nie powinny być przekroczone z uwagi na ochronę środowiska oraz zdrowie ludzi, oraz dotychczasowe wartości progowe;

- 2) konieczność zmiany wartości progowych, jeżeli nowe informacje o zanieczyszczeniach, grupach zanieczyszczeń lub wskaźnikach zanieczyszczeń wskazują na potrzebę ustalenia wartości progowej dla nowej substancji, zmianę istniejącej wartości progowej lub ponownego uwzględnienia wartości progowej uprzednio usuniętej z wykazu;
- 3) możliwość usunięcia wartości progowych, jeżeli dana jednolita część wód podziemnych nie jest już narażona na zagrożenie ze strony danych zanieczyszczeń, grup zanieczyszczeń lub wskaźników zanieczyszczeń;
- 4) konieczność określenia bardziej rygorystycznych wartości progowych, w przypadku gdy normy jakości wód podziemnych zastosowane do danej jednolitej części wód podziemnych mogą skutkować nieosiągnięciem celów środowiskowych dla wód powierzchniowych pozostających w związku hydraulicznym z tą jednolitą częścią wód podziemnych lub prowadzić do znaczącego pogorszenia jakości ekologicznej lub chemicznej tych wód lub znaczącej szkody w ekosystemach lądowych, bezpośrednio zależnych od danej jednolitej części wód podziemnych;
- 5) współpracę z właściwymi organami państw członkowskich Unii Europejskiej w zakresie skoordynowanego ustalenia wartości progowych w odniesieniu do jednolitych części wód podziemnych, których część znajduje się na terytorium innych państw członkowskich Unii Europejskiej oraz jednolitych części wód podziemnych, w obrębie których przepływ wód podziemnych przecina granicę z innymi państwami członkowskimi Unii Europejskiej;
- 6) możliwość skoordynowanego ustalenia wartości progowych z właściwymi organami Państw nienależących do Unii Europejskiej w przypadku gdy jednolita część wód podziemnych lub grupa takich części znajdują się na terytorium państw nienależących do Unii Europejskiej.

5. Minister, wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 2, będzie się kierować potrzebą uwzględnienia poszczególnych wskaźników jakości w systemie oceny stanu wód, istniejącym stanem rozpoznania procesów zachodzących w środowisku wodnym oraz dostępnymi wynikami pomiarów i badań.

Art. 54. 1. Ochrona wód powierzchniowych przed zanieczyszczeniem obejmuje łącznie:

- 1) ograniczanie emisji do wód ze źródeł zanieczyszczeń punktowych przy zastosowaniu dopuszczalnych wartości emisji rozumianych jako masa, stężenie lub poziom emisji energii lub substancji określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1,

wynikających z najlepszych dostępnych technik, które nie powinny być przekraczane w określonym w nich czasie;

- 2) ograniczanie emisji do wód ze źródeł zanieczyszczeń obszarowych, przez określenie jej warunków, z uwzględnieniem najlepszych dostępnych praktyk w zakresie ochrony środowiska, o których mowa w szczególności w przepisach ustawy, a także w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska.

2. Jeżeli przepisy prawa Unii Europejskiej dotyczące ochrony wód przed zanieczyszczeniem wymagają zastosowania bardziej rygorystycznych dopuszczalnych wartości emisji niż te, o których mowa w ust. 1, należy stosować bardziej rygorystyczne wymagania w zakresie warunków, jakie należy spełnić przy wprowadzaniu ścieków do wód lub do ziemi, w tym najwyższych dopuszczalnych wartości zanieczyszczeń, oraz warunków, jakie należy spełnić w celu rolniczego wykorzystania ścieków, a także miejsc, sposobu i minimalnej częstotliwości pobierania próbek ścieków, metodyk referencyjnych analizy i sposobu oceny, czy ścieki odpowiadają wymaganym warunkom, określone w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1.

Art. 55. 1. Cele środowiskowe rozumiane jako osiągnięcie i utrzymanie dobrego stanu ilościowego wód podziemnych, dobrego stanu chemicznego wód podziemnych, dobrego stanu ekologicznego, dobrego potencjału ekologicznego oraz dobrego stanu chemicznego wód powierzchniowych lub norm i celów wynikających z przepisów odrębnych, na podstawie których zostały utworzone obszary chronione, a także zapobieganie ich pogorszeniu, w szczególności w odniesieniu do ekosystemów wodnych i innych ekosystemów zależnych od stanu wód, określa się dla:

- 1) jednolitych części wód powierzchniowych niewyznaczonych jako sztuczne lub silnie zmienione;
- 2) sztucznych i silnie zmienionych jednolitych części wód powierzchniowych;
- 3) jednolitych części wód podziemnych;
- 4) obszarów chronionych.

2. Cele środowiskowe ustanawia się w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza i weryfikuje co 6 lat.

Art. 56. Celem środowiskowym dla jednolitych części wód powierzchniowych niewyznaczonych jako sztuczne lub silnie zmienione, jest ochrona, poprawa oraz

przywracanie stanu jednolitych części wód powierzchniowych, tak aby osiągnąć dobry stan tych wód, a także zapobieganie pogorszeniu ich stanu.

Art. 57. Celem środowiskowym dla sztucznych i silnie zmienionych jednolitych części wód powierzchniowych jest ochrona tych wód oraz poprawa ich potencjału ekologicznego i stanu chemicznego, tak aby osiągnąć dobry potencjał ekologiczny i dobry stan chemiczny wód powierzchniowych, a także zapobieganie pogorszeniu ich potencjału ekologicznego oraz stanu chemicznego.

Art. 58. 1. Cele środowiskowe, o których mowa w art. 56 i art. 57, realizuje się w szczególności przez podejmowanie działań zawartych w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza.

2. Działania, o których mowa w ust. 1, polegają w szczególności na:

- 1) stopniowej redukcji zanieczyszczeń powodowanych przez substancje priorytetowe oraz substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego, określone w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 1;
- 2) zaniechaniu lub stopniowym eliminowaniu emisji do wód powierzchniowych substancji priorytetowych oraz substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 1.

Art. 59. Celem środowiskowym dla jednolitych części wód podziemnych jest:

- 1) zapobieganie lub ograniczanie wprowadzania do nich zanieczyszczeń;
- 2) zapobieganie pogorszeniu oraz poprawa ich stanu;
- 3) ochrona i podejmowanie działań naprawczych, a także zapewnianie równowagi między poborem a zasilaniem tych wód, tak aby osiągnąć ich dobry stan.

Art. 60. 1. Cel środowiskowy, o którym mowa w art. 59, realizuje się przez podejmowanie działań zawartych w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza.

2. Działania, o których mowa w ust. 1, polegają w szczególności na stopniowym redukowaniu zanieczyszczenia wód podziemnych przez odwracanie znaczących i utrzymujących się tendencji wzrostowych zanieczyszczenia powstałego w wyniku działalności człowieka, przy czym znacząca i utrzymująca się tendencja wzrostowa oznacza znaczący statystycznie i pod względem środowiskowym istotny wzrost stężenia substancji zanieczyszczającej, grupy tych substancji lub substancji wyrażonej jako wskaźnik w jednolitej części wód podziemnych.

Art. 61. 1. Celem środowiskowym dla obszarów chronionych jest osiągnięcie norm i celów wynikających z przepisów szczególnych, na podstawie których te obszary chronione zostały utworzone lub dotyczących tych obszarów oraz przepisów ustanawiających te obszary, o ile nie zawierają one w tym zakresie odmiennych uregulowań.

2. Cel środowiskowy, o którym mowa w ust. 1, realizuje się w szczególności przez podejmowanie działań zawartych w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza.

Art. 62. 1. Jeżeli dla określonej jednolitej części wód stosuje się większą liczbę celów środowiskowych, spośród wymienionych w art. 56, art. 57, art. 59 oraz art. 61, realizuje się cel środowiskowy formułujący bardziej rygorystyczne wymagania.

2. Informację o celu środowiskowym, o którym mowa w art. 1, zamieszcza się w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza i weryfikuje co 6 lat.

Art. 63. 1. Dopuszcza się ustalenie mniej rygorystycznych celów środowiskowych niż określone w art. 56, art. 57 oraz art. 59 dla wybranych jednolitych części wód, które są w takim stopniu zmienione działalnością człowieka lub których naturalne warunki są takie, że osiągnięcie tych celów byłoby niewykonalne lub rodziłoby nieproporcjonalnie wysokie koszty w stosunku do spodziewanych korzyści i jednocześnie:

- 1) potrzeby w zakresie środowiska, społeczne lub gospodarcze, zaspokajane przez taką działalność człowieka, nie mogą być zaspokojone za pomocą innych działań, korzystniejszych z punktu widzenia środowiska i bez ponoszenia nieproporcjonalnie wysokich kosztów w stosunku do spodziewanych korzyści;
- 2) dla wód powierzchniowych osiąga się najlepszy z możliwych stan ekologiczny i chemiczny przy danych oddziaływaniach, których nie można byłoby w racjonalny sposób uniknąć z powodu charakteru działalności człowieka lub rodzaju zanieczyszczenia;
- 3) dla wód podziemnych zachodzą możliwie jak najmniejsze zmiany dobrego stanu ilościowego i dobrego stanu chemicznego przy danych oddziaływaniach, których nie można byłoby w racjonalny sposób uniknąć z powodu charakteru działalności człowieka lub rodzaju zanieczyszczenia;
- 4) nie zachodzi dalsze pogorszenie stanu jednolitych części wód.

2. Mniej rygorystyczne cele środowiskowe ustala się i szczegółowo uzasadnia w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza oraz weryfikuje co 6 lat.

Art. 64. 1. Jednolita część wód powierzchniowych może zostać wyznaczona jako sztuczna lub silnie zmieniona, jeżeli:

- 1) zmiana jej cech hydromorfologicznych, konieczna dla osiągnięcia dobrego stanu ekologicznego, miałaby znaczące negatywne oddziaływanie na:
 - a) środowisko,
 - b) żeglugę i infrastrukturę portową, infrastrukturę zapewniającą dostęp do portu lub przystani morskiej, lub korzystanie z wód w celach rekreacyjnych,
 - c) prowadzenie działalności, dla której jest dokonywane piętrzenie wody, w szczególności na potrzeby zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi, wytwarzania energii elektrycznej lub nawadniania,
 - d) regulację stosunków wodnych, ochronę przed powodzią lub suszą, oraz melioracje wodne odwadniające lub nawadniające,
 - e) przedsięwzięcia inne niż wymienione w lit. b-d, stanowiące równorzędny interes publiczny istotny dla zrównoważonego rozwoju;
- 2) realizacja celów publicznych, którym służy sztuczna lub silnie zmieniona jednolita część wód powierzchniowych, z przyczyn technicznych lub z uwagi na nieproporcjonalnie wysokie, w stosunku do spodziewanych korzyści, koszty ich realizacji, nie jest możliwa w inny sposób, mniej obciążający środowisko.

2. Wyznaczenie jednolitej części wód powierzchniowych jako sztucznej lub silnie zmienionej wymaga szczegółowego uzasadnienia w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza i podlega weryfikacji co 6 lat.

Art. 65. 1. Dopuszczalne jest czasowe pogorszenie stanu jednolitych części wód, jeżeli jest ono wynikiem zjawisk o charakterze naturalnym lub skutkiem siły wyższej, nadzwyczajnych lub niemożliwych do przewidzenia, w szczególności ekstremalnych zjawisk powodziowych lub długotrwałej suszy, zdarzeń o charakterze terrorystycznym, zakłócenia funkcjonowania infrastruktury krytycznej w rozumieniu art. 3 pkt 2 ustawy z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym (Dz. U. z 2013 r. poz. 1166) lub niedających się przewidzieć katastrof, oraz jeżeli zostaną spełnione następujące warunki:

- 1) zostały podjęte działania mające na celu zapobieżenie dalszemu pogorszeniu stanu wód, które nie zagrażą realizacji celów środowiskowych dla pozostałych wód;
- 2) w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza zostały ustalone warunki i wskaźniki kwalifikowania okoliczności i zjawisk, powodujących czasowe pogorszenie stanu jednolitych części wód;

- 3) oddziaływania okoliczności i zjawisk, powodujących czasowe pogorszenie stanu jednolitych części wód, są corocznie analizowane i zostały podjęte działania mające na celu przywrócenie poprzedniego stanu jednolitych części wód, tak szybko, jak jest to możliwe w warunkach racjonalnego działania;
- 4) działania, o których mowa w pkt 1 i 3, zostały zawarte w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza i nie zagrażają przywróceniu poprzedniego stanu jednolitych części wód, gdy ustąpią przyczyny czasowego pogorszenia stanu tych wód;
- 5) opis skutków okoliczności i zjawisk oraz podjętych i kontynuowanych działań, o których mowa w pkt 1 i 3, zostanie zawarty w najbliższej aktualizacji planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza.

2. Nie stanowi czasowego pogorszenia stanu jednolitych części wód chwilowa zmiana stanu jednolitych części wód, jeżeli jest ona związana z utrzymywaniem wód powierzchniowych oraz morskich wód wewnętrznych i brzegu morskiego zgodnie z interesem publicznym, o ile stan tych wód ulega poprawie bez konieczności prowadzenia działań naprawczych.

Art. 66. 1. Dopuszczalne jest nieosiągnięcie dobrego stanu ekologicznego oraz niezapobieżenie pogorszeniu stanu ekologicznego oraz dobrego potencjału ekologicznego, jeżeli:

- 1) jest skutkiem nowych zmian właściwości fizycznych tych wód albo
- 2) niezapobieżenie pogorszenia się stanu tych wód ze stanu bardzo dobrego do dobrego jest wynikiem nowych działań człowieka, zgodnych z zasadą zrównoważonego rozwoju i niezbędnych dla rozwoju społeczeństwa.

2. Dopuszczalne jest nieosiągnięcie dobrego stanu oraz niezapobieżenie pogorszeniu stanu jednolitych części wód podziemnych, o których mowa w art. 59, jeżeli jest ono skutkiem:

- 1) nowych zmian właściwości fizycznych jednolitych części wód powierzchniowych albo
- 2) zmian poziomu zwierciadła tych wód.

Art. 67. 1. Przepisy art. 66 stosuje się, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki:

- 1) podejmowane są wszelkie działania, aby łagodzić skutki negatywnych oddziaływań na stan jednolitych części wód;
- 2) przyczyny zmian i działań, o których mowa w art. 66, są szczegółowo przedstawione w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza i są aktualizowane co 6 lat;

- 3) przyczyny zmian i działań, o których mowa w art. 66, są uzasadnione nadrzędnym interesem publicznym, a pozytywne efekty związane z ochroną zdrowia, utrzymaniem bezpieczeństwa oraz zrównoważonym rozwojem przeważają nad korzyściami dla społeczeństwa i środowiska związanymi z osiągnięciem celów środowiskowych, o których mowa w art. 55, utraconymi w następstwie tych zmian i działań;
- 4) zakładane korzyści wynikające ze zmian i działań, o których mowa w pkt 1-3, nie mogą zostać osiągnięte przy zastosowaniu innych działań, znacząco korzystniejszych z punktu widzenia interesów środowiska, ze względu na negatywne uwarunkowania wykonalności technicznej lub nieproporcjonalnie wysokie koszty.

Art. 68. Wyznaczanie jednolitych części wód powierzchniowych jako sztucznych lub silnie zmienionych, o którym mowa w art. 64 ust. 1, ustalanie mniej rygorystycznych celów środowiskowych, o którym mowa w art. 63 ust. 1, dopuszczanie czasowego pogorszenia stanu jednolitych części wód, o którym mowa w art. 65 ust. 1, oraz stosowanie przepisów art. 66, nie może trwale uniemożliwiać ani zagrażać realizacji:

- 1) celów środowiskowych ustalonych dla innych jednolitych części wód w granicach tego samego dorzecza;
- 2) wymogów dotyczących ochrony środowiska wynikających z odrębnych przepisów.

Art. 69. Celem ochrony jednolitych części wód, przeznaczonych do poboru wody na potrzeby zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi oraz zaopatrzenia zakładów wymagających wody wysokiej jakości, jest zapobieganie pogorszeniu jakości tych jednolitych części wód w taki sposób, aby w szczególności zminimalizować potrzebę ich uzdatniania.

Art. 70. Cele środowiskowe, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz art. 61, oraz wymagania wynikające z ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków powinny być zrealizowane dla jednolitych części wód, przeznaczonych do poboru wody na potrzeby zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi.

Art. 71. 1. Jednolite części wód, przeznaczone do poboru wody na potrzeby zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi, obejmują:

- 1) jednolite części wód wykorzystywane do poboru wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, dostarczające średnio więcej niż 10 m³ na dobę lub służące więcej niż 50 osobom;
- 2) jednolite części wód, które są przewidywane do takich celów w przyszłości;

3) jednolite części wód wykorzystywane jako część działalności handlowej lub w budynkach użyteczności publicznej.

2. Do sporządzenia oceny wymagań ustanowionych dla osiągnięcia celów środowiskowych dla obszarów chronionych ustanowionych w celu ochrony jednolitych części wód przeznaczonych do zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi oraz jednolitych części wód przeznaczonych do celów rekreacyjnych, w szczególności do celów kąpieliskowych, właściwe organy wykorzystują dane, o których mowa w art. 328 ust. 3 pkt 10 i 11.

Art. 72. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia, określi, w drodze rozporządzenia, wymagania, jakim powinny odpowiadać wody powierzchniowe wykorzystywane do zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi, a także częstotliwość pobierania próbek wody, metodyki referencyjne analiz i sposób oceny, czy wody odpowiadają wymaganym warunkom.

2. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej uwzględni podział wód na 3 kategorie w dostosowaniu do standardowych procesów uzdatniania, jakim wody z uwagi na ich zanieczyszczenie muszą być poddane w celu uzyskania wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, a także będzie się kierował efektywnością tych procesów oraz potrzebą sukcesywnej poprawy jakości wód wykorzystywanych do poboru wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi.

3. Wody powierzchniowe, które nie spełniają wymagań określonych w przepisach wydanych na podstawie ust. 1, nie mogą być wykorzystywane do zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi.

Art. 73. 1. Minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wymagania, jakim powinna odpowiadać woda w kąpielisku i miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli;
- 2) zakres badania wody w kąpielisku i miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli;
- 3) metody badania wody w kąpielisku i miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli, ze szczególnym uwzględnieniem metod referencyjnych;

- 4) sposób pobierania, przechowywania i transportu przed analizą próbek wody z kąpieliska i miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli;
- 5) sposób klasyfikacji jakości wody w kąpielisku;
- 6) sposób oceny jakości wody w kąpielisku i w miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli;
- 7) szczegółowy sposób dokumentowania kontroli wewnętrznej, o której mowa w art. 343 ust. 4;
- 8) szczegółowy sposób oceny kontroli wewnętrznej, o której mowa w art. 343 ust. 4.

2. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw zdrowia uwzględni ochronę zdrowia publicznego, potrzebę sukcesywnej poprawy jakości wody w kąpieliskach oraz potrzebę dostarczania społeczeństwu informacji w tym zakresie.

Art. 74. 1. Dopuszcza się stosowanie metody alternatywnej w zakresie badania wody w kąpieliskach oraz w miejscach okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli w przypadku udokumentowania równoważności wyników badania tej wody przeprowadzonego metodą alternatywną z wynikami badania wody przeprowadzonego metodą referencyjną jako równoważnej z metodą referencyjną.

2. Uznanie metody alternatywnej w zakresie badania wody w kąpieliskach oraz w miejscach okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli za równoważną z metodą referencyjną następuje zgodnie z aktualnym wydaniem normy PN-EN ISO 17994 "Jakość wody - Kryteria ustalania równoważności metod mikrobiologicznych".

3. Badania równoważności metody alternatywnej dokonuje się w krajowych laboratoriach akredytowanych.

4. Dokumentacja z badań równoważności metody alternatywnej jest przedkładana instytutowi badawczemu wykonującemu zadania z zakresu zdrowia publicznego, w celu sprawdzenia jej kompletności i poprawności w odniesieniu do wymagań aktualnego wydania normy PN-EN ISO 17994 "Jakość wody - Kryteria ustalania równoważności metod mikrobiologicznych" i oraz zachowania spełnienia wymagań określonych w ust. 3.

5. Po uzyskaniu pozytywnej oceny instytutu, o której mowa w ust. 4, wraz z dokumentacją minister właściwy do spraw zdrowia przedstawia Komisji Europejskiej informacje dotyczące metody oraz jej równoważności.

Rozdział 2

Zasady ochrony wód

Art. 75. Zakazuje się wprowadzania ścieków:

- 1) bezpośrednio do wód podziemnych;
- 2) do wód:
 - a) powierzchniowych, jeżeli byłoby to sprzeczne z warunkami wynikającymi z istniejących form ochrony przyrody, utworzonych stref ochrony zwierząt łownych albo ostoi na podstawie ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, a także stref ochronnych ujęć wody ustanowionych na podstawie art. 135 ust. 1 oraz obszarów ochronnych ustanowionych na podstawie art. 141 ust. 1,
 - b) powierzchniowych w obrębie kąpielisk, miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli, plaż publicznych nad wodami oraz w odległości mniejszej niż 1 kilometr od ich granic,
 - c) stojących,
 - d) jezior,
 - e) cieków naturalnych oraz kanałów będących dopływami jezior, jeżeli czas dopływu ścieków do jeziora byłby krótszy niż 24 godziny;
- 3) do ziemi:
 - a) zawierających substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego, określone w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 1, jeżeli byłoby to niezgodne z warunkami określonymi w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 2,
 - b) jeżeli byłoby to sprzeczne z warunkami wynikającymi z istniejących form ochrony przyrody, utworzonych stref ochrony zwierząt łownych albo ostoi na podstawie ustawy o ochronie przyrody, a także stref ochronnych ujęć wody ustanowionych na podstawie art. 135 ust. 1 oraz obszarów ochronnych ustanowionych na podstawie art. 141 ust. 1,
 - c) jeżeli stopień oczyszczania ścieków lub miąższość utworów skalnych nad zwierciadłem wód podziemnych nie stanowi zabezpieczenia tych wód przed zanieczyszczeniem,
 - d) w pasie technicznym,

- e) w odległości mniejszej niż 1 kilometr od granic kąpielisk, miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpeli oraz plaż publicznych nad wodami.

Art. 76. 1. Dopuszcza się wprowadzanie:

- 1) wód opadowych lub roztopowych, wód z przelewów kanalizacji deszczowej oraz wód chłodniczych do wód powierzchniowych lub do ziemi, w odległości mniejszej niż 1 kilometr od granic kąpielisk, miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpeli oraz plaż publicznych nad wodami,
- 2) wód opadowych lub roztopowych do jezior oraz do ich dopływów, jeżeli czas dopływu ścieków do jeziora jest krótszy niż 24 godziny;
- 3) wód chłodniczych, których temperatura nie przekracza $+26^{\circ}\text{C}$ albo naturalnej temperatury wody, do jezior oraz do ich dopływów, jeżeli czas dopływu ścieków do jeziora jest krótszy niż 24 godziny;
- 4) ścieków, o których mowa w art. 75 pkt 3 lit. a, jeżeli jest to zgodne z warunkami określonymi w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 2;
- 5) do wód podziemnych - wód wykorzystanych pochodzących z pomp ciepła lub wykorzystanych wód geotermalnych

– o ile organ właściwy do wydania zgody wodnoprawnej ustali, że takie dopuszczenie nie koliduje z celami środowiskowymi dla wód lub wymaganiami jakościowymi dla wód.

2. Organ właściwy do wydania zgody wodnoprawnej może, w drodze decyzji, zwolnić od zakazu wprowadzania do ziemi, w odległości mniejszej niż 1 kilometr od granic kąpielisk, miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpeli oraz plaż publicznych nad wodami, ścieków innych niż wymienione w ust. 1 pkt 1, jeżeli wystąpi istotna potrzeba ekonomiczna lub społeczna, a zwolnienie nie spowoduje zagrożenia dla jakości wód.

Art. 77. 1. Zakazuje się:

- 1) wprowadzania do wód odpadów w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2013 r. poz. 21, z późn. zm.⁵⁾), oraz ciekłych odchodów zwierzęcych;
- 2) splawiania do wód śniegu wywożonego z terenów zanieczyszczonych, w szczególności z centrów miast, terenów przemysłowych, terenów składowych, baz transportowych, dróg o dużym natężeniu ruchu wraz z parkingami, oraz jego składowania na terenach

⁵⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 888 i 1238 oraz z 2014 r. poz. 695, 1101 i 1322.

położonych między wałem przeciwpowodziowym a linią brzegu wody lub w odległości mniejszej niż 50 m od linii brzegu;

- 3) gromadzenia ścieków, odchodów zwierzęcych, środków chemicznych, a także innych substancji lub materiałów, które mogą zanieczyścić wody, prowadzenia odzysku lub unieszkodliwiania odpadów, w szczególności ich składowania - na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią;
- 4) mycia pojazdów w wodach powierzchniowych oraz nad brzegami tych wód;
- 5) pobierania z wód powierzchniowych wody bezpośrednio do opryskiwaczy rolniczych oraz mycia opryskiwaczy rolniczych w tych wodach;
- 6) używania farb produkowanych na bazie związków organiczno-cynowych (TBT) do konserwacji technicznych konstrukcji podwodnych;
- 7) poruszania się pojazdami w wodach powierzchniowych oraz po gruntach pokrytych wodami, z wyłączeniem pojazdów:
 - a) jednostek organizacyjnych wykonujących uprawnienia właścicielskie w stosunku do wód lub urządzeń wodnych zlokalizowanych na wodach,
 - b) jednostek wykonujących roboty inwestycyjne lub prace utrzymaniowe,
 - c) pojazdów jednostek organizacyjnych podległych lub nadzorowanych przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych,
 - d) jednostek ratowniczych,
 - e) organów lub jednostek wykonujących kontrolę, w zakresie określonym w ustawach.

2. Zakazy, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 3 nie obejmują:

- 1) wykorzystywania gruzu, mas ziemnych oraz skalnych przy wykonywaniu robót związanych z utrzymywaniem lub regulacją wód, ochroną brzegu morskiego i morskich wód wewnętrznych oraz pogłębianiem morskich dróg wodnych;
- 2) linii kolejowych oraz dróg, po uzgodnieniu z Państwowym Gospodarstwem Wodnym Wody Polskie.

3. Organ właściwy do wydania zgody wodnoprawnej może, w drodze decyzji, zwolnić od zakazu, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, określając warunki niezbędne dla ochrony jakości wód, jeżeli nie spowoduje to zagrożenia dla jakości wód w przypadku wystąpienia powodzi.

4. Do wniosku o wydanie decyzji, o której mowa w ust. 3, należy dołączyć w szczególności charakterystykę planowanych działań wraz z ich podstawowymi danymi technicznymi i opisem planowanej technologii robót oraz mapę sytuacyjno - wysokościową

pochodzącą z państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego lub inną mapę uwierzytelnioną przez organ prowadzący ten zasób, albo kopie tych map potwierdzone przez wnioskodawcę za ich zgodność z oryginałami z naniesionym schematem planowanych obiektów lub robót.

5. Stroną postępowania w sprawie o wydanie decyzji, o której mowa w ust. 3, jest wnioskodawca, właściciel wody i właściciel wału przeciwpowodziowego, a w przypadku obszarów chronionych, także organ zarządzający danym obszarem.

6. Przepisy ust. 1 pkt 3 i ust. 3-5 stosuje się odpowiednio do wysp oraz przymulisk, o których mowa w art. 224.

7. Organ właściwy do wydania zgody wodnoprawnej może, w drodze decyzji, na czas określony zwolnić z zakazu, o którym mowa w ust. 1 pkt 7, określając w tej decyzji miejsce i warunki poruszania się pojazdami w wodach powierzchniowych oraz po gruntach pokrytych wodami, jeżeli nie spowoduje to zagrożenia dla jakości wód i nie wpłynie na cele środowiskowe dla wód.

8. Organ właściwy do wydania decyzji, o której mowa w ust. 3, jest obowiązany, za zgodą strony, na rzecz której decyzja została wydana, do przeniesienia, w drodze decyzji, praw i obowiązków z tej decyzji na rzecz innego podmiotu, jeżeli przyjmuje on wszystkie warunki zawarte w tej decyzji.

9. Stronami postępowania o wydanie decyzji, o której mowa w ust. 8, są podmiot na rzecz którego wydano decyzję, o której mowa w ust. 3, oraz podmiot zainteresowany nabyciem praw i obowiązków z tej decyzji.

10. W przypadku wykonania robót lub czynności, o których mowa w ust. 1 pkt 3, nieobjętych decyzją, o której mowa w ust. 3, organ właściwy do wydania tej decyzji, mając na uwadze konieczność ograniczania negatywnych skutków powodzi na skutek wykonania tych robót lub czynności dla zdrowia ludzi, środowiska, dziedzictwa kulturowego oraz działalności gospodarczej może nakazać, w drodze decyzji, przywrócenie stanu niepowodującego zanieczyszczenia wód, temu, kto wykonał te roboty lub czynności i na jego koszt. Jeżeli nie można ustalić podmiotu, który wykonał te roboty lub czynności, przywrócenie stanu niepowodującego zanieczyszczenia wód, nakazuje się właścicielowi nieruchomości i na jego koszt.

11. W decyzji, o której mowa w ust. 10, określa się termin przywrócenia stanu niepowodującego zanieczyszczenia wód.

12. Decyzja, o której mowa w ust. 3, wygasa, jeżeli w terminie 3 lat od dnia, w którym stała się ostateczna, nie uzyskano wymaganej zgody wodnoprawnej. Termin ten może być przedłużony w drodze decyzji na czas nie dłuższy niż 3 lata, jeżeli wnioskodawca przed wygaśnięciem decyzji wystąpi z wnioskiem do organu właściwego.

13. Uzgodnienie, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, następuje w drodze decyzji.

Art. 78. Ścieki wprowadzane do wód lub do ziemi w ramach zwykłego korzystania z wód albo usług wodnych powinny być oczyszczone w stopniu wymaganym przepisami ustawy i nie mogą:

- 1) zawierać:
 - a) odpadów w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach oraz zanieczyszczeń pływających,
 - b) substancji priorytetowych, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 114,
 - c) chorobotwórczych drobnoustrojów pochodzących z obiektów, w których leczeni są chorzy na choroby zakaźne;
- 2) powodować w tych wodach:
 - a) zmian w naturalnej, charakterystycznej dla nich biocenozie,
 - b) zmian naturalnej mętności, barwy, zapachu,
 - c) formowania się osadów lub piany.

Art. 79. Zakazuje się rozcieńczania ścieków w celu uzyskania ich stanu, składu oraz minimalnego procentu redukcji zanieczyszczeń zgodnego z przepisami wydanymi na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 2.

Art. 80. Dopuszcza się wprowadzanie do wód lub do ziemi wód opadowych z przelewów kanalizacji deszczowej lub ścieków z przelewów burzowych komunalnej kanalizacji ogólnospławnej na warunkach określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 2, o ile organ właściwy do wydania zgody wodnoprawnej ustali, w drodze decyzji, że takie dopuszczenie nie koliduje z celami środowiskowymi dla wód lub wymaganiami jakościowymi dla wód.

Art. 81. Organ właściwy do wydania zgody wodnoprawnej, ustalając warunki wprowadzania do wód lub do ziemi ścieków bytowych lub komunalnych, może określić w pozwoleniu wodnoprawnym minimalny procent redukcji zanieczyszczeń, jeżeli zapewni

się nieprzekroczenie najwyższych dopuszczalnych wartości zanieczyszczeń określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 2.

Art. 82. Organ właściwy do wydania zgody wodnoprawnej, ustalając warunki wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi, może określić w pozwoleniu wodnoprawnym wartości zanieczyszczeń w ściekach:

- 1) niższe niż najwyższe dopuszczalne wartości zanieczyszczeń określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 2, jeżeli istniejące urządzenia oczyszczające umożliwiają ich osiągnięcie;
- 2) wyższe niż najwyższe dopuszczalne wartości zanieczyszczeń określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 2, jeżeli dotrzymanie najwyższych dopuszczalnych wartości nie jest możliwe mimo zastosowania dostępnych technik i technologii oczyszczania ścieków oraz zmian w procesie produkcji, a jednocześnie stan wód odbiornika i ich podatność na eutrofizację, rozumianą jako wzbogacanie wód biogenami, w szczególności związkami azotu lub fosforu, powodującymi przyspieszony wzrost glonów oraz wyższych form życia roślinnego, w wyniku którego następują niepożądane zakłócenia biologicznych stosunków w środowisku wodnym oraz pogorszenie jakości tych wód pozwala na dokonanie odstępstw.

Art. 83. 1. Wprowadzający ścieki do wód lub do ziemi są obowiązani zapewnić ochronę wód przed zanieczyszczeniem, w szczególności przez budowę i eksploatację urządzeń służących tej ochronie, a tam, gdzie jest to celowe, powtórne wykorzystanie oczyszczonych ścieków.

2. Wybór miejsca i sposobu wykorzystania albo usuwania ścieków powinien minimalizować negatywne oddziaływania na środowisko.

3. Budowę urządzeń służących do zaopatrzenia w wodę realizuje się jednocześnie z rozwiązaniem spraw gospodarki ściekowej, w szczególności przez budowę systemów kanalizacji zbiorczej i oczyszczalni ścieków.

4. W miejscach, gdzie budowa systemów kanalizacji zbiorczej nie przyniosłaby korzyści dla środowiska lub powodowałaby nadmierne koszty, należy stosować systemy indywidualne lub inne rozwiązania zapewniające ten sam co systemy kanalizacji zbiorczej poziom ochrony środowiska.

5. Ścieki ze statku śródlądowego lub morskiego usuwa się do urządzenia odbiorczego na lądzie.

6. Przepisu ust. 5 nie stosuje się do statków, na których ze względów konstrukcyjnych lub bezpieczeństwa nie ma możliwości zainstalowania urządzeń sanitarnych.

Art. 84. 1. Ścieki bytowe oraz ścieki komunalne lub przemysłowe biologicznie rozkładalne, wody wykorzystane, odprowadzane z obiektów chowu lub hodowli ryb oraz ścieki inne, mogą być oczyszczane przez ich rolnicze wykorzystanie.

2. Przez rolnicze wykorzystanie ścieków, o którym mowa w ust. 1, rozumie się zastosowanie ścieków do:

- 1) nawadniania użytków rolnych;
- 2) nawożenia użytków rolnych, przez dodanie materiałów do gleby albo przez rozprowadzenie na powierzchni, albo przez wstrzykiwanie do gruntu, umieszczenie pod powierzchnią gruntu lub mieszanie z warstwami powierzchniowymi gruntu;
- 3) nawadniania oraz nawożenia stawów wykorzystywanych do chowu lub hodowli ryb.

3. Roczne i sezonowe dawki ścieków wykorzystywanych rolniczo, określone w pozwoleniach wodnoprawnych, nie mogą przekroczyć zapotrzebowania roślin na azot, potas, wodę oraz utrudniać przebiegu procesów samooczyszczania się gleby.

4. Zakazuje się rolniczego wykorzystania ścieków:

- 1) gdy grunt jest zamrznięty do głębokości 30 cm lub przykryty śniegiem, z wyjątkiem dna stawów ziemnych wykorzystywanych do chowu i hodowli ryb;
- 2) na gruntach wykorzystywanych do upraw roślin, przeznaczonych do spożycia w stanie surowym;
- 3) na gruntach, w których zwierciadło wód podziemnych znajduje się płycej niż 1,5 m od powierzchni ziemi lub od dna rowu rozprowadzającego ścieki;
- 4) na obszarach o spadku terenu większym niż:
 - a) 10% dla gruntów ornych,
 - b) 20% dla łąk, pastwisk oraz plantacji drzew leśnych;
- 5) na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią w okresie prognozowanego wezbrania wód.

Art. 85. W celu wyznaczenia obszarów przeznaczonych do ochrony gatunków zwierząt wodnych o znaczeniu gospodarczym, wyznacza się rzeki lub odcinki rzek, jeziora oraz wody przejściowe i wody przybrzeżne o specjalnym znaczeniu dla tych gatunków, stanowiące ich faktyczne lub potencjalne szlaki migracyjne, miejsca tarła lub miejsca odrostu.

2. Rzeki lub odcinki rzek, o których mowa w ust. 1, spełniają funkcję obszaru przeznaczonego do ochrony gatunków zwierząt wodnych o znaczeniu gospodarczym.

3. W rzekach lub odcinkach rzek, o których mowa w ust. 1, zapewnia się efektywną migrację gatunków zwierząt wodnych o znaczeniu gospodarczym, w tym ryb dwuśrodowiskowych.

4. W rzekach lub odcinkach rzek, o których mowa w ust. 1, Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie weryfikuje wpływ istniejących urządzeń wodnych i udzielonych zgód wodnoprawnych, mających negatywny wpływ na warunki bytowania i wędrówki gatunków zwierząt wodnych o znaczeniu gospodarczym, w celu przywrócenia swobodnego i bezpiecznego dostępu tych gatunków zwierząt do miejsc ich tarła i odrostu oraz zachowania i odtworzenia tych miejsc.

5. Minister właściwy do spraw rybołówstwa w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej określi, w drodze rozporządzenia, gatunki zwierząt wodnych o znaczeniu gospodarczym oraz wyznaczy rzeki lub odcinki rzek, jeziora oraz wody przejściowe i wody przybrzeżne o specjalnym znaczeniu dla tych gatunków zwierząt, będące obszarami przeznaczonymi do ochrony tych gatunków zwierząt.

6. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 5, minister właściwy do spraw rybołówstwa kieruje się potrzebą ochrony zasobów zwierząt wodnych o znaczeniu gospodarczym oraz koniecznością zapewnienia efektywnego gospodarowania zasobami tych gatunków zwierząt, a także optymalizację korzyści ekonomicznych i środowiskowych w korzystaniu z zasobów tych gatunków zwierząt.

Rozdział 3

Oczyszczanie ścieków komunalnych

Art. 86. 1. Aglomeracje o równoważnej liczbie mieszkańców powyżej 2000 powinny być wyposażone w systemy kanalizacji zbiorczej dla ścieków komunalnych, zgodnie z ustaleniami krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych.

2. Jeżeli oczyszczanie ścieków bytowych lub komunalnych z aglomeracji odbywa się w oczyszczalni ścieków przemysłowych, to te ścieki, wprowadzane do wód lub do ziemi, nie powinny przekraczać najwyższych dopuszczalnych wartości wskaźników zanieczyszczeń, albo powinny spełniać minimalny procent redukcji zanieczyszczeń, określone dla

równoważnej liczby mieszkańców aglomeracji w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 oraz nie powinny przekraczać najwyższych dopuszczalnych wartości wskaźników zanieczyszczeń dla ścieków przemysłowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1.

3. Ilekroć w niniejszym rozdziale jest mowa o:

- 1) aglomeracji - należy przez to rozumieć teren, na którym zaludnienie lub działalność gospodarcza są wystarczająco skoncentrowane, aby ścieki komunalne były zbierane i przekazywane do oczyszczalni ścieków albo do końcowego punktu zrzutu tych ścieków;
- 2) równoważnej liczbie mieszkańców - należy przez to rozumieć ładunek substancji organicznych biologicznie rozkładalnych wyrażonych jako wskaźnik pięciodobowego biochemicznego zapotrzebowania na tlen (BZT₅) w ilości 60 g tlenu na dobę;
- 3) końcowym punkcie zrzutu ścieków komunalnych - należy przez to rozumieć miejsce przyłączenia systemu kanalizacji zbiorczej dla ścieków komunalnych w aglomeracji nieposiadającej oczyszczalni ścieków, do systemu kanalizacji zbiorczej dla ścieków komunalnych w aglomeracji posiadającej oczyszczalnię ścieków.

Art. 87. 1. Aglomeracje wyznacza, w drodze uchwały, rada gminy.

2. Jeżeli aglomeracja obejmowałaby tereny położone w dwóch lub więcej gminach, właściwa do wyznaczenia aglomeracji jest rada tej gminy, na której terenie będzie się znajdować największa część aglomeracji.

3. Wyznaczenie aglomeracji, o której mowa w ust. 2, następuje w porozumieniu zainteresowanych gmin.

4. Wyznaczenie aglomeracji następuje po uzgodnieniu przez wójta (burmistrza, prezydenta miasta) z Państwowym Gospodarstwem Wodnym Wody Polskie, a w zakresie obszarów objętych przynajmniej jedną formą ochrony przyrody, o której mowa w art. 6 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody lub obszarów mających znaczenie dla Wspólnoty znajdujących się na liście, o której mowa w art. 27 ust. 1 tej ustawy - z właściwym regionalnym dyrektorem ochrony środowiska. Uzgodnień dokonuje się w trybie art. 106 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267, z późn. zm.⁷⁾).

⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 183 oraz z 2015 r. poz. 211 i 702.

Art. 88. 1. Krajowy program oczyszczania ścieków komunalnych, którego integralną część stanowi wykaz aglomeracji oraz wykaz niezbędnych przedsięwzięć w zakresie budowy i modernizacji urządzeń kanalizacyjnych, sporządza i aktualizuje minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, a zatwierdza Rada Ministrów.

2. Krajowy program oczyszczania ścieków komunalnych określa dla przedsięwzięć, o których mowa w ust. 1, w szczególności:

- 1) zakres rzeczowo-finansowy;
- 2) termin zakończenia.

Art. 89. 1. Gmina przedkłada Państwowemu Gospodarstwu Wodnemu Wody Polskie, corocznie nie później niż do dnia 31 stycznia, sprawozdanie z realizacji krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych za rok ubiegły, zawierające:

- 1) informację o stanie wyposażenia aglomeracji w systemy kanalizacji zbiorczej, oczyszczalnie ścieków komunalnych oraz indywidualne systemy oczyszczania ścieków,
- 2) informację o postępie realizacji przedsięwzięć określonych w krajowym programie oczyszczania ścieków komunalnych,
- 3) informację o ilości wytworzonych w ciągu roku Mg suchej masy osadów ściekowych w oczyszczalniach ścieków komunalnych w aglomeracji oraz o sposobie zagospodarowania tych osadów.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej określi, w drodze rozporządzenia, wzór sprawozdania, o którym mowa w ust. 1, mając na względzie zakres danych określonych w ust. 1 oraz konieczność ujednolicenia formy przekazywania tych danych.

Art. 90. 1. Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie dokonuje analizy sprawozdań, o których mowa w art. 89 ust. 1, oraz przekazuje gminie informację o wynikach tej analizy.

2. Na podstawie analizy, o której mowa w ust. 1, gmina może dokonać uzupełnienia sprawozdania, o którym mowa w art. 89 ust. 1, w terminie 14 dni od dnia otrzymania analizy.

3. Uzupełnione sprawozdanie gmina przekazuje Państwowemu Gospodarstwu Wodnemu Wody Polskie.

Art. 91. 1. Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie przedkłada ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej sprawozdanie z realizacji krajowego programu ścieków komunalnych w terminie do dnia 30 kwietnia.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej określi, w drodze rozporządzenia wzór sprawozdania, o którym mowa w ust. 1, kierując się koniecznością przekazywania ujednoczonych informacji.

Art. 92. Wójt, burmistrz, prezydent miasta, co 2 lata dokonuje przeglądu obszarów i granic aglomeracji wyznaczonych na podstawie art. 87, z uwzględnieniem kryterium ich utworzenia, o którym mowa w art. 86 ust. 1, oraz zaistniałych zmian równoważnej liczby mieszkańców w aglomeracji i w razie potrzeby informuje radę gminy o konieczności zmiany obszarów i granic aglomeracji.

Art. 93. Sprawy związane z przygotowaniem i przekazywaniem dokumentacji dotyczącej działań prowadzonych w ramach krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych, w szczególności przedkładanie informacji, o których mowa w art. 89 ust. 1 pkt 2-4, w aglomeracji zlokalizowanej na obszarze dwóch lub więcej gmin prowadzi gmina o największej równoważnej liczbie mieszkańców.

Art. 94. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, przedkłada co 2 lata Radzie Ministrów sprawozdanie z wykonania krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych.

Art. 95. 1. Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw administracji publicznej oraz ministrem właściwym do spraw budownictwa, lokalnego planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa oraz ministrem właściwym do spraw rozwoju regionalnego określi, w drodze rozporządzenia, sposób wyznaczania obszaru i granic aglomeracji.

2. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister bierze pod uwagę koszty rozwoju i eksploatacji systemów kanalizacji zbiorczej oraz gęstość zaludnienia.

Art. 96. Rada Ministrów zatwierdza aktualizację krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych, nie później niż w terminie 2 lat od dnia jego zatwierdzenia; kolejne aktualizacje będą dokonywane co najmniej raz na 4 lata.

Art. 97. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej ogłasza, w drodze obwieszczenia w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, krajowy program oczyszczania ścieków komunalnych oraz jego aktualizacje.

Art. 98. Przepisy art. 86-93 nie naruszają zadań gmin w zakresie odprowadzania i oczyszczania ścieków komunalnych wynikających z przepisów o samorządzie gminnym.

Art. 99. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego, powodujące zanieczyszczenie wód, które powinny być eliminowane (wykaz I), oraz substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego, powodujące zanieczyszczenie wód, które powinny być ograniczane (wykaz II);
- 2) warunki, jakie należy spełnić przy wprowadzaniu do wód lub do ziemi ścieków, w szczególności ścieków bytowych, ścieków komunalnych, ścieków przemysłowych oraz ścieków innych, w tym najwyższe dopuszczalne wartości zanieczyszczeń, oraz warunki, jakie należy spełnić w celu rolniczego wykorzystania ścieków, a także miejsce, sposób i minimalną częstotliwość pobierania próbek ścieków, metodyki referencyjne analizy i sposób oceny, czy ścieki odpowiadają wymaganym warunkom;
- 3) najwyższe dopuszczalne wartości zanieczyszczeń dla ścieków z oczyszczalni ścieków bytowych i komunalnych oraz dla ścieków z oczyszczalni ścieków w aglomeracji;
- 4) warunki, jakie należy spełnić przy wprowadzaniu wód opadowych lub roztopowych do wód lub do ziemi, w tym najwyższe dopuszczalne wartości zanieczyszczeń, a także miejsce, sposób i minimalną częstotliwość pobierania próbek tych wód, metodyki referencyjne analizy i sposób oceny, czy wody opadowe lub roztopowe wprowadzane do wód lub do ziemi odpowiadają wymaganym warunkom.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, dopuszczalne masy substancji, które mogą być odprowadzane w ściekach przemysłowych, w jednym lub więcej okresach, przypadające na jednostkę masy wykorzystywanego surowca, materiału, paliwa lub powstającego produktu.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, wydając rozporządzenia, o których mowa w ust. 1 i 2, uwzględni:

- 1) właściwości substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego, a zwłaszcza ich toksyczność, trwałość w środowisku, zdolność do bioakumulacji oraz zagrożenie, jakie mogą one powodować dla wód oraz życia lub zdrowia ludzi;
- 2) aktualny stan wód i ich podatność na eutrofizację;
- 3) efektywność usuwania zanieczyszczeń ze ścieków w procesach ich oczyszczania;
- 4) rozwój technik umożliwiających stopniowe zmniejszanie emisji;

- 5) położenie, rzeźbę terenu i rodzaj gleb na obszarach, na których może być stosowane rolnicze wykorzystanie ścieków;
- 6) zróżnicowanie w czasie warunków, jakie należy spełnić przy wprowadzaniu do wód ścieków zawierających substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego, powodujące zanieczyszczenie wód, które powinno być eliminowane (wykaz I).

4. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, będzie się kierować potrzebą:

- 1) zapobieżenia zagrożeniu dla życia i zdrowia ludzi powodowanego wprowadzaniem do wód substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego;
- 2) minimalizacji kosztów oczyszczania ścieków komunalnych;
- 3) spełnienia wymagań zdrowotnych dotyczących żywności i pasz na terenach rolniczego wykorzystania ścieków.

5. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, weźmie również pod uwagę konieczność określenia bardziej rygorystycznych wymagań w zakresie warunków, jakie należy spełnić przy wprowadzaniu ścieków do wód lub do ziemi, w tym najwyższych dopuszczalnych wartości zanieczyszczeń, oraz warunków, jakie należy spełnić w celu rolniczego wykorzystania ścieków, a także miejsc, sposobu i minimalnej częstotliwości pobierania próbek ścieków, metodyk referencyjnych analizy i sposobu oceny, czy ścieki odpowiadają wymaganym warunkom, jeżeli przepisy prawa Unii Europejskiej dotyczące ochrony wód przed zanieczyszczeniem, wymagają zastosowania bardziej rygorystycznych wartości emisji od dopuszczalnych wartości emisji wynikających z najlepszych dostępnych technik.

Art. 100. 1. Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej określi, w drodze rozporządzenia, substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego, których wprowadzanie w ściekach przemysłowych do urządzeń kanalizacyjnych wymaga uzyskania pozwolenia wodnoprawnego.

2. Minister, wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, będzie się kierował:

- 1) potrzebą zapobiegania zagrożeniu dla zdrowia i życia ludzi, powodowanego wprowadzaniem do kanalizacji substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego;
- 2) podatnością substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego na mechaniczno-biologiczne procesy oczyszczania;

- 3) koniecznością redukcji substancji szczególnie szkodliwych w miejscu ich powstania, gdy nie jest możliwe ich usunięcie w mechaniczno-biologicznych procesach oczyszczania
- 4) przepisami wydanymi na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 1.

Art. 101. 1. Zakłady pobierające wodę oraz przeznaczające ścieki do rolniczego wykorzystania obowiązane są prowadzić pomiary ich ilości i jakości oraz prowadzić ewidencję dokonywanych pomiarów.

2. Zakłady wprowadzające ścieki do wód lub do ziemi mogą, w pozwoleniu wodnoprawnym, zostać obowiązane do prowadzenia pomiarów jakości wód powierzchniowych powyżej i poniżej miejsca zrzutu ścieków i wód podziemnych oraz prowadzenia ewidencji dokonywanych pomiarów, jeżeli zachodzi potrzeba zapewnienia możliwości utrzymania dobrego stanu wód lub jego nie pogarszania oraz osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz art. 61.

3. Zakłady pobierające wodę w ilości większej niż 100 m³ na dobę są obowiązane do dokonywania ciągłego pomiaru ilości pobieranej wody oraz prowadzenia ewidencji dokonywanych pomiarów.

Rozdział 4

Ochrona wód przed zanieczyszczeniem azotanami pochodzącymi ze źródeł rolniczych

Art. 102. 1. Produkcję rolną, w tym działy specjalne produkcji rolnej oraz działalność, w ramach której są przechowywane odchody zwierzęce lub stosowane nawozy, prowadzi się w sposób ograniczający i zapobiegający zanieczyszczeniu wód azotanami pochodzącymi ze źródeł rolniczych.

2. Ilekroć w niniejszym rozdziale jest mowa o:

- 1) dużych jednostkach przeliczeniowych (DJP) - rozumie się przez to umowną jednostkę przeliczeniową zwierząt gospodarskich odpowiadającą zwierzęciu o masie 500 kg albo zwierzętom o łącznej masie 500 kg;
- 2) nawozach - rozumie się przez to każdą substancję zawierającą związek azotu lub związki azotu rolniczo wykorzystywaną w celu zwiększenia wzrostu roślinności, a także odchody zwierzęce, pozostałości z gospodarstw rybackich oraz osady ściekowe.

Art. 103. 1. Minister właściwy do spraw rolnictwa w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej, biorąc po uwagę wymagania, o których mowa

w art. 102 ust. 1, opracuje zbiór zaleceń dobrej praktyki rolniczej, do dobrowolnego stosowania.

2. Zbiór zaleceń dobrej praktyki rolniczej, o którym mowa w ust. 1, obejmuje co najmniej wskazówki dotyczące:

- 1) okresów, kiedy rolnicze wykorzystanie nawozu jest niewłaściwe;
- 2) rolniczego wykorzystania nawozów w terenie o dużym nachyleniu;
- 3) rolniczego wykorzystania nawozów na gruntach nasyconych wodą, zatopionych, przemarzniętych lub pokrytych śniegiem;
- 4) warunków rolniczego wykorzystania nawozów w pobliżu cieków naturalnych, zbiorników wodnych oraz kanałów;
- 5) pojemności i konstrukcji miejsc do przechowywania odchodów zwierzęcych oraz odcieków z przechowywanych materiałów roślinnych, takich jak kiszonka;
- 6) procedur rolniczego wykorzystania, w tym dawek i równomierności rozprowadzania, zarówno nawozów, jak i odchodów zwierzęcych, które zapewniają utrzymanie strat substancji odżywczych do wody na dopuszczalnym poziomie.

3. Minister właściwy do spraw rolnictwa udostępnia podmiotom wykonującym działalność, o której mowa w art. 102 ust. 1, zbiór zaleceń dobrej praktyki rolniczej.

Art. 104. 1. W celu zapobiegania lub ograniczania odpływu azotanów ze źródeł rolniczych, opracowuje się i wdraża na terenie całego kraju program działań, zwany dalej „programem działań”.

2. Program działań zawiera środki służące ograniczeniu odpływu azotanów ze źródeł rolniczych oraz sposób postępowania w zakresie praktyki rolniczej, w szczególności związanej z procesami nawożenia, gospodarki nawozami w gospodarstwach rolnych, z uwzględnieniem najlepszych dostępnych technik.

3. Środki oraz sposób postępowania, o których mowa w ust. 2, różnicuje się w zależności od części obszaru kraju z uwzględnieniem:

- 1) warunków glebowych;
- 2) warunków klimatycznych;
- 3) warunków wodnych i środowiska;
- 4) ukształtowania terenu;
- 5) zagospodarowania gruntów oraz praktyki rolniczej, w tym systemu płodozmianu.

4. Środki, o których mowa w ust. 2, obejmują w szczególności:

- 1) ograniczenie rolniczego wykorzystania nawozów, w tym zasady nawożenia na glebach nasyconych wodą, zalanych, zamrzniętych lub pokrytych śniegiem, w pobliżu wód powierzchniowych i na terenach o dużym nachyleniu z uwzględnieniem zaleceń dobrej praktyki rolniczej, o których mowa w art. 103 ust. 1, oraz zróżnicowania, o którym mowa w ust. 3, a także równowagi między:
 - a) możliwym do przewidzenia zapotrzebowaniem upraw na azot,
 - b) zasilaniem upraw azotem z gleby oraz z nawożenia;
 - 2) wskazanie okresów, w których dozwolone jest rolnicze wykorzystanie nawozów oraz określenie dawek nawozów i sposobów nawożenia;
 - 3) wskazanie warunków i terminów w których wykorzystanie niektórych rodzajów nawozów jest zabronione;
 - 4) lokalizację miejsc i urządzeń do przechowywania odchodów zwierzęcych;
 - 5) warunki przechowywania odchodów zwierzęcych, w tym powierzchnie i pojemności urządzeń do ich przechowywania;
 - 6) planowanie prawidłowego nawożenia pod poszczególne rośliny;
 - 7) listę upraw intensywnych;
 - 8) sposób przechowywania odchodów zwierzęcych.
5. W programie działań określa się także:
- 1) szczegółowy sposób:
 - a) dokumentowania realizacji programu działań,
 - b) określania dużych jednostek przeliczeniowych;
 - 2) współczynniki przeliczeniowe sztuk rzeczywistych zwierząt na duże jednostki przeliczeniowe;
 - 3) sposób obliczania sztuk przelotowych zwierząt i stanu średniorocznego;
 - 4) sposób obliczania minimalnej wielkości miejsc do przechowywania nawozów naturalnych;
 - 5) średnie roczne wielkości produkcji nawozów naturalnych i koncentracja zawartego w nich azotu w zależności od gatunku zwierzęcia, jego wieku i wydajności oraz systemu utrzymania;
 - 6) sposób obliczania dawki nawozów azotowych mineralnych;
 - 7) maksymalne dawki nawozów azotowych dla upraw w plonie głównym;
 - 8) terminy, w jakich podmioty są obowiązane do dostosowania się do wymagań poszczególnych środków

- 9) sposób i częstotliwość badania gleb i nawozów
- 10) sposób ustalania wielkości rocznej dawki odchodów zwierzęcych zawierających nie więcej niż 170 kg azotu w czystym składniku na 1 ha użytków rolnych.

6. Duże jednostki przeliczeniowe, określa się uwzględniając gatunki zwierząt gospodarskich hodowanych w związku z działalnością, w ramach której są przechowywane odchody zwierzęce.

Art. 105. 1. Zastosowana w okresie roku dawka odchodów zwierzęcych nie może zawierać więcej niż 170 kg azotu w czystym składniku na 1 ha użytków rolnych.

2. W programie działań może zostać określona dawka odchodów zwierzęcych zawierająca więcej niż 170 kg azotu w czystym składniku na 1 ha użytków rolnych jeżeli nie prowadzi to do zwiększenia odpływu azotanów ze źródeł rolniczych.

3. Roczna dawka odchodów zwierzęcych zawierająca więcej niż 170 kg azotu w czystym składniku na 1 ha użytków rolnych, o której mowa w ust. 2, ustala się na podstawie badań gleb i nawozów z uwzględnieniem:

- 1) długich okresów wegetacji;
- 2) upraw o wysokim pobraniu azotu;
- 3) wysokiego opadu netto;
- 4) gleb o wysokiej zdolności denitryfikacji.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej powiadamia Komisję Europejską o zamiarze ustanowienia rocznej dawki odchodów zwierzęcych w czystym składniku na 1 ha użytków rolnych, o której mowa w ust. 2.

5. Roczna dawka dawki odchodów zwierzęcych w czystym składniku na 1 ha użytków rolnych, o której mowa w ust. 2, ustala się w programie działań, po uzyskaniu pozytywnej opinii Komisji Europejskiej.

Art. 106. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw rolnictwa opracowuje projekt programu działań.

2. W projekcie programu działań minister właściwy do spraw gospodarki wodnej określi harmonogramy: rzeczowy, czasowy i finansowy realizacji środków, o których mowa w art. 104 ust. 2.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, opracowując projekt programu działań, zapewnia możliwość udziału społeczeństwa, na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego

ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej uzgadnia zakres i sposób uwzględnienia uwag do projektu programu działań z ministrem właściwym do spraw rolnictwa.

5. Rada Ministrów przyjmuje program działań, w drodze rozporządzenia, kierując się koniecznością ograniczenia odpływu azotanów ze źródeł rolniczych.

6. Program działań podlega przeglądowni co 4 lata oraz w razie potrzeby aktualizacji.

7. Przepisy ust. 1-5 stosuje się odpowiednio do aktualizacji programu działań.

Art. 107. Program działań są obowiązane stosować podmioty prowadzące produkcję rolną, w tym działy specjalne produkcji rolnej, o której mowa w art. 102 ust. 1, jeżeli:

- 1) utrzymują zwierzęta w liczbie odpowiadającej co najmniej 10 dużym jednostkom przeliczeniowym lub jeżeli obsada zwierząt na 1 ha użytków rolnych jest wyższa niż 1,5 dużych jednostek przeliczeniowych, lub
- 2) prowadzą działalność o której mowa w art. 102 ust. 1, na co najmniej 10 ha użytków rolnych, lub
- 3) prowadzą działalność o której mowa w art. 102 ust. 1, na obszarze 1 do 10 ha użytków rolnych, a udział upraw intensywnych przekracza 50% powierzchni tych użytków rolnych.

Art. 108. 1. Właściwy organ inspekcji ochrony środowiska dokonuje kontroli stosowania programu działań przez podmioty wykonujące działalność, o której mowa w art. 102 ust. 1, obowiązane do jego stosowania.

2. Wyniki kontroli, o której mowa w ust. 1, właściwy organ inspekcji ochrony środowiska przekazuje ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej oraz ministrowi właściwemu do spraw rolnictwa, w terminie do dnia 30 czerwca każdego roku za rok poprzedni.

3. Kontrolę, o której mowa w ust. 1, wykonuje się na podstawie przepisów ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz. U. z 2013 r. poz. 686, z późn. zm.⁹⁾) oraz art. 32 ustawy z dnia 10 lipca 2007 r. o nawozach i nawożeniu.

⁹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 888, z 2014 r. poz. 1101 oraz z 2015 r. poz. 277 i 671.

Art. 109. 1. Podmioty prowadzące produkcję rolną, w tym działy specjalne produkcji rolnej oraz działalność, w ramach której są przechowywane odchody zwierzęce lub stosowane nawozy, ponoszą opłatę za:

- 1) stosowanie nawozów niezgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 106 ust. 5;
- 2) przechowywanie odchodów zwierzęcych niezgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 106 ust. 5;
- 3) za prowadzenie dokumentacji zabiegów agrotechnicznych związanych nawożeniem azotem niezgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 106 ust. 5;
- 4) za brak planu nawożenia azotem, jeżeli jest wymagany zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 106 ust. 5.

2. Jednostkowe stawki opłaty, o której mowa w ust. 1 wynoszą:

- 1) 2000 zł stosowanie nawozów niezgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 106 ust. 5;
- 2) 3000 zł przechowywanie odchodów zwierzęcych niezgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 106 ust. 5;
- 3) 500 zł za prowadzenie dokumentacji zabiegów agrotechnicznych związanych nawożeniem azotem niezgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 106 ust. 5;
- 4) 500 zł za brak planu nawożenia azotem, jeżeli jest wymagany zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 106 ust. 5.

4. Właściwy organ inspekcji ochrony środowiska, na podstawie wyników kontroli, o której mowa w 108, wydaje z urzędu decyzję, w której ustala:

- 1) obowiązek uiszczenia opłaty, o której mowa w ust. 1 oraz jej wysokość;
- 2) wysokość opłaty, o której mowa w ust. 1.

5. W decyzji, o której mowa w ust. 4, wskazuje się numer rachunku bankowego, na który powinna zostać uiszczona ta opłata.

6. Opłatę, o której mowa w ust. 1, uiszcza się w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja, o której mowa w ust. 4, stała się ostateczna.

7. Opłata, o której mowa w ust. 1, nieuiszczona w terminie, podlega przymusowemu ściągnięciu w trybie określonym w przepisach ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2014 r. poz. 1619 oraz z 2015 r. poz. 87).

8. Obowiązek uiszczenia opłaty, o której mowa w ust. 1, przedawnia się z upływem 5 lat od dnia, w którym decyzja, o której mowa w ust. 4, stała się ostateczna.

9. Wpływy z opłaty, o której mowa w ust. 1, stanowią dochód budżetu państwa.

10. Stawki opłaty, ustalone w ust. 2, za rok poprzedni, podlegają każdego roku kalendarzowego zmianie w stopniu odpowiadającym średniorocznemu wskaźnikowi cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem za rok poprzedni, ogłaszanemu przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, w formie komunikatu, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski".

11. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, nie później niż do dnia 31 października każdego roku, ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski", wysokość stawek opłaty obowiązującej od dnia 1 stycznia roku następnego.

12. Do ponoszenia opłaty, o której mowa w ust. 2, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, z tym że uprawnienia organów podatkowych przysługują organom inspekcji ochrony środowiska.

13. Organem wyższego stopnia w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego, w sprawach decyzji, o której mowa w ust. 4, jest właściwy organ inspekcji ochrony środowiska.

Art. 110. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej dokonuje oceny skuteczności programu działań.

2. W ramach państwowego monitoringu środowiska prowadzi się monitoring służący dokonaniu oceny skuteczności programu działań.

3. Organy inspekcji ochrony środowiska przekazują ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej wyniki badań stężeń azotanów wykonane w ramach państwowego monitoringu środowiska oraz informacje dotyczące eutrofizacji wód rozumianej jako wzbogacenie wody azotanami powodujące przyspieszony wzrost glonów i wyższych form życia roślinnego powodujący niepożądane zaburzenia równowagi organizmów obecnych w wodzie oraz niekorzystne zmiany jej jakości, w terminie do dnia 30 czerwca każdego roku za rok poprzedni.

4. Krajowa stacja chemiczno-rolnicza przekazuje nieodpłatnie ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej wyniki monitoringu azotanów w wodach w profilu glebowym do 90 cm od powierzchni gruntu, w terminie do dnia 30 czerwca każdego roku, za rok poprzedni.

6. Państwowa służba hydrologiczno-meteorologiczna przekazuje nieodpłatnie ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej informacje dotyczące warunków

hydrologiczno-meteorologicznych na potrzeby dokonania oceny skuteczności programu działań , w terminie do dnia 30 czerwca każdego roku za rok poprzedni.

Art. 111. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej sporządza sprawozdanie obejmujące:

- 1) informację o ustanowieniu zbioru zaleceń dobrej praktyki rolniczej;
- 2) informację o zbiorze zaleceń dobrej praktyki rolniczej;
- 3) podsumowanie programu działań, obejmujące w szczególności:
 - a) środki, o których mowa w art. 104 ust. 2,
 - b) zalecenia dobrej praktyki rolniczej,
 - c) wyniki monitoringu, o którym mowa w art. 109 ust. 2,
 - d) przyjęte założenia dotyczące czasu w jakim przyjęto, że środki, o których mowa w art. 104 ust. 2, ograniczą zanieczyszczenie wody związkami azotu pochodzącymi ze źródeł rolniczych zmniejszą narażenie na takie zanieczyszczenie, wraz z określeniem poziomu niepewności tych założeń.

2. Minister właściwy do spraw rolnictwa przekazuje ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2.

Art. 112. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przekazuje Komisji Europejskiej sprawozdanie, o którym mowa w art. 111, w ciągu 6 miesięcy od dnia, w którym upływają 4 lata od dnia wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie art. 106 ust. 6.

Rozdział 5

Substancje zanieczyszczające

Art. 113. W celu ochrony wód powierzchniowych przed zanieczyszczeniem chemicznym, które może spowodować w szczególności ostrą i chroniczną toksyczność dla organizmów wodnych, akumulację zanieczyszczeń w ekosystemie oraz utratę siedlisk i różnorodności biologicznej, a także zagrożenia dla zdrowia ludzkiego, określa się wykaz substancji priorytetowych.

Art. 114. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, wykaz substancji

priorytetowych, kierując się przepisami prawa Unii Europejskiej dotyczące substancji priorytetowych w dziedzinie polityki wodnej.

Art. 115. 1. W odniesieniu do następujących substancji priorytetowych:

- 1) bromowane difenyletery,
- 2) fluoranten,
- 3) heksachlorobenzen,
- 4) heksachlorobutadien,
- 5) rtęć i jej związki,
- 6) wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne (WWA),
- 7) dikofol,
- 8) kwas perfluorooktanosulfonowy (PFOS),
- 9) dioksyny i związki dioksynopodobne,
- 10) heksabromocyklodekany (HBCDD),
- 11) heptachlor i epoksyd heptachloru

- ujętych w wykazie substancji priorytetowych określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 114, stosuje się środowiskowe normy jakości dla flory i fauny, określone w przepisach wydanych na podstawie art. 53 ust. 3.

2. W odniesieniu do substancji priorytetowych innych niż wymienione w ust. 1, stosuje się środowiskowe normy jakości dla wód, określone w przepisach wydanych na podstawie art. 53 ust. 3.

Art. 116. Właściwy organ inspekcji ochrony środowiska wykonuje badania substancji priorytetowych, dla których środowiskowe normy jakości zostały określone w faunie i florze, substancji priorytetowych, które wykazują tendencje do akumulowania się w osadach oraz substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego zawartych na liście obserwacyjnej.

Art. 117. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej sporządza, dla każdego obszaru dorzecza, wykaz emisji, zrzutów oraz strat substancji priorytetowych, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 114, uwzględniając przepisy prawa Unii Europejskiej dotyczące substancji priorytetowych w dziedzinie polityki wodnej i udostępnia ten wykaz w Biuletynie Informacji Publicznej urzędu zapewniającego obsługę ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej.

Art. 118. 1. Właściwy organ inspekcji ochrony środowiska prowadzi monitoring substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego zawartych na liście obserwacyjnej, przez okres co najmniej 12 miesięcy, w co najmniej 15 reprezentatywnych punktach pomiarowo-kontrolnych.

2. Wybierając reprezentatywne punkty pomiarowo-kontrolne, o których mowa w ust. 1, oraz określając terminy badania substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego zawartych na liście obserwacyjnej, właściwy organ inspekcji ochrony środowiska uwzględnia sposoby użytkowania oraz możliwość pojawienia się danej substancji szczególnie szkodliwej dla środowiska wodnego w tym środowisku.

3. Monitoring każdej substancji rozpoczyna się nie później, niż z dniem, w którym upływa 6 miesięcy od dnia umieszczenia tej substancji na liście obserwacyjnej

Art. 119. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przedkłada Komisji Europejskiej sprawozdanie obejmujące wyniki monitoringu substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego znajdujących się na liście obserwacyjnej w wybranych punktach pomiarowo-kontrolnych oraz informacje dotyczące reprezentatywności punktów pomiarowo-kontrolnych i strategii monitorowania tych substancji.

2. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, przedkłada się w terminie 21 miesięcy od dnia umieszczenia substancji szczególnie szkodliwej dla środowiska wodnego na liście obserwacyjnej, a następnie co 12 miesięcy, jeżeli substancja szczególnie szkodliwa dla środowiska wodnego nadal jest umieszczona na liście obserwacyjnej.

Rozdział 6

Ochrona ujęć wody oraz zbiorników wód śródlądowych

Art. 120. 1. Zapewnieniu odpowiedniej jakości wody ujmowanej do zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi oraz zaopatrzenia zakładów wymagających wody wysokiej jakości, a także ochronie zasobów wodnych, służy ustanawianie:

- 1) stref ochronnych ujęć wody, zwanych dalej „strefami ochronnymi”;
- 2) obszarów ochronnych zbiorników wód śródlądowych, zwanych dalej „obszarami ochronnymi”.

2. Strefę ochronną ujęcia wody, stanowi obszar, na którym obowiązują zakazy, nakazy i ograniczenia w zakresie użytkowania gruntów oraz korzystania z wody.

Art. 121. 1. Strefa ochronna obejmuje:

- 1) wyłącznie teren ochrony bezpośredniej;
- 2) teren ochrony bezpośredniej i teren ochrony pośredniej.

2. Strefę ochronną obejmującą wyłącznie teren ochrony bezpośredniej ustanawia się dla każdego ujęcia wody, z wyłączeniem ujęć wody służących do zwykłego korzystania z wód.

Art. 122. Na terenie ochrony bezpośredniej zabrania się użytkowania gruntów do celów niezwiązanych z eksploatacją ujęcia wody.

Art. 123. Na terenie ochrony bezpośredniej należy:

- 1) odprowadzać wody opadowe lub roztopowe w sposób uniemożliwiający przedostawanie się ich do urządzeń służących do poboru wody;
- 2) zagospodarować teren zielenią;
- 3) odprowadzać poza granicę terenu ochrony bezpośredniej ścieki z urządzeń sanitarnych, przeznaczonych do użytku dla osób zatrudnionych przy obsłudze urządzeń służących do poboru wody;
- 4) ograniczyć wyłącznie do niezbędnych potrzeb przebywanie osób niezatrudnionych przy obsłudze urządzeń służących do poboru wody.

Art. 124. 1. Teren ochrony bezpośredniej należy ogrodzić, a jego granice przebiegające przez wody powierzchniowe oznaczyć za pomocą rozmieszczonych w widocznych miejscach stałych znaków stojących lub pływających.

2. Na ogrodzeniu oraz znakach należy umieścić tablice zawierające informacje o ujęciu wody i zakazie wstępu osób nieupoważnionych.

Art. 125. 1. Na terenach ochrony pośredniej może być zakazane lub ograniczone wykonywanie robót oraz innych czynności powodujących zmniejszenie przydatności ujmowanej wody lub wydajności ujęcia, w szczególności:

- 1) wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi;
- 2) rolnicze wykorzystanie ścieków;
- 3) przechowywanie lub składowanie odpadów promieniotwórczych;
- 4) stosowanie nawozów oraz środków ochrony roślin;
- 5) budowa nowych autostrad, dróg, linii kolejowych, lotnisk lub lądowisk;
- 6) wykonywanie nowych urządzeń melioracji wodnych oraz wykopów ziemnych;
- 7) lokalizowanie zakładów przemysłowych oraz ferm chowu lub hodowli zwierząt;

- 8) lokalizowanie magazynów produktów ropopochodnych oraz innych substancji, a także rurociągów do ich transportu;
- 9) lokalizowanie składowisk odpadów niebezpiecznych, innych niż niebezpieczne i obojętne oraz obojętnych;
- 10) mycie pojazdów mechanicznych;
- 11) urządzenie parkingów, obozowisk oraz kąpielisk;
- 12) lokalizowanie nowych ujęć wody;
- 13) lokalizowanie cmentarzy oraz grzebanie martwych zwierząt;
- 14) wydobywanie kopalin;
- 15) wykonywanie odwodnień budowlanych lub górniczych;
- 16) lokalizowanie budownictwa mieszkalnego oraz turystycznego;
- 17) używanie statków powietrznych do przeprowadzania zabiegów rolniczych;
- 18) urządzenie przyrzędów kieszonkowych;
- 19) chów lub hodowla ryb, ich dokarmianie lub zanęcanie;
- 20) pojenie oraz wypasanie zwierząt;
- 21) wydobywanie kamienia, żwiru, piasku oraz innych materiałów, a także wycinanie roślin z wód lub brzegu;
- 22) uprawianie sportów wodnych;
- 23) użytkowanie statków o napędzie spalinowym;
- 24) lokalizowanie nowych przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko;
- 25) składowania opakowań po nawozach i środkach ochrony roślin;
- 26) stosowania i składowania chemicznych środków zimowego utrzymania dróg.

2. Na właścicieli gruntów rolnych lub leśnych położonych na terenach ochrony pośredniej może być nałożony obowiązek stosowania odpowiednich upraw rolnych lub leśnych.

Art. 126. Przy ustalaniu zakazów, nakazów i ograniczeń dotyczących użytkowania gruntów na terenie ochrony pośredniej należy uwzględnić warunki infiltracji zanieczyszczeń do poziomu wodonośnego, z którego woda jest ujmowana.

Art. 127. 1. Organ właściwy do wydania zgody wodnoprawnej może, na wniosek właściciela ujęcia wody i na jego koszt, w drodze decyzji, nałożyć na właścicieli gruntów położonych na terenie ochrony pośredniej obowiązek zlikwidowania nieczynnych studni, jeżeli te studnie zagrażają jakości ujmowanej wody.

2. Organ właściwy do wydania zgody wodnoprawnej może, na wniosek właściciela ujęcia wody, w drodze decyzji, nałożyć na właściciela gruntu położonego na terenie ochrony pośredniej obowiązek zlikwidowania, na jego koszt, ogniska zanieczyszczenia wody zagrażających jakości ujmowanej wody.

Art. 128. Teren ochrony pośredniej ujęcia wód podziemnych obejmuje obszar zasilania ujęcia wody.

Art. 129. 1. Teren ochrony pośredniej ujęcia wód podziemnych wyznacza się na podstawie ustaleń zawartych w dokumentacji hydrogeologicznej tego ujęcia.

2. Jeżeli czas przepływu wody od granicy obszaru zasilania do ujęcia jest dłuższy od 25 lat, teren ochrony pośredniej ujęcia wód podziemnych wyznacza się z uwzględnieniem obszaru wyznaczonego 25-letnim czasem wymiany wody w warstwie wodonośnej.

Art. 130. 1. Strefę ochronną ujęcia wód powierzchniowych określa się tak, aby trwale zapewnić jakość wody zgodną z przepisami wydanymi na podstawie art. 72 ust. 1 oraz aby zabezpieczyć wydajność ujęcia wody.

2. Strefę ochronną, o której mowa w ust. 1, wyznacza się na podstawie ustaleń zawartych w dokumentacji hydrologicznej tego ujęcia.

3. Strefa ochronna ujęcia wody z potoku górskiego lub z górnego biegu rzeki może obejmować całą zlewnię cieku powyżej ujęcia wody.

Art. 131. Granice terenu ochrony pośredniej należy oznaczyć przez umieszczenie, w punktach przecięcia się granic ze szlakami komunikacyjnymi oraz w innych charakterystycznych punktach terenu, tablic zawierających informacje o ustanowieniu strefy.

Art. 132. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, wzory tablic informacyjnych, o których mowa w art. 124 i art. 131, w tym ich rozmiar, kształt, kolor, wzór i wielkość napisu, kierując się potrzebą zapewnienia widoczności i czytelności tablicy informacyjnej.

Art. 133. 1. Strefę ochronną obejmującą wyłącznie teren ochrony bezpośredniej ustanawia się z urzędu.

2. Strefę ochronną obejmującą teren ochrony bezpośredniej oraz teren ochrony pośredniej ustanawia się:

1) na wniosek właściciela ujęcia wody;

2) z urzędu, jeżeli właściciel ujęcia wody nie złożył wniosku, o którym mowa w pkt 1, a z przeprowadzonej analizy ryzyka, o której mowa w ust. 3, wynika potrzeba jej ustanowienia.

3. Strefę ochronną, o której mowa w ust. 2, ustanawia się na podstawie analizy ryzyka obejmującej ocenę zagrożeń zdrowotnych z uwzględnieniem czynników negatywnie wpływających na jakość ujmowanej wody, przeprowadzoną w oparciu o analizy hydrogeologiczne lub hydrologiczne oraz dokumentację hydrogeologiczną lub hydrologiczną, analizę identyfikacji źródeł zagrożenia wynikających ze sposobu zagospodarowania terenu, a także o wyniki badania jakości ujmowanej wody.

4. Właściciel ujęcia wody realizujący zadania w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę, jest obowiązany przeprowadzić analizę ryzyka, o której mowa w ust. 3, i przekazać ją do właściwego wojewody.

5. Analizę ryzyka przeprowadza się dla:

- 1) ujęć wody dostarczających więcej niż 10 m³ wody na dobę lub służących zaopatrzeniu w wodę więcej niż 50 osób;
- 2) indywidualnych ujęć wody dostarczających do 10 m³ wody na dobę lub służących zaopatrzeniu w wodę do 50 osób, jeżeli woda jest dostarczana, jako woda przeznaczona do spożycia przez ludzi, w ramach działalności handlowej, usługowej, przemysłowej albo do budynków użyteczności publicznej.

6. Analiza ryzyka, o której mowa w ust. 3, jest aktualizowana nie rzadziej niż co 10 lat, a w przypadku ujęć wody dostarczających mniej niż 1000 m³ wody na dobę – nie rzadziej niż co 20 lat.

Art. 134. 1. Strefę ochronną ustanawia się na koszt właściciela ujęcia wody.

2. W przypadku, o którym mowa w art. 133 ust. 2 pkt 2, organ, o którym mowa w art. 135 ust. 1 pkt 2, wzywa właściciela ujęcia wody do przedłożenia w terminie 30 dni analizy ryzyka, o której mowa w art. 133 ust. 3, oraz dokumentacji hydrologicznej lub hydrogeologicznej.

Art. 135. 1. Strefę ochronną obejmującą:

- 1) wyłącznie teren ochrony bezpośredniej, ustanawia organ właściwy do wydania zgody wodnoprawnej w drodze decyzji;
- 2) teren ochrony bezpośredniej oraz teren ochrony pośredniej, ustanawia wojewoda, w drodze aktu prawa miejscowego.

2. Jeżeli strefa ochronna, o której mowa w ust. 1 pkt 2, obejmowałaby tereny położone w obszarze działania co najmniej dwóch wojewodów, właściwy do ustanowienia strefy ochronnej jest wojewoda, na którego obszarze działania będzie znajdować się największa część obszaru tej strefy ochronnej.

3. Jeżeli granice terenu ochrony bezpośredniej strefy ochronnej, o której mowa w ust. 2, obejmują teren ochrony bezpośredniej ustanowionej wcześniej strefy ochronnej, o której mowa w ust. 1, wojewoda w akcie prawa miejscowego, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, znosi tę strefę ochronną, zaś organ właściwy do wydania zgody wodnoprawnej stwierdza, w drodze decyzji, wygaśnięcie decyzji ustanawiającej tę strefę ochronną. Przepis art. 162 § 1 pkt 1 oraz § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego stosuje się odpowiednio.

Art. 136. Ustanawiając strefę ochronną obejmującą wyłącznie teren ochrony bezpośredniej organ właściwy do wydania zgody wodnoprawnej określa obszar terenu ochrony bezpośredniej, a także wskazuje do stosowania obowiązki wynikające z art. 123 i art. 124.

Art. 137. Ustanawiając strefę ochronną obejmującą teren ochrony bezpośredniej i teren ochrony pośredniej, wojewoda określa obszar terenu ochrony bezpośredniej oraz obszar terenu ochrony pośredniej, a także wprowadza na obszarze terenu ochrony pośredniej odpowiednie nakazy, zakazy i ograniczenia, o których mowa w art. 125.

Art. 138. 1. Wniosek o ustanowienie strefy ochronnej, o której mowa w art. 133 ust. 2, zawiera:

- 1) uzasadnienie potrzeby ustanowienia strefy ochronnej uwzględniające analizę ryzyka, o której mowa w art. 133 ust. 3, oraz propozycje granic terenu ochrony pośredniej wraz z planem sytuacyjnym;
- 2) charakterystykę techniczną ujęcia wody;
- 3) propozycje zakazów, nakazów i ograniczeń dotyczących użytkowania gruntów oraz korzystania z wód na terenach ochrony pośredniej, wraz z uzasadnieniem.

2. Do wniosku o ustanowienie strefy ochronnej, o której mowa w art. 133 ust. 2, dołącza się analizę ryzyka, o której mowa w art. 133 ust. 3.

3. Do wniosku o ustanowienie strefy ochronnej, o której mowa w art. 133 ust. 2, ujęcia wody podziemnej dołącza się dokumentację hydrogeologiczną, o której mowa w art. 129 ust. 1.

4. Do wniosku o ustanowienie strefy ochronnej, o której mowa w art. 133 ust. 2, ujęcia wody powierzchniowej dołącza się dokumentację hydrologiczną ujęcia wody, o której mowa w art. 130 ust. 2.

5. Obowiązek, o którym mowa w art. 124 i art. 131, należy do właściciela ujęcia wody.

Art. 139. Obszary ochronne to obszary, na których obowiązują zakazy, nakazy oraz ograniczenia w zakresie użytkowania gruntów lub korzystania z wody, w celu ochrony zasobów tych wód przed degradacją.

Art. 140. Na obszarach ochronnych może być zakazane wznoszenie obiektów budowlanych oraz wykonywanie robót lub innych czynności, które mogą spowodować trwałe zanieczyszczenie gruntów lub wód, w szczególności lokalizowanie inwestycji zaliczonych do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko.

Art. 141. 1. Wojewoda na wniosek Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie, ustanawia obszar ochronny w drodze aktu prawa miejscowego.

2. Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie przygotowuje projekt aktu prawa miejscowego, o którym mowa w ust. 1.

3. Obszar ochronny zbiornika wód podziemnych wyznacza się na podstawie ustaleń zawartych w dokumentacji hydrogeologicznej tego zbiornika.

4. Obszar ochronny zbiornika wód powierzchniowych wyznacza się na podstawie wyników przeprowadzonych badań hydrologicznych, hydrograficznych i geomorfologicznych.

5. Ustanawiając obszar ochronny wprowadza się do stosowania zakazy, nakazy lub ograniczenia oraz określa się tereny, na których one obowiązują.

6. Jeżeli obszar ochronny obejmowałaby tereny położone w obszarze działania co najmniej dwóch wojewodów, właściwy do ustanowienia obszaru ochronnego jest wojewoda, na którego obszarze działania będzie znajdować się największa część obszaru ochronnego.

Art. 142. Za szkody poniesione w związku z wprowadzeniem w strefie ochronnej lub na obszarze ochronnym, zakazów, nakazów oraz ograniczeń w zakresie użytkowania gruntów lub korzystania z wód, właścicielowi nieruchomości położonej w tej strefie lub na tym obszarze przysługuje odszkodowanie na zasadach określonych w art. 468.

Rozdział 8

Ochrona środowiska wód morskich

Art. 143. 1. Przepisy ustawy dotyczące ochrony środowiska wód morskich oraz monitoringu wód morskich, stosuje się do wód morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej Rzeczypospolitej Polskiej oraz wód przybrzeżnych.

2. Przepisy ustawy dotyczące ochrony środowiska wód morskich monitoringu wód morskich stosuje się również do dna morskiego i skały macierzystej, znajdujących się na obszarze morza terytorialnego, wyłącznej strefy ekonomicznej Rzeczypospolitej Polskiej, oraz wód przybrzeżnych.

Art. 144. 1. W celu ochrony środowiska wód morskich opracowuje się i wdraża strategię morską, na zasadach określonych w ustawie.

2. Strategię morską stanowi następujący zespół działań:

- 1) opracowanie wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich;
- 2) opracowanie zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich;
- 3) opracowanie zestawu celów środowiskowych dla wód morskich i związanych z nimi wskaźników, zwanego dalej „zestawem celów środowiskowych dla wód morskich”;
- 4) opracowanie i wdrożenie programu monitoringu wód morskich;
- 5) opracowanie i wdrożenie programu ochrony wód morskich.

3. Zestawy, o których mowa w ust. 2 pkt 2 i 3, oraz programy, o których mowa w ust. 2 pkt 4 i 5, są opracowywane na podstawie wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich.

Art. 145. Cele środowiskowe dla wód morskich są osiągnięte przez podejmowanie działań określonych w programie ochrony wód morskich.

Art. 146. Organy administracji rządowej i samorządowej wykonują należące do nich zadania z zakresu ochrony środowiska wód, mając na uwadze ustalenia zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich i zestawu celów środowiskowych dla wód morskich oraz zgodnie z ustaleniami programu ochrony wód morskich.

Art. 147. Jeżeli minister właściwy do spraw gospodarki wodnej stwierdzi, że działalność człowieka w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej lub w państwie leżącym poza granicami Unii Europejskiej może mieć znaczący wpływ na środowisko wód

morskich, w szczególności na obszarach wód morskich objętych formami ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, w tym chronionych zgodnie z umowami międzynarodowymi, których Rzeczpospolita Polska jest stroną, po uzyskaniu zgody Rady Ministrów, występuje do właściwego organu Unii Europejskiej lub organizacji międzynarodowej o podjęcie działań niezbędnych dla osiągnięcia dobrego stanu środowiska wód morskich oraz zapewnienia integralności, funkcjonowania i zachowania struktury ekosystemów morskich, które mają być utrzymane lub, w razie potrzeby, odtworzone.

Art. 148. Podjęcie działań, których celem jest zapewnienie osiągnięcia celów środowiskowych dla wód morskich oraz dobrego stanu środowiska wód morskich, w tym odpowiednio opracowanie, wdrożenie i przegląd wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich, zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich, zestawu celów środowiskowych dla wód morskich, programu monitoringu wód morskich oraz programu ochrony wód morskich, wymaga współpracy, w szczególności:

- 1) w ramach Konwencji o ochronie środowiska morskiego obszaru Morza Bałtyckiego, sporządzonej w Helsinkach dnia 9 kwietnia 1992 r. (Dz. U. z 2000 r. Nr 28, poz. 346), zwanej dalej „Konwencją Helsińską”,
- 2) z właściwymi organami innych państw członkowskich Unii Europejskiej położonych w regionie Morza Bałtyckiego,
- 3) z właściwymi organami państw leżących poza granicami Unii Europejskiej, które graniczą z regionem Morza Bałtyckiego.

Art. 149. 1. Organy administracji rządowej i samorządowej oraz państwowa służba hydrologiczno-meteorologiczna i państwowa służba hydrogeologiczna są obowiązane do nieodpłatnego przekazywania posiadanych danych niezbędnych do opracowania wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich, zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich, zestawu celów środowiskowych dla wód morskich, programu monitoringu wód morskich oraz programu ochrony wód morskich, w tym danych dotyczących wód śródlądowych, organom opracowującym te dokumenty.

2. Przepis ust. 1 stosuje się do instytutów badawczych w zakresie, w jakim posiadają one dane niezbędne do opracowania wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich, zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich, zestawu celów

środowiskowych dla wód morskich, programu monitoringu wód morskich oraz programu ochrony wód morskich, w tym dane dotyczące wód śródlądowych.

Art. 150. 1. Wstępna ocena stanu środowiska wód morskich zawiera:

- 1) analizę podstawowych cech i właściwości wód morskich i obecnego stanu środowiska wód morskich, obejmującą w szczególności charakterystykę:
 - a) następujących właściwości fizycznych, chemicznych i hydromorfologicznych wód morskich:
 - topografia i batymetria dna morskiego,
 - roczny, sezonowy i przestrzenny rozkład temperatury oraz zasolenia wody, występowanie lodu morskiego, rozkłady i prędkości prądów morskich, wypływanie wód głębinowych, ekspozycję na fale, mieszanie wód, przezroczystość wody oraz wymianę wód,
 - przestrzenny i czasowy rozkład substancji biogennych (rozpuszczony azot nieorganiczny - DIN, azot ogólny - TN, rozpuszczony fosfor nieorganiczny - DIP, fosfor ogólny - TP, całkowity węgiel organiczny - TOC) i tlenu,
 - pionowe profile pH, pCO₂ lub inne parametry wykorzystywane do określenia zakwaszenia wód morskich,
 - b) typów siedlisk, zawierającą:
 - dominujące typy lub dominujący typ siedlisk na dnie morskim i w słupie wody z opisem charakterystycznych właściwości fizycznych, takich jak głębokość, rozkłady temperatury oraz zasolenia wody, prądy morskie, falowanie, struktura i substrat dna morskiego, oraz chemicznych wód morskich,
 - identyfikację i kartowanie typów siedlisk będących przedmiotem szczególnego zainteresowania pod względem naukowym lub w odniesieniu do różnorodności biologicznej, w tym określonych w umowach międzynarodowych, których Rzeczpospolita Polska jest stroną,
 - siedliska w obszarach, które ze względu na swoje cechy charakterystyczne, położenie lub znaczenie strategiczne zasługują na szczególną uwagę; do tej kategorii zalicza się obszary podlegające intensywnym presjom lub presjom o specyficznym charakterze, a także obszary kwalifikujące się do objęcia formą ochrony przyrody o której mowa w art. 6 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody,

- c) cech biologicznych wód morskich, zawierającą:
- opis zbiorowisk biologicznych powiązanych z przeważającymi typami siedlisk na dnie morskim lub w słupie wody, zawierający informacje o typowych zbiorowiskach fitoplanktonu i zooplanktonu, w tym o typowych gatunkach oraz ich zmienności sezonowej i geograficznej,
 - informacje o roślinach okrytonasiennych, makroglonach i bezkręgowej faunie dennej, w tym o ich składzie gatunkowym, biomasie i zmienności rocznej lub sezonowej,
 - informacje o strukturze populacji ryb, w tym o różnorodności biologicznej, rozmieszczeniu, strukturze wiekowej oraz wielkości populacji ryb,
 - opis dynamiki populacji, naturalny i rzeczywisty obszar występowania oraz stan populacji gatunków ssaków, gadów oraz ptaków morskich występujących w regionie Morza Bałtyckiego,
 - opis dynamiki populacji, naturalny i rzeczywisty obszar występowania oraz stan populacji gatunków innych niż wymienione w tiret czwartym występujących w regionie Morza Bałtyckiego określonych w przepisach dotyczących tych gatunków, w tym w umowach międzynarodowych, których Rzeczpospolita Polska jest stroną,
 - wykaz czasowego występowania różnorodności biologicznej oraz rozmieszczenia przestrzennego gatunków obcych lub, w razie konieczności, odrębnych genetycznie gatunków rodzimych występujących w regionie Morza Bałtyckiego,
- d) cech i właściwości wód morskich innych niż wymienione w lit. a-c, zawierającą:
- opis przypadków występowania substancji chemicznych, w tym niebezpiecznych substancji chemicznych, zanieczyszczenia osadów, gorących punktów określonych w przepisach prawa międzynarodowego dotyczących ochrony środowiska morskiego regionu Morza Bałtyckiego, zagrożeń dla zdrowia ludzkiego oraz zanieczyszczenia fauny i flory, szczególnie przeznaczonej do spożycia przez ludzi,
 - opis innych cech typowych lub szczególnych dla regionu Morza Bałtyckiego;
- 2) analizę dominujących presji i oddziaływań na wody morskie, w tym presji i oddziaływań antropogenicznych, obejmującą skutki kumulacyjne i synergiczne;

3) analizę ekonomiczną i społeczną użytkowania wód morskich oraz kosztów degradacji środowiska wód morskich.

2. Wstępna ocena stanu środowiska wód morskich uwzględnia:

- 1) wskaźniki zastosowane w ocenie stanu i sposobie klasyfikacji wód przejściowych, przybrzeżnych i morza terytorialnego określone w przepisach dotyczących tych wskaźników;
- 2) wskaźniki inne niż wskazane w pkt 1 umożliwiające dokonanie kompleksowej oceny stanu środowiska wód morskich, w szczególności oceny tematyczne przeprowadzone zgodnie z postanowieniami Konwencji Helsińskiej.

3. Na potrzeby opracowania analizy, o której mowa w ust. 1 pkt 2, sporządza się:

- 1) zestawienie dominujących presji i oddziaływań pochodzenia lądowego na wody morskie, w tym presji i oddziaływań antropogenicznych, zawierające w szczególności wykaz następujących presji i oddziaływań:
 - a) znaczące zmiany struktury termicznej wód morskich, w tym powodowane przez odprowadzanie wód chłodniczych z elektrowni,
 - b) znaczące zmiany poziomu zasolenia, w tym powodowane przez konstrukcje ograniczające przepływ, zrzut lub pobór wody,
 - c) wprowadzanie związków syntetycznych, w szczególności określonych w przepisach prawa Unii Europejskiej dotyczących polityki wodnej, i substancji priorytetowych istotnych dla środowiska morskiego, takich jak substancje czynne biologicznie, pestycydy, środki farmaceutyczne, pochodzących ze źródeł rozproszonych, z opadów atmosferycznych lub ładunków doprowadzanych rzekami,
 - d) wprowadzanie substancji i związków niesyntetycznych, w tym metali ciężkich i węglowodorów, pochodzących ze źródeł punktowych, z depozycji atmosferycznej lub ładunków doprowadzanych rzekami,
 - e) wprowadzanie radionuklidów,
 - f) wprowadzanie nawozów i innych substancji bogatych w azot i fosfor, głównie pochodzących ze źródeł punktowych i rozproszonych, w tym z rolnictwa, akwakultury i z depozycji atmosferycznej,
 - g) wprowadzanie materii organicznej przez urządzenia kanalizacyjne, obiekty chowu i hodowli organizmów wodnych w wodach morskich lub rzekami,
 - h) wprowadzanie drobnoustrojów patogennych,

- i) wprowadzanie i przemieszczanie gatunków obcych;
- 2) zestawienie dominujących presji i oddziaływań pochodzenia morskiego na wody morskie, w tym presji i oddziaływań antropogenicznych, zawierające w szczególności wykaz następujących presji i oddziaływań:
- a) przygłuszanie, w tym powodowane przez sztuczne wyspy, konstrukcje i urządzenia, podmorskie kable i rurociągi lub usuwanie urobku z pogłębiania dna,
 - b) kolmatacja, w tym powodowana przez sztuczne wyspy, konstrukcje i urządzenia, podmorskie kable i rurociągi,
 - c) zmniejszenie przezroczystości wód morskich, w tym powodowane przez odprowadzanie ścieków i wody opadowe, pogłębianie lub usuwanie urobku z pogłębiania dna,
 - d) abrazja, w tym powodowana przez wpływ na dno morskie wywołany połowami komercyjnymi, żeglugą rekreacyjną i kotwiczeniem,
 - e) wydobywanie nieożywionych zasobów naturalnych w wyniku badań lub eksploatacji dna morskiego,
 - f) podmorski hałas, głównie powodowany przez żeglugę morską, sztuczne wyspy, konstrukcje i urządzenia, w tym podwodne urządzenia akustyczne, oraz podmorskie kable i rurociągi,
 - g) odpady wyrzucane do morza,
 - h) wprowadzanie związków syntetycznych, w tym stosowanych na statkach środków przeciwporostowych,
 - i) wprowadzanie substancji i związków niesyntetycznych, głównie metali ciężkich i węglowodorów, przez statki, a także na skutek poszukiwania i eksploatacji minerałów, ropy i gazu,
 - j) wprowadzanie substancji innych niż wymienione w lit. g-i, zarówno stałych, ciekłych, jak i gazowych, w wyniku regularnego lub celowego odprowadzania, zgodnie z przepisami dotyczącymi wprowadzania tych substancji do wód morskich lub powietrza;
- 3) zestawienie dominujących presji i oddziaływań pochodzenia morskiego na wody morskie wynikających z działalności rybackiej, w tym presji i oddziaływań antropogenicznych, zawierające w szczególności wykaz następujących presji i oddziaływań:

- a) eksploatacja selektywna organizmów morskich, w tym powodowana przez badania i eksploatację żywych zasobów dna morskiego i podłoża,
- b) eksploatacja selektywna gatunków zwierząt, obejmująca przypadkowe połowy gatunków niebędących gatunkami docelowymi, w tym powodowana przez połowy komercyjne i rekreacyjne.

4. Zestawienie, o którym mowa w ust. 3 pkt 2, nie obejmuje presji i oddziaływań pochodzenia morskiego na wody morskie wynikających z działalności rybackiej.

5. Analiza dominujących presji i oddziaływań na wody morskie uwzględnia odpowiednie oceny stanu środowiska wykonywane na podstawie przepisów odrębnych.

Art. 151. 1. Wstępną ocenę stanu środowiska wód morskich opracowuje właściwy organ inspekcji ochrony środowiska w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej, ministrem właściwym do spraw rybołówstwa oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej.

2. Właściwy organ inspekcji ochrony środowiska informuje organy właściwe do opracowania analizy, o której mowa w art. 150 ust. 1 pkt 3, oraz sporządzenia zestawień, o których mowa w art. 150 ust. 3, o przystąpieniu do opracowania wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich. Właściwy organ inspekcji ochrony środowiska wskazuje w informacji termin przekazania analizy i zestawień.

3. Analizę, o której mowa w art. 150 ust. 1 pkt 3, opracowuje minister właściwy do spraw gospodarki morskiej i przekazuje wraz z danymi i informacjami wykorzystanymi do jej opracowania oraz uzyskanymi przy jej opracowaniu właściwemu organowi inspekcji ochrony środowiska.

4. Zestawienie, o którym mowa w art. 150 ust. 3 pkt 1, sporządza minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w uzgodnieniu z Ministrem Obrony Narodowej, ministrem właściwym do spraw gospodarki, ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej, ministrem właściwym do spraw rolnictwa, ministrem właściwym do spraw rybołówstwa, ministrem właściwym do spraw środowiska, ministrem właściwym do spraw zdrowia, Generalnym Dyrektorem Ochrony Środowiska, Dyrektorem Słowińskiego Parku Narodowego i Dyrektorem Wolińskiego Parku Narodowego i przekazuje wraz z danymi i informacjami wykorzystanymi do jego sporządzenia oraz uzyskanymi przy jego sporządzeniu właściwemu organowi inspekcji ochrony środowiska.

5. Zestawienie, o którym mowa w art. 150 ust. 3 pkt 2, sporządza minister właściwy do spraw gospodarki morskiej i przekazuje wraz z danymi i informacjami wykorzystanymi do

jego sporządzenia oraz uzyskanymi przy jego sporządzeniu właściwemu organowi inspekcji ochrony środowiska.

6. Zestawienie, o którym mowa w art. 150 ust. 3 pkt 3, sporządza minister właściwy do spraw rybołówstwa i przekazuje wraz z danymi i informacjami wykorzystanymi do jego sporządzenia oraz uzyskanymi przy jego sporządzeniu właściwemu organowi inspekcji ochrony środowiska.

7. Przy opracowywaniu wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich właściwy organ inspekcji ochrony środowiska współpracuje z Komisją Ochrony Środowiska Morza Bałtyckiego w celu:

- 1) zapewnienia zgodności metodologii oceny w regionie Morza Bałtyckiego;
- 2) uwzględnienia właściwości i oddziaływania na środowisko wód regionu Morza Bałtyckiego o charakterze transgranicznym.

8. Właściwy organ inspekcji ochrony środowiska, zapewniając aktywny udział wszystkich zainteresowanych w opracowaniu wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich, zamieszcza w Biuletynie Informacji Publicznej, w celu zgłoszenia uwag, projekt wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich.

9. W terminie 21 dni od dnia zamieszczenia projektu wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich w Biuletynie Informacji Publicznej zainteresowani mogą składać, do właściwego organu inspekcji ochrony środowiska, uwagi, w formie pisemnej lub elektronicznej, do ustaleń zawartych w projekcie tego dokumentu.

10. Właściwy organ inspekcji ochrony środowiska uzgadnia zakres i sposób uwzględnienia uwag do projektu wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich z ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej, ministrem właściwym do spraw rybołówstwa i ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej.

11. Po zakończeniu konsultacji, zgodnie z ust. 8-10, właściwy organ inspekcji ochrony środowiska:

- 1) zamieszcza wstępną ocenę stanu środowiska wód morskich w Biuletynie Informacji Publicznej;
- 2) przekazuje wstępną ocenę stanu środowiska wód morskich ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej.

12. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przedkłada Komisji Europejskiej wstępną ocenę stanu środowiska wód morskich wraz z zestawem właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich po uzyskaniu zgody Rady Ministrów.

13. Wstępna ocena stanu środowiska wód morskich podlega przeglądowi co 6 lat i w razie potrzeby aktualizacji.

14. Minister właściwy do spraw gospodarki morskiej, minister właściwy do spraw rybołówstwa i minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przeprowadzają przegląd i w razie potrzeby aktualizację odpowiednio analizy, o której mowa w art. 150 ust. 1 pkt 3, oraz zestawień, o których mowa w art. 150 ust. 3, i przekazują ich wyniki wraz z danymi i informacjami wykorzystanymi do dokonania ich aktualizacji oraz uzyskanymi przy ich aktualizacji właściwemu organowi inspekcji ochrony środowiska, nie później niż na 5 miesięcy przed terminem przeprowadzenia przeglądu wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich.

15. Aktualizacja wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich obejmuje, oprócz danych zawartych we wstępnej ocenie stanu środowiska wód morskich:

- 1) podsumowanie wszelkich zmian lub uaktualnień dokonanych od dnia opracowania wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich;
- 2) prezentację aktualnych wyników monitoringu wód morskich i obecnego stanu środowiska wód morskich.

16. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej informuje Komisję Europejską, Komisję Ochrony Środowiska Morza Bałtyckiego oraz zainteresowane państwa członkowskie Unii Europejskiej o aktualizacjach wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich. Informacja jest przekazywana w terminie 3 miesięcy od dnia dokonania aktualizacji wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich.

17. Przepisy ust. 1-12 stosuje się odpowiednio do aktualizacji wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich.

Art. 152. 1. Właściwy organ inspekcji ochrony środowiska udostępnia Komisji Europejskiej dane i informacje wykorzystane do opracowania wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich oraz uzyskane przy jej opracowaniu, zgodnie z ustawą z dnia 4 marca 2010 r. o infrastrukturze informacji przestrzennej (Dz. U. Nr 76, poz. 489 oraz z 2012 r. poz. 951).

2. Nie później niż w terminie 6 miesięcy od dnia udostępnienia Komisji Europejskiej danych i informacji, o których mowa w ust. 1, właściwy organ inspekcji ochrony środowiska udostępnia je również Europejskiej Agencji Środowiska, o której mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 401/2009 z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie

Europejskiej Agencji Środowiska oraz Europejskiej Sieci Informacji i Obserwacji Środowiska (Dz. Urz. UE L 126 z 21.05.2009, str. 13).

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do danych i informacji wykorzystanych do aktualizacji wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich oraz uzyskanych przy jej aktualizacji.

Art. 153. 1. Zestaw właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich zawiera:

- 1) wskaźniki i ich jakościowe lub ilościowe własności oraz kryteria dobrego stanu środowiska wód morskich dla następujących cech charakteryzujących:
 - a) utrzymanie różnorodności biologicznej; jakość i występowanie siedlisk oraz rozmieszczenie i różnorodność gatunków odpowiadają dominującym warunkom fizjograficznym, geograficznym i klimatycznym regionu Morza Bałtyckiego,
 - b) utrzymanie gatunków obcych wprowadzanych do ekosystemów morskich w wyniku działalności człowieka na poziomie niepowodującym negatywnych zmian w tych ekosystemach,
 - c) utrzymanie populacji wszystkich ryb i skorupiaków eksploatowanych w celach komercyjnych w bezpiecznych granicach biologicznych oraz rozmieszczenie populacji tych ryb i skorupiaków ze względu na ich wiek i liczebność, świadczące o jej dobrym stanie,
 - d) występowanie elementów morskiego łańcucha pokarmowego w ilościach i zróżnicowaniu na poziomie zapewniającym różnorodność gatunków i utrzymanie ich pełnej zdolności reprodukcyjnej,
 - e) ograniczoną do minimum eutrofizację, rozumianą jako proces, który zachodzi, gdy nadmierne ilości substancji biogennych powstających w szczególności w wyniku działalności człowieka, głównie azotu i fosforu, przedostają się do jednolitych części wód,
 - f) utrzymanie integralności dna morskiego na poziomie zapewniającym ochronę struktury i funkcji ekosystemów bentosowych oraz brak negatywnego wpływu na te ekosystemy,
 - g) stałą zmianę właściwości hydrograficznych niepowodującą negatywnego wpływu na ekosystemy morskie,
 - h) utrzymanie stężenia substancji zanieczyszczających na poziomie niepowodującym zanieczyszczenia wód morskich,

- i) utrzymanie poziomów substancji zanieczyszczających w rybach oraz skorupiakach i mięczakach przeznaczonych do spożycia przez ludzi nieprzekraczających poziomów określonych w normach lub przepisach dotyczących poziomów tych substancji,
 - j) utrzymanie właściwości i ilości odpadów na poziomie niepowodującym szkód w środowisku wód morskich, przejściowych i przybrzeżnych,
 - k) utrzymanie energii wprowadzanej do wód morskich, w tym podmorskiego hałasu, na poziomie niepowodującym negatywnego wpływu na środowisko wód morskich;
- 2) sposób klasyfikacji wskaźników w powiązaniu z cechami, o których mowa w pkt 1;
 - 3) sposób oceny stanu środowiska wód morskich.

2. Jeżeli którakolwiek z cech, o których mowa w ust. 1 pkt 1, nie ma zastosowania do wód regionu Morza Bałtyckiego, fakt ten wskazuje się i uzasadnia w zestawie właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich.

3. Przy opracowywaniu zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich bierze się pod uwagę:

- 1) istniejący stan rozpoznania procesów zachodzących w środowisku morskim;
- 2) dostępne wyniki pomiarów i badań;
- 3) możliwość różnicowania własności wskaźników, o których mowa w ust. 1 pkt 1, w zależności od cech przestrzennych i właściwości wód morskich;
- 4) właściwości fizyczne, chemiczne i hydromorfologiczne wód morskich, o których mowa w art. 150 ust. 1 pkt 1 lit. a;
- 5) typy siedlisk o których mowa w art. 150 ust. 1 pkt 1 lit. b;
- 6) cechy biologiczne wód morskich, o których mowa w art. 150 ust. 1 pkt 1 lit. c.

4. Wyznaczając własności wskaźników, o których mowa w ust. 1 pkt 1, bierze się pod uwagę:

- 1) wskaźniki i kryteria określone w decyzji Komisji Europejskiej nr 2010/477/UE z dnia 1 września 2010 r. w sprawie kryteriów i standardów metodologicznych dotyczących dobrego stanu środowiska wód morskich (Dz. Urz. UE L 232 z 02.09.2010, str. 14);
- 2) zestawienia dominujących presji i oddziaływań na wody morskie, o której mowa w art. 150 ust. 3;
- 3) relację między wskaźnikami i kryteriami określonymi w decyzji Komisji Europejskiej, o której mowa w pkt 1, a presjami i oddziaływaniami na wody morskie zawartymi w analizie, o której mowa w art. 150 ust. 1 pkt 2.

Art. 154. 1. Projekt zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich opracowuje właściwy organ inspekcji ochrony środowiska w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki, ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej, ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej, ministrem właściwym do spraw rolnictwa, ministrem właściwym do spraw rybołówstwa, ministrem właściwym do spraw środowiska i ministrem właściwym do spraw zdrowia.

2. Właściwy organ inspekcji ochrony środowiska, zapewniając aktywny udział wszystkich zainteresowanych w opracowaniu zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich, zamieszcza w Biuletynie Informacji Publicznej, w celu zgłoszenia uwag, projekt zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich.

3. W terminie 21 dni od dnia zamieszczenia projektu zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich w Biuletynie Informacji Publicznej zainteresowani mogą składać, do właściwego organu inspekcji ochrony środowiska, uwagi, w formie pisemnej lub elektronicznej, do ustaleń zawartych w projekcie tego dokumentu.

4. Właściwy organ inspekcji ochrony środowiska uzgadnia zakres i sposób uwzględnienia uwag do projektu zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich z ministrem właściwym do spraw gospodarki, ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej, ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej, ministrem właściwym do spraw rolnictwa, ministrem właściwym do spraw rybołówstwa, ministrem właściwym do spraw środowiska i ministrem właściwym do spraw zdrowia.

5. Po zakończeniu konsultacji, zgodnie z ust. 2-4, właściwy organ inspekcji ochrony środowiska przekazuje projekt zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej.

6. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przedkłada Komisji Europejskiej projekt zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich wraz ze wstępną oceną stanu środowiska wód morskich po uzyskaniu zgody Rady Ministrów. Projekt zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich wraz ze wstępną oceną stanu środowiska wód morskich jest przedkładany w terminie 3 miesięcy od dnia uzyskania zgody Rady Ministrów.

7. Zestaw właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich jest przyjmowany, jeżeli w terminie 6 miesięcy od dnia przedłożenia jego projektu Komisja

Europejska nie odrzuci projektu zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich w całości albo w części.

8. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przyjmuje zestaw właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich, w drodze rozporządzenia, kierując się potrzebą uwzględnienia stanowiska Komisji Europejskiej oraz powszechnym charakterem zestawu.

9. Jeżeli Komisja Europejska odrzuci projekt zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich w części, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej opracowuje poprawiony projekt zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich, kierując się stanowiskiem Komisji Europejskiej. Do poprawionego projektu zestawu stosuje się odpowiednio przepisy ust. 1 i 6-8.

10. Jeżeli Komisja Europejska odrzuci projekt zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich w całości, opracowuje się nowy projekt zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich, zgodnie z ust. 1-8 i art. 153, kierując się stanowiskiem Komisji Europejskiej.

11. Zestaw właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich podlega przeglądowi co 6 lat i w razie potrzeby aktualizacji.

12. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej informuje Komisję Europejską, Komisję Ochrony Środowiska Morza Bałtyckiego oraz zainteresowane państwa członkowskie Unii Europejskiej o aktualizacjach zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich po uzyskaniu zgody Rady Ministrów. Informacja jest przekazywana w terminie 3 miesięcy od dnia dokonania aktualizacji zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich.

13. Przepisy ust. 1-10 stosuje się odpowiednio do aktualizacji zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich.

Art. 155. Wody morskie powinny spełniać własności wskaźników, o których mowa w art. 153 ust. 1 pkt 1, o ile z przepisów ustawy nie wynika inaczej.

Art. 156. 1. Zestaw celów środowiskowych dla wód morskich określa cele środowiskowe dla wód morskich, związane z nimi wskaźniki, o których mowa w art. 153 ust. 1 pkt 1, oraz terminy osiągnięcia tych celów.

2. W zestawie celów środowiskowych dla wód morskich mogą być także określone pośrednie cele środowiskowe dla wód morskich, związane z nimi wskaźniki, o których mowa w art. 153 ust. 1 pkt 1, oraz terminy osiągnięcia tych celów.

3. Przy opracowywaniu zestawu celów środowiskowych dla wód morskich bierze się pod uwagę:

- 1) cechy i właściwości wód morskich, o których mowa w art. 150 ust. 1 pkt 1;
- 2) wykaz presji i oddziaływań na wody morskie zawartych w analizie, o której mowa w art. 150 ust. 1 pkt 2;
- 3) właściwości i skutki oddziaływania na środowisko wód regionu Morza Bałtyckiego o charakterze transgranicznym oraz potrzebę zapewnienia zgodności celów środowiskowych dla wód morskich z celami środowiskowymi realizowanymi przez inne państwa członkowskie Unii Europejskiej położone w regionie Morza Bałtyckiego i państwa leżące poza granicami Unii Europejskiej, które graniczą z regionem Morza Bałtyckiego;
- 4) potrzebę określenia:
 - a) celów środowiskowych dla wód morskich i związanych z nimi wskaźników, o których mowa w art. 153 ust. 1 pkt 1, z uwzględnieniem własności tych wskaźników, tak aby umożliwiły prowadzenie monitoringu wód morskich i bieżącej oceny stanu środowiska wód morskich,
 - b) celów operacyjnych związanych z działaniami podejmowanymi dla osiągnięcia celów środowiskowych dla wód morskich lub ułatwiający ich osiągnięcie;
- 5) charakterystykę docelowego lub utrzymywanego stanu środowiska wód morskich i potrzebę określenia tego stanu z uwzględnieniem cech i właściwości wód morskich, o których mowa w art. 150 ust. 1 pkt 1;
- 6) spójność celów środowiskowych dla wód morskich;
- 7) charakterystykę działań niezbędnych do osiągnięcia celów środowiskowych dla wód morskich;
- 8) charakterystykę parametrów służących do monitorowania postępu i ukierunkowania działań podejmowanych dla osiągnięcia celów środowiskowych dla wód morskich;
- 9) charakterystykę referencyjnych punktów odniesienia, jeżeli została sporządzona;
- 10) potrzebę uwzględniania zagadnień społecznych, gospodarczych i przestrzennych przy wyznaczaniu celów środowiskowych dla wód morskich;

- 11) analizę celów środowiskowych dla wód morskich i związanych z nimi wskaźników, o których mowa w art. 153 ust. 1 pkt 1, oraz referencyjnych punktów odniesienia, pozwalającą ocenić, czy realizacja tych celów może doprowadzić do osiągnięcia zgodnego z nimi:
- a) stanu środowiska wód morskich,
 - b) dobrego stanu środowiska wód regionu Morza Bałtyckiego innych państw członkowskich Unii Europejskiej.

Art. 157. 1. Projekt zestawu celów środowiskowych dla wód morskich opracowuje Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki, ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej, ministrem właściwym do spraw rolnictwa, ministrem właściwym do spraw rybołówstwa, ministrem właściwym do spraw środowiska i ministrem właściwym do spraw zdrowia.

2. Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie, zapewniając aktywny udział wszystkich zainteresowanych w opracowaniu zestawu celów środowiskowych dla wód morskich, zamieszcza w Biuletynie Informacji Publicznej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie, w celu zgłoszenia uwag, projekt zestawu celów środowiskowych dla wód morskich.

3. W terminie 60 dni od dnia zamieszczenia projektu zestawu celów środowiskowych dla wód morskich w Biuletynie Informacji Publicznej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie, zainteresowani mogą składać, do ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej, uwagi, w formie pisemnej lub elektronicznej, do ustaleń zawartych w projekcie tego dokumentu.

4. Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie uzgadnia zakres i sposób uwzględnienia uwag do projektu zestawu celów środowiskowych dla wód morskich z ministrem właściwym do spraw gospodarki, ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej, ministrem właściwym do spraw rolnictwa, ministrem właściwym do spraw rybołówstwa, ministrem właściwym do spraw środowiska i ministrem właściwym do spraw zdrowia.

5. Po zakończeniu konsultacji zgodnie z ust. 2-4, Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie przekazuje projekt zestawu celów środowiskowych dla wód morskich ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej.

6. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przedkłada Komisji Europejskiej projekt zestawu celów środowiskowych dla wód morskich po uzyskaniu zgody Rady

Ministrów. Projekt zestawu celów środowiskowych dla wód morskich jest przedkładany w terminie 3 miesięcy od dnia uzyskania zgody Rady Ministrów.

7. Zestaw celów środowiskowych dla wód morskich jest przyjmowany, jeżeli w terminie 6 miesięcy od dnia przedłożenia jego projektu Komisja Europejska nie odrzuci projektu zestawu celów środowiskowych dla wód morskich w całości albo w części.

8. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przyjmuje zestaw celów środowiskowych dla wód morskich, w drodze rozporządzenia, kierując się potrzebą uwzględnienia stanowiska Komisji Europejskiej oraz powszechnym charakterem zestawu.

9. Jeżeli Komisja Europejska odrzuci projekt zestawu celów środowiskowych dla wód morskich w części, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej opracowuje poprawiony projekt zestawu celów środowiskowych dla wód morskich, kierując się stanowiskiem Komisji Europejskiej. Do poprawionego projektu zestawu celów środowiskowych dla wód morskich stosuje się odpowiednio przepisy ust. 1 i 6-8.

10. Jeżeli Komisja Europejska odrzuci projekt zestawu celów środowiskowych dla wód morskich w całości, opracowuje się nowy projekt zestawu celów środowiskowych dla wód morskich, zgodnie z ust. 1-8 i art. 156, kierując się stanowiskiem Komisji Europejskiej.

11. Zestaw celów środowiskowych dla wód morskich podlega przeglądowi co 6 lat i w razie potrzeby aktualizacji.

12. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej informuje Komisję Europejską, Komisję Ochrony Środowiska Morza Bałtyckiego i zainteresowane państwa członkowskie Unii Europejskiej o aktualizacjach zestawu celów środowiskowych dla wód morskich po uzyskaniu zgody Rady Ministrów. Informacja jest przekazywana w terminie 3 miesięcy od dnia dokonania aktualizacji zestawu celów środowiskowych dla wód morskich.

13. Przepisy ust. 1-10 stosuje się odpowiednio do aktualizacji zestawu celów środowiskowych dla wód morskich.

Art. 158. 1. Cele środowiskowe dla wód morskich należy osiągnąć w terminach określonych w zestawie celów środowiskowych dla wód morskich.

2. Dopuszcza się możliwość odstąpienia od osiągnięcia celów środowiskowych dla wód morskich przy zastosowaniu działań określonych w programie ochrony wód morskich, jeżeli osiągnięcie celów środowiskowych dla wód morskich uniemożliwia co najmniej jeden z następujących powodów:

- 1) działanie lub brak działania wpływających na stan środowiska wód morskich, za które Rzeczpospolita Polska nie jest odpowiedzialna;

- 2) przyczyny naturalne;
- 3) siła wyższa;
- 4) zmiany fizycznych właściwości wód morskich spowodowane przez działania podjęte w ważnym interesie publicznym, który został uznany za istotniejszy od negatywnego oddziaływania na środowisko, w tym oddziaływania transgranicznego, pod warunkiem że nie wykluczają one w sposób trwały osiągnięcia dobrego stanu środowiska morskiego innych państw członkowskich Unii Europejskiej i nie zagrażają osiągnięciu takiego stanu.

3. Dopuszcza się także odstępianie od osiągnięcia w terminach, o których mowa w ust. 1, celów środowiskowych dla wód morskich, jeżeli występują warunki naturalne niepozwalające na szybką poprawę stanu środowiska wód morskich.

4. W programie ochrony wód morskich określa się obszary wód morskich, w tym ich granice, dla których, przy zastosowaniu działań określonych w programie ochrony wód morskich, nie zostaną osiągnięte cele środowiskowe dla wód morskich z powodów i przyczyn wskazanych odpowiednio w ust. 2 albo 3, jeżeli obszary takie występują.

5. W stosunku do obszarów, o których mowa w ust. 4, podejmuje się działania doraźne służące dalszemu dążeniu do osiągnięcia celów środowiskowych aby zapobiec dalszemu pogarszaniu się stanu środowiska wód morskich z powodów wskazanych w ust. 2 pkt 2-4, a także złagodzeniu negatywnego oddziaływania na wody regionu Morza Bałtyckiego lub wody morskie innych państw członkowskich Unii Europejskiej, jeżeli oddziaływanie takie występuje.

6. Działania doraźne, o których mowa w ust. 5, określa się w programie ochrony wód morskich.

Art. 159. 1. Program ochrony wód morskich określa:

- 1) działania podstawowe niezbędne do osiągnięcia lub utrzymania dobrego stanu środowiska wód morskich, w tym działania prawne, administracyjne, ekonomiczne, edukacyjne i kontrolne:
 - a) wpływające na dozwoloną intensywność działalności człowieka,
 - b) wpływające na dozwolony stopień zakłóceń w ekosystemach morskich,
 - c) wpływające na lokalizację oraz termin realizacji planowanych przedsięwzięć,
 - d) przyczyniające się do identyfikacji zanieczyszczeń wód morskich,

- e) które ze względu na interes gospodarczy zachęcają użytkowników ekosystemów morskich do działania w sposób pozwalający na osiągnięcie lub utrzymanie dobrego stanu środowiska wód morskich,
 - f) służące przywróceniu poprzedniego stanu naruszonych elementów ekosystemów morskich,
 - g) zapewniające wszystkim zainteresowanym udział w osiągnięciu dobrego stanu środowiska wód morskich oraz mające na celu wzrost świadomości społecznej w zakresie osiągnięcia lub utrzymania dobrego stanu środowiska wód morskich;
- 2) obszary, o których mowa w art. 158 ust. 4, i uzasadnienie ich wyznaczenia, jeżeli obszary takie występują;
 - 3) działania doraźne, o których mowa w art. 158 ust. 5;
 - 4) sieć obszarów wód morskich objętych formą ochrony przyrody, o której mowa w art. 6 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody oraz wynikających z decyzji podjętych na mocy umów międzynarodowych których Rzeczpospolita Polska jest stroną;
 - 5) analizę wpływu poszczególnych działań podstawowych, o których mowa w pkt 1, i działań doraźnych, o których mowa w art. 158 ust. 5, na stan środowiska wód morskich, w tym analizę kosztów i korzyści związanych z ich podjęciem;
 - 6) analizę wpływu działań podstawowych, o których mowa w pkt 1, i działań doraźnych, o których mowa w art. 158 ust. 5, na wody pozostające poza obszarem wód morskich, w celu zminimalizowania zagrożeń i, jeżeli jest to możliwe, uzyskania pozytywnego wpływu na te wody;
 - 7) sposób podejmowania działań podstawowych, o których mowa w pkt 1, i działań doraźnych, o których mowa w art. 158 ust. 5, oraz stopień, w jakim przyczyniają się one do osiągnięcia celów środowiskowych dla wód morskich;
 - 8) narzędzia zapewniające koordynację zarządzania, w szczególności terminy, wzory formularzy sprawozdawczych z realizacji działań oraz inne wymogi dotyczące obowiązków sprawozdawczych.

2. W przypadku gdy nie występuje znaczące zagrożenie dla stanu środowiska wód morskich lub koszty podjęcia działań zapobiegających wystąpieniu tego zagrożenia byłyby nieproporcjonalnie wysokie, program ochrony wód morskich określa działania doraźne, o których mowa w art. 158 ust. 5, od podjęcia których można odstąpić. Odstąpienie od podjęcia działań doraźnych nie może spowodować dalszego pogorszenia się stanu środowiska

wód morskich oraz wystąpienia zagrożenia dla złagodzenia negatywnego oddziaływania na wody regionu Morza Bałtyckiego lub wody morskie innych państw członkowskich Unii Europejskiej, jeżeli oddziaływanie takie występuje.

3. Przy opracowywaniu programu ochrony wód morskich uwzględnia się:

- 1) ustalenia krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych oraz planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza;
- 2) działania w zakresie zarządzania jakością wody w kąpieliskach, o których mowa w art. 37 ust. 1;
- 3) zasadę zrównoważonego rozwoju;
- 4) opłacalność i techniczną wykonalność planowanych do określenia w nim działań oraz koszty i korzyści z nich wynikające;
- 5) konsekwencje wyznaczenia obszarów, o których mowa w art. 158 ust. 4, dla innych państw członkowskich Unii Europejskiej położonych w regionie Morza Bałtyckiego;
- 6) działania wymagane na podstawie umów międzynarodowych, których Rzeczpospolita Polska jest stroną.

4. W celu zapewnienia koordynacji zarządzania, o której mowa w ust. 1 pkt 8, Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie współpracuje z Ministrem Obrony Narodowej, ministrem właściwym do spraw gospodarki, ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej, ministrem właściwym do spraw rolnictwa, ministrem właściwym do spraw rybołówstwa, ministrem właściwym do spraw środowiska i ministrem właściwym do spraw zdrowia.

5. Koordynacja zarządzania, o której mowa w ust. 1 pkt 1, uwzględnia działania niezbędne do osiągnięcia lub utrzymania dobrego stanu środowiska wód morskich, w tym działania w zakresie sprawozdawczości.

Art. 160. 1. Ochronę wód morskich prowadzi się w sposób zapewniający koordynację z działaniami służącymi osiągnięciu celów środowiskowych określonych w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61 i ochronie wód.

2. Koordynacja ma na celu:

- 1) zwiększenie skuteczności ochrony wód morskich oraz działań służących osiągnięciu celów środowiskowych określonych w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61 i ochronie wód;

- 2) zapewnienie współpracy na rzecz osiągnięcia wspólnych korzyści oraz wymiany informacji w zakresie ochrony wód morskich oraz osiągnięcia celów środowiskowych określonych w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61 i ochrony wód.

Art. 161. 1. Projekt programu ochrony wód morskich opracowuje Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie w uzgodnieniu z Ministrem Obrony Narodowej, ministrem właściwym do spraw gospodarki, ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej, ministrem właściwym do spraw rolnictwa, ministrem właściwym do spraw rybołówstwa, ministrem właściwym do spraw środowiska i ministrem właściwym do spraw zdrowia.

2. Na potrzeby opracowania projektu programu ochrony wód morskich Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie, na rok przed przystąpieniem do jego opracowania, przekazuje organom, o których mowa w ust. 1, zakres informacji niezbędnych do przygotowania opisu działań planowanych do określenia w programie ochrony wód morskich oraz informuje o terminie przystąpienia do opracowania tego programu.

3. Organy, o których mowa w ust. 1, każdy w zakresie swojej właściwości, przygotowują i przekazują Państwowemu Gospodarstwu Wodnemu Wody Polskie, nie później niż na 6 miesięcy przed terminem opracowania projektu programu ochrony wód morskich, propozycję działań planowanych do określenia w programie ochrony wód morskich, wskazując w niej:

- 1) rodzaj tych działań (prawne, administracyjne, ekonomiczne, edukacyjne, kontrolne);
- 2) sposób wdrożenia tych działań oraz koszty i korzyści z nich wynikające.

4. Organy, o których mowa w ust. 1, przekazują Państwowemu Gospodarstwu Wodnemu Wody Polskie, wraz z propozycją działań wskazaną w ust. 3, dane stanowiące podstawę do jej przygotowania.

5. Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie, opracowując projekt programu ochrony wód morskich, zapewnia możliwość udziału społeczeństwa, na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

6. Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie uzgadnia zakres i sposób uwzględnienia uwag do projektu programu ochrony wód morskich z Ministrem Obrony Narodowej, ministrem właściwym do spraw gospodarki, ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej, ministrem właściwym do spraw rolnictwa, ministrem właściwym do

spraw rybołówstwa, ministrem właściwym do spraw środowiska i ministrem właściwym do spraw zdrowia.

7. Po zakończeniu konsultacji zgodnie z ust. 5 i 6, Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie przekazuje projekt programu ochrony wód morskich ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej.

8. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej uzgadnia projekt programu ochrony wód morskich z członkami Rady Ministrów.

9. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przedkłada Komisji Europejskiej oraz zainteresowanym państwom członkowskim Unii Europejskiej projekt programu ochrony wód morskich. Projekt programu ochrony wód morskich jest przedkładany w terminie 3 miesięcy od dnia jego uzgodnienia z członkami Rady Ministrów.

10. Program ochrony wód morskich jest przyjmowany, jeżeli w terminie 6 miesięcy od dnia przedłożenia jego projektu Komisja Europejska nie odrzuci projektu programu ochrony wód morskich w całości albo w części.

11. Rada Ministrów przyjmuje program ochrony wód morskich, w drodze rozporządzenia, kierując się potrzebą uwzględnienia stanowiska Komisji Europejskiej oraz powszechnym charakterem programu.

12. Jeżeli Komisja Europejska odrzuci projekt programu ochrony wód morskich w części, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej opracowuje poprawiony projekt programu ochrony wód morskich, kierując się stanowiskiem Komisji Europejskiej. Do poprawionego projektu programu ochrony wód morskich stosuje się odpowiednio przepisy ust. 1 i 8-11.

13. Jeżeli Komisja Europejska odrzuci projekt programu ochrony wód morskich w całości, opracowuje się nowy projekt programu ochrony wód morskich zgodnie z ust. 1-12 i art. 159.

14. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przedkłada Komisji Europejskiej sprawozdanie o postępach we wdrażaniu programu ochrony wód morskich. Sprawozdanie jest przedkładane w terminie 3 lat od dnia przyjęcia programu ochrony wód morskich, a następnie po każdej jego aktualizacji.

15. Program ochrony wód morskich podlega przeglądowi co 6 lat i w razie potrzeby aktualizacji.

16. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej informuje Komisję Europejską, Komisję Ochrony Środowiska Morza Bałtyckiego i zainteresowane państwa członkowskie

Unii Europejskiej o aktualizacjach programu ochrony wód morskich po uzyskaniu zgody Rady Ministrów. Informacja jest przekazywana w terminie 3 miesięcy od dnia dokonania aktualizacji programu ochrony wód morskich.

17. Przepisy ust. 1-13 stosuje się odpowiednio do aktualizacji programu ochrony wód morskich.

18. Jeżeli minister właściwy do spraw gospodarki wodnej stwierdzi wystąpienie problemu, który negatywnie oddziałuje na środowisko wód morskich i nie może zostać rozwiązany za pomocą działań określonych w programie ochrony wód morskich lub który jest powiązany z inną niż ochrona środowiska wód polityką Unii Europejskiej lub umową międzynarodową, której Rzeczpospolita Polska jest stroną, informuje Komisję Europejską o takim problemie i przekazuje uzasadnienie swojego stanowiska po uzyskaniu zgody Rady Ministrów.

19. Jeżeli minister właściwy do spraw gospodarki wodnej stwierdzi, że wystąpienie problemu, o którym mowa w ust. 18, wymaga podjęcia działań przez właściwe organy Unii Europejskiej występuje do Komisji Europejskiej i Rady Unii Europejskiej o podjęcie w tym zakresie odpowiednich działań po uzyskaniu zgody Rady Ministrów.

Art. 162. 1. Dla obszarów, o których mowa w art. 158 ust. 4, właściwy wojewoda po uzgodnieniu z Państwowym Gospodarstwem Wodnym Wody Polskie może, w drodze aktu prawa miejscowego, wprowadzić czasowe odstępstwo od podejmowania działań doraźnych, o których mowa w art. 158 ust. 5, w przypadkach wskazanych w art. 159 ust. 2.

2. Wojewoda po uzgodnieniu z Państwowym Gospodarstwem Wodnym Wody Polskie określa w akcie prawa miejscowego, o którym mowa w ust. 1, termin, na jaki odstępuje się od podejmowania działań doraźnych.

3. W przypadku wydania aktu prawa miejscowego, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej informuje Komisję Europejską o odstąpieniu od podjęcia działań doraźnych w stosunku do obszarów, o których mowa w art. 158 ust. 4, przekazując jej jednocześnie uzasadnienie podjęcia takiej decyzji.

DZIAŁ IV

ZARZĄDZANIE RYZYKIEM POWODZIOWYM I OCHRONA PRZED SUSZĄ

Rozdział 1

Zarządzanie ryzykiem powodziowym

Art. 163. 1. Ochrona przed powodzią jest zadaniem Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie oraz organów administracji rządowej i samorządowej .

2. Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie zapewnia, w zakresie swojej właściwości, ochronę ludności i mienia przed powodzią wywołaną przez wody publiczne stanowiące własność Skarbu Państwa, o których mowa w art. 212 pkt 1.

3. Jednostki samorządu terytorialnego zapewniają, w zakresie swojej właściwości ochronę ludności i mienia przed powodzią wywołaną przez wody publiczne stanowiące własność Skarbu Państwa, jeżeli zawarto porozumienie, o którym mowa w art. 213 ust. 3.

4. Użytkownicy wód współpracują z organami administracji rządowej i samorządowej w ochronie przed powodzią, w zakresie określonym w przepisach ustawy oraz w odrębnych przepisach.

5. Ochronę przed powodzią prowadzi się z uwzględnieniem map zagrożenia powodziowego, map ryzyka powodziowego oraz planów zarządzania ryzykiem powodziowym.

6. Ochronę przed powodzią realizuje się, uwzględniając wszystkie elementy zarządzania ryzykiem powodziowym, w szczególności zapobieganie, ochronę, stan należytego przygotowania i reagowanie w przypadku wystąpienia powodzi, usuwanie skutków powodzi, odbudowę i wyciąganie wniosków w celu ograniczania potencjalnych negatywnych skutków powodzi dla zdrowia ludzi, środowiska, dziedzictwa kulturowego oraz działalności gospodarczej, w zakresie określonym w przepisach ustawy oraz w odrębnych przepisach.

Art. 164. 1. Ochronę przed powodzią prowadzi się w sposób zapewniający koordynację z działaniami służącymi osiągnięciu celów środowiskowych określonych w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61 i ochronie wód.

2. Koordynacja ma na celu:

- 1) zwiększenie skuteczności ochrony przed powodzią oraz działań służących osiągnięciu celów środowiskowych określonych w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61 i ochronie wód;
- 2) zapewnienie współpracy na rzecz osiągnięcia wspólnych korzyści oraz wymiany informacji w zakresie ochrony przed powodzią oraz osiągnięcia celów środowiskowych określonych w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61 i ochrony wód.

3. Koordynacja obejmuje w szczególności czynności, o których mowa w art. 315.

Art. 165. 1. Ochronę ludzi i mienia przed powodzią realizuje się w szczególności przez:

- 1) kształtowanie zagospodarowania przestrzennego dolin rzecznych lub terenów zalewowych, w szczególności obszarów szczególnego zagrożenia powodzią;
- 2) racjonalne retencjonowanie wód oraz użytkowanie budowli przeciwpowodziowych, a także sterowanie przepływami wód;
- 3) zapewnienie funkcjonowania systemu wczesnego ostrzegania przed niebezpiecznymi zjawiskami zachodzącymi w atmosferze i hydrosferze oraz prognozowanie powodzi;
- 4) zachowanie, tworzenie i odtwarzanie systemów retencji wód;
- 5) budowę, rozbudowę i utrzymywanie budowli przeciwpowodziowych;
- 6) prowadzenie akcji lodolamania;
- 7) prowadzenie polityki informacyjnej w zakresie ochrony przed powodzią oraz ograniczania jej skutków.

2. Wojewodowie wyposażają i utrzymują wojewódzkie magazyny przeciwpowodziowe.

Art. 166. 1. W celu zapewnienia ochrony ludzi i mienia przed powodzią:

- 1) obszary szczególnego zagrożenia powodzią uwzględnia się w koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju, planie zagospodarowania przestrzennego województwa, strategii rozwoju województwa, studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego związku metropolitalnego, decyzji lokalizacji inwestycji celu publicznego oraz w decyzji o warunkach zabudowy.
- 2) poziom zagrożenia powodziowego wynikający z wyznaczenia obszarów szczególnego zagrożenia powodzią uwzględnia się w decyzjach lokalizacji inwestycji celu publicznego oraz decyzjach o warunkach zabudowy, dotyczących nieruchomości w

całości

lub

w części położonych na tych obszarach.

2. Projekty:

- 1) studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy,
- 2) strategii rozwoju województwa,
- 3) planu zagospodarowania przestrzennego województwa,
- 4) miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego,
- 5) decyzji o warunkach zabudowy,
- 6) decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego,
- 7) decyzji o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej,
- 8) ramowego studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego związku metropolitalnego

- wymagają uzgodnienia z Państwowym Gospodarstwem Wodnym Wody Polskie w zakresie dotyczącym zabudowy i zagospodarowania przestrzennego nieruchomości w całości lub w części położonych na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią.

3. Dokonując uzgodnień, o których mowa w ust. 2, Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie uwzględni prawdopodobieństwo wystąpienia powodzi, stopień zagrożenia powodziowego, proponowaną zabudowę i zagospodarowanie przestrzenne nieruchomości w całości lub w części położonych na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią, a także aktualne ich zagospodarowanie i dotychczasowe przeznaczenie.

4. Uzgodnienie, o którym mowa w ust. 2, w zakresie śródlądowych dróg wodnych, następuje po zasięgnięciu opinii ministra właściwego do spraw żeglugi śródlądowej.

5. Uzgodnienia, o którym mowa w ust. 2, Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie dokonuje w drodze decyzji.

6. Stroną postępowania o wydanie decyzji, o której mowa w ust. 5, jest wnioskodawca.

7. Do wniosku o wydanie decyzji, o której mowa w ust. 5, dołącza się projekty dokumentów lub decyzji, o których mowa w ust. 2.

8. Organem właściwym do wydania decyzji, o której mowa w ust. 5, w zakresie pasa technicznego, jest dyrektor właściwego urzędu morskigo.

9. W decyzji, o której mowa w ust. 5, Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie określa wymagania lub warunki dla:

- 1) planowanej zabudowy,
- 2) planowanego zagospodarowania przestrzennego

- nieruchomości w całości lub w części położonych na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią.

10. Uzgodnienia, o którym mowa w ust. 1, odmawia się jeżeli planowana zabudowa lub planowane zagospodarowanie przestrzenne nieruchomości w całości lub w części położonych na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią:

- 1) naruszają ustalenia planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza;
- 2) naruszają ustalenia planu zarządzania ryzykiem powodziowym dla obszaru dorzecza;
- 3) stanowi zagrożenie dla ochrony zdrowia ludzi, środowiska i dóbr kultury wpisanych do rejestru zabytków;
- 4) naruszają funkcjonowanie infrastruktury krytycznej w rozumieniu ustawy z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym;
- 5) utrudniają zarządzania ryzykiem powodziowym.

10. Odmowa uzgodnienia, o którym mowa w ust. 1, następuje w drodze decyzji.

Art. 167. 1. Dla obszarów dorzeczy przygotowuje się, na podstawie dostępnych lub łatwych do uzyskania informacji, obejmujących także wpływ zmian klimatu na występowanie powodzi, wstępną ocenę ryzyka powodziowego.

2. Wstępna ocena ryzyka powodziowego zawiera w szczególności:

- 1) mapy obszarów dorzeczy, z zaznaczeniem granic dorzeczy, granic zlewni, granicy pasa nadbrzeżnego, ukazujące topografię terenu oraz jego zagospodarowanie;
- 2) opis powodzi historycznych:
 - a) które spowodowały znaczące negatywne skutki dla życia i zdrowia ludzi, środowiska, dziedzictwa kulturowego oraz działalności gospodarczej, zawierający ocenę tych skutków, zasięg powodzi oraz trasy przejścia wezbrania powodziowego,
 - b) jeżeli istnieje prawdopodobieństwo, że podobne zjawiska powodziowe będą miały znaczące negatywne skutki dla życia i zdrowia ludzi, środowiska, dziedzictwa kulturowego oraz działalności gospodarczej;
- 3) ocenę potencjalnych negatywnych skutków powodzi mogących wystąpić w przyszłości dla życia i zdrowia ludzi, środowiska, dziedzictwa kulturowego oraz działalności gospodarczej, z uwzględnieniem:
 - a) topografii terenu,
 - b) położenia cieków wodnych i ich ogólnych cech hydrologicznych oraz geomorfologicznych, w tym obszarów zalewowych jako naturalnych obszarów retencyjnych,

- c) skuteczności istniejących zbiorników wodnych i innych budowli przeciwpowodziowych i regulacyjnych,
 - d) położenia obszarów zamieszkałych,
 - e) położenia obszarów, na których jest wykonywana działalność gospodarcza;
- 4) w miarę możliwości - prognozę długofalowego rozwoju wydarzeń, w szczególności wpływu zmian klimatu na występowanie powodzi;
- 5) określenie obszarów narażonych na niebezpieczeństwo powodzi.

Art. 168. 1. Projekt wstępnej oceny ryzyka powodziowego przygotowuje Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie.

2. Projekt wstępnej oceny ryzyka powodziowego od strony morza, w tym morskich wód wewnętrznych, przygotowuje minister właściwy do spraw gospodarki morskiej i przekazuje Państwowemu Gospodarstwu Wodnemu Wody Polskie, nie później niż na 6 miesięcy przed terminem przygotowania wstępnej oceny ryzyka powodziowego. Projekt wstępnej oceny ryzyka powodziowego od strony morza, w tym morskich wód wewnętrznych, stanowi integralny element wstępnej oceny ryzyka powodziowego, o której mowa w ust. 1.

3. Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie przekazuje projekt wstępnej oceny ryzyka powodziowego do zaopiniowania ministrowi właściwemu do spraw żeglugi śródlądowej oraz właściwym wojewodom.

4. Organy, o których mowa w ust. 3, przedstawiają opinię w terminie 45 dni od dnia otrzymania projektu wstępnej oceny ryzyka powodziowego. Brak opinii we wskazanym terminie uznaje się za pozytywne zaopiniowanie projektu.

5. Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie uzgadnia z ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej sposób rozpatrzenia opinii do projektu wstępnej oceny ryzyka powodziowego od strony morza, w tym morskich wód wewnętrznych.

6. Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie zawiadamia organy opiniujące o sposobie rozpatrzenia opinii, w terminie 45 dni od dnia ich otrzymania.

7. Przygotowanie wstępnej oceny ryzyka powodziowego dla obszarów dorzeczy, których części znajdują się na terytorium innych państw członkowskich Unii Europejskiej, poprzedza się wymianą informacji niezbędnych dla opracowania tej oceny z właściwymi organami tych państw. Wymiana informacji następuje w trybie i w zakresie określonych w odrębnych przepisach.

8. Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie przekazuje projekt wstępnej oceny ryzyka powodziowego ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej w celu zatwierdzenia.

9. Wstępną ocenę ryzyka powodziowego minister właściwy do spraw gospodarki wodnej:

- 1) przekazuje dyrektorowi Rządowego Centrum Bezpieczeństwa;
- 2) podaje do publicznej wiadomości przez umieszczenie jej na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu zapewniającego obsługę ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej.

10. Wstępna ocena ryzyka powodziowego podlega przeglądowi co 6 lat oraz w razie potrzeby aktualizacji.

11. W przeglądzie uwzględnia się także możliwy wpływ zmian klimatu na występowanie powodzi.

12. Przepisy ust. 1-9 stosuje się odpowiednio do aktualizacji wstępnej oceny ryzyka powodziowego.

13. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej udostępnia Komisji Europejskiej, przeglądy oraz aktualizacje wstępnej oceny ryzyka powodziowego w terminie 3 miesięcy od dnia ich dokonania.

Art. 169. 1. Dla obszarów narażonych na niebezpieczeństwo powodzi wskazanych we wstępnej ocenie ryzyka powodziowego sporządza się mapy zagrożenia powodziowego.

2. Na mapach zagrożenia powodziowego przedstawia się w szczególności:

- 1) obszary, na których prawdopodobieństwo wystąpienia powodzi jest niskie, a częstotliwość wystąpienia powodzi wynosi raz na 500 lat, lub na których istnieje prawdopodobieństwo wystąpienia zdarzenia ekstremalnego;
- 2) obszary szczególnego zagrożenia powodzią;
- 3) obszary obejmujące tereny narażone na zalanie w przypadku:
 - a) uszkodzenia lub zniszczenia wału przeciwpowodziowego,
 - b) uszkodzenia lub zniszczenia wału przeciwsztormowego,
 - c) uszkodzenia lub zniszczenia budowli piętrzącej.

3. Na mapach zagrożenia powodziowego przedstawia się następujące elementy:

- 1) zasięg powodzi;
- 2) głębokość wody lub rzędną zwierciadła wody;

3) w uzasadnionych przypadkach - prędkość przepływu wody lub natężenie przepływu wody.

4. Jeżeli od strony morza, w tym morskich wód wewnętrznych, jest zapewniona odpowiednia ochrona przed powodzią, na mapach zagrożenia powodziowego od strony morza, w tym morskich wód wewnętrznych, mogą być przedstawione wyłącznie obszary, o których mowa w ust. 2 pkt 1.

Art. 170. 1. Dla obszarów, o których mowa w art. 169 ust. 2, sporządza się mapy ryzyka powodziowego.

2. Na mapach ryzyka powodziowego przedstawia się potencjalnie negatywne skutki związane z powodzią dla obszarów, o których mowa w art. 169 ust. 2, uwzględniające:

- 1) szacunkową liczbę mieszkańców, którzy mogą być dotknięci powodzią;
- 2) rodzaje działalności gospodarczej wykonywanej na obszarach, o których mowa w art. 169 ust. 2;
- 3) instalacje mogące, w razie wystąpienia powodzi, spowodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości;
- 4) występowanie:
 - a) ujęć wody, stref ochronnych lub obszarów ochronnych,
 - b) kąpielisk,
 - c) obszarów Natura 2000, parków narodowych oraz rezerwatów przyrody;
- 5) w uzasadnionych przypadkach:
 - a) obszary, na których mogą wystąpić powodzie, którym towarzyszy transport dużej ilości osadów i rumowiska,
 - b) potencjalne ogniska zanieczyszczeń wody.

Art. 171. 1. Projekty map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego sporządza Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie w uzgodnieniu z właściwymi wojewodami.

2. Projekty map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego od strony morza, w tym morskich wód wewnętrznych, przygotowują dyrektorzy urzędów morskich i przekazują Państwowemu Gospodarstwu Wodnemu Wody Polskie, nie później niż na 6 miesięcy przed terminem przygotowania map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego. Projekty map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego od

strony morza, w tym morskich wód wewnętrznych, stanowią integralny element map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego.

3. Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie przekazuje ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej do zatwierdzenia projekty map zagrożenia powodziowego i map ryzyka powodziowego.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej zatwierdza mapy zagrożenia powodziowego i mapy ryzyka powodziowego i przekazuje te mapy w postaci elektronicznej:

- 1) Głównemu Geodecie Kraju;
- 2) właściwemu organowi inspekcji ochrony środowiska;
- 3) dyrektorowi Rządowego Centrum Bezpieczeństwa
- 4) Państwowemu Gospodarstwu Wodnemu Wody Polskie;
- 5) Komendantowi Głównemu Państwowej Straży Pożarnej;
- 6) właściwym wojewodom;
- 7) właściwym marszałkom województw;
- 8) właściwym starostom;
- 9) właściwym wójtom, burmistrzom, prezydentom miast;
- 10) właściwym komendantom wojewódzkim i powiatowym (miejskim) Państwowej Straży Pożarnej;
- 11) właściwym dyrektorom urzędów żeglugi śródlądowej oraz właściwym dyrektorom urzędów morskich;
- 12) zarządcom infrastruktury kolejowej oraz zarządcom dróg.

5. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej podaje do publicznej wiadomości mapy zagrożenia powodziowego i mapy ryzyka powodziowego przez ich umieszczenie w na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu zapewniającego obsługę ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej.

6. Przygotowanie map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego dla obszarów, o których mowa w art. 169 ust. 2, położonych na obszarach dorzeczy, których części znajdują się na terytorium innych państw członkowskich Unii Europejskiej, poprzedza się działaniami mającymi na celu wymianę w tym zakresie informacji z właściwymi organami tych państw.

7. Przygotowanie map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego dla obszarów, o których mowa w art. 169 ust. 2, położonych na obszarach dorzeczy, których części znajdują się na terytorium państw leżących poza granicami Unii Europejskiej,

poprzedza się działaniami mającymi na celu nawiązanie w tym zakresie współpracy z właściwymi organami tych państw.

8. Mapy zagrożenia powodziowego oraz mapy ryzyka powodziowego podlegają przeglądowi nie rzadziej niż co 6 lat oraz w razie potrzeby aktualizacji.

9. Przepisy ust. 1-9 stosuje się odpowiednio do aktualizacji map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego.

10. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej udostępni Komisji Europejskiej, przeglądy oraz aktualizacje map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego w terminie 3 miesięcy od dnia ich dokonania.

Art. 172. 1. Na podstawie map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego przygotowuje się, plany zarządzania ryzykiem powodziowym z uwzględnieniem podziału kraju na obszary dorzecza i regiony wodne.

2. Plany zarządzania ryzykiem powodziowym opracowuje się z uwzględnieniem elementów zarządzania ryzykiem powodziowym, o których mowa w art. 163 ust. 6, i działań, o których mowa w art. 165.

3. Plany zarządzania ryzykiem powodziowym zawierają:

- 1) mapę obszaru dorzecza, na której są zaznaczone obszary narażone na niebezpieczeństwo powodzi;
- 2) mapy zagrożenia powodziowego oraz mapy ryzyka powodziowego wraz z opisem wniosków z analizy tych map;
- 3) opis celów zarządzania ryzykiem powodziowym, uwzględniający konieczność ograniczania potencjalnych negatywnych skutków powodzi dla zdrowia ludzi, środowiska, dziedzictwa kulturowego oraz działalności gospodarczej;
- 4) katalog działań służących osiągnięciu celów zarządzania ryzykiem powodziowym, w tym działań, o których mowa w art. 165, z uwzględnieniem ich priorytetu;
- 5) opis sposobu określania priorytetów działań służących osiągnięciu celów zarządzania ryzykiem powodziowym i nadzorowania postępów w realizacji planu;
- 6) podsumowanie działań służących informowaniu społeczeństwa i prowadzeniu konsultacji społecznych;
- 7) wykaz organów właściwych w sprawach zarządzania ryzykiem powodziowym;
- 8) opis współpracy, o której mowa w art. 173 ust. 10 i 11;
- 9) opis koordynacji czynności, o których mowa w art. 326.

4. Plany zarządzania ryzykiem powodziowym obejmują wszystkie elementy zarządzania ryzykiem powodziowym, ze szczególnym uwzględnieniem działań służących zapobieganiu powodzi i ochronie przed powodzią oraz informacji na temat stanu należytego przygotowania w przypadku wystąpienia powodzi.

5. Przy ustalaniu działań służących osiągnięciu celów zarządzania ryzykiem powodziowym uwzględnia się w szczególności:

- 1) koszty oraz korzyści działań podejmowanych dla osiągnięcia celów zarządzania ryzykiem powodziowym;
- 2) zasięg powodzi, trasy przejścia wezbrania powodziowego oraz obszary o potencjalnej retencji wód powodziowych;
- 3) cele środowiskowe, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz art. 61;
- 4) gospodarowanie wodami;
- 5) sposób uprawy i zagospodarowania gruntów;
- 6) stan planowania i zagospodarowania przestrzennego;
- 7) ochronę przyrody, w tym ryzyko strat przyrodniczych i ekosystemowych;
- 8) uprawianie żeglugi morskiej i śródlądowej oraz porty morskie i porty lub przystanie zlokalizowane na wodach śródlądowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 193 ust. 3, wraz ze związaną z nimi infrastrukturą;
- 9) prognozowanie powodzi i systemy wczesnego ostrzegania przed zagrożeniami;
- 10) infrastrukturę krytyczną;
- 11) cechy obszaru dorzecza lub zlewni;
- 12) ochronę ludzi i zwierząt.

Art. 173 1. Projekty planów zarządzania ryzykiem powodziowym przygotowuje Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie w uzgodnieniu z właściwymi wojewodami oraz po zasięgnięciu opinii marszałków województw.

2. Projekty planów zarządzania ryzykiem powodziowym od strony morza, w tym morskich wód wewnętrznych, przygotowuje minister właściwy do spraw gospodarki morskiej i przekazuje Państwowemu Gospodarstwu Wodnemu Wody Polskie nie później niż na 15 miesięcy przed terminem przygotowania projektów planów zarządzania ryzykiem powodziowym, o których mowa w ust. 1.

3. Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie uzgadnia projekty planów zarządzania ryzykiem powodziowym w zakresie dotyczącym żeglugi śródlądowej, z ministrem właściwym do spraw żeglugi śródlądowej.

4. Projekty planów zarządzania ryzykiem powodziowym od strony morza, w tym morskich wód wewnętrznych, stanowią integralny element planów zarządzania ryzykiem powodziowym, o których mowa w ust. 1.

5. Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie zapewnia aktywny udział wszystkich zainteresowanych w osiągnięciu celów zarządzania ryzykiem powodziowym, w szczególności w przygotowywaniu, przeglądzie oraz aktualizacji planów zarządzania ryzykiem powodziowym dla obszarów dorzeczy, podając do publicznej wiadomości, na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, w celu zgłoszenia uwag, projekty planów zarządzania ryzykiem powodziowym dla obszarów dorzeczy, co najmniej na rok przed rozpoczęciem okresu, którego dotyczą te plany.

6. Udostępnienie przez Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie albo ministra właściwego do spraw gospodarki morskiej materiałów źródłowych wykorzystanych do przygotowania projektów planów zarządzania ryzykiem powodziowym dla obszarów dorzeczy odbywa się na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

7. W terminie 6 miesięcy od dnia podania do publicznej wiadomości projektów planów zarządzania ryzykiem powodziowym dla obszarów dorzeczy zainteresowani mogą składać, do Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie, pisemne uwagi do ustaleń zawartych w projektach tych planów.

8. W odniesieniu do projektów planów zarządzania ryzykiem powodziowym od strony morza, w tym morskich wód wewnętrznych, Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie uzgadnia sposób i zakres uwzględnienia uwag, z ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej.

9. Po zakończeniu konsultacji zgodnie z ust. 5-8, Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie przekazuje projekty planów zarządzania ryzykiem powodziowym ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej.

10. Dla obszaru dorzecza, którego część znajduje się na terytorium innych państw członkowskich Unii Europejskiej, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, podejmuje współpracę z właściwymi organami tych państw w celu przygotowania jednego międzynarodowego planu zarządzania ryzykiem powodziowym albo zestawu uzgodnionych

planów zarządzania ryzykiem powodziowym dla międzynarodowego obszaru dorzecza. Jeżeli plan albo plany nie zostały opracowane, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przygotowuje i uzgadnia, w możliwie najszerszym zakresie, z właściwymi organami innych państw członkowskich Unii Europejskiej plan zarządzania ryzykiem powodziowym dla części międzynarodowego obszaru dorzecza znajdującej się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

11. Dla obszaru dorzecza, którego część znajduje się na terytorium państw leżących poza granicami Unii Europejskiej minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, podejmuje działania na rzecz nawiązania współpracy z właściwymi organami tych państw w celu przygotowania jednego międzynarodowego planu zarządzania ryzykiem powodziowym albo zestawu uzgodnionych planów zarządzania ryzykiem powodziowym dla międzynarodowego obszaru dorzecza. Jeżeli plan albo plany nie zostały opracowane, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przygotowuje plan zarządzania ryzykiem powodziowym dla części międzynarodowego obszaru dorzecza znajdującej się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i uzgadnia go, w możliwie najszerszym zakresie, z właściwymi organami państw leżących poza granicami Unii Europejskiej.

12. W celu uzupełnienia planów zarządzania ryzykiem powodziowym, o których mowa w ust. 10 i 11, o plany zarządzania ryzykiem powodziowym skoordynowane na poziomie zlewni, której część znajduje się na terytorium innych państw, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, może podjąć współpracę z właściwymi organami tych państw.

13. Działania służące osiągnięciu celów zarządzania ryzykiem powodziowym zawarte w planach zarządzania ryzykiem powodziowym dla obszarów dorzeczy nie mogą wpływać na znaczące zwiększenie ryzyka powodziowego na terytorium innych państw, z wyłączeniem przypadków, w których te działania zostały uzgodnione w ramach współpracy, o której mowa w ust. 10 i 11.

14. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przyjmuje plany zarządzania ryzykiem powodziowym dla obszarów dorzeczy oraz ich aktualizacje, w drodze rozporządzenia, kierując się koniecznością zapewnienia skutecznej ochrony przed powodzią.

15. Wizualizacje map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego stanowiących element planów zarządzania ryzykiem powodziowym dla obszarów dorzecza, w skali określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 174 ust. 1 pkt 2, są dostępne na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu zapewniającego obsługę ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej.

16. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej udostępnia na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu zapewniającego obsługę tego ministra, wizualizacje pierwszych map zagrożenia powodziowego oraz pierwszych map ryzyka powodziowego stanowiących element pierwszych planów zarządzania ryzykiem powodziowym dla obszarów dorzecza oraz wizualizację kolejnych aktualizacji tych map, w sposób umożliwiający ciągłą i nieprzerwaną możliwość zapoznania się z tymi wizualizacjami.

17. Plany zarządzania ryzykiem powodziowym dla obszarów dorzeczy podlegają przeglądowi nie rzadziej niż co 6 lat oraz w razie potrzeby aktualizacji.

18. Aktualizacja planów zarządzania ryzykiem powodziowym dla obszarów dorzeczy dotyczy elementów, o których mowa w art. 170 ust. 2, i obejmuje w szczególności:

- 1) wszelkie zmiany lub uaktualnienia dotyczące tych planów, wraz z podsumowaniem przeglądów wstępnej oceny ryzyka powodziowego, map zagrożenia powodziowego i map ryzyka powodziowego;
- 2) ocenę postępów w realizacji celów zarządzania ryzykiem powodziowym;
- 3) opis i wyjaśnienie przyczyn niezrealizowania zaplanowanych działań zmierzających do osiągnięcia celów zarządzania ryzykiem powodziowym;
- 4) opis działań podjętych, a niezaplanowanych w tych planach;
- 5) możliwy wpływ zmian klimatu na występowanie powodzi.

19. Przepisy ust. 1-18 stosuje się odpowiednio do aktualizacji planów zarządzania ryzykiem powodziowym dla obszarów dorzeczy.

20. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej udostępni Komisji Europejskiej, informację o przyjęciu planów zarządzania ryzykiem powodziowym dla obszarów dorzeczy oraz przeglądy i aktualizacje planów zarządzania ryzykiem powodziowym w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie ust. 14.

21. Udostępnienie informacji o przeglądach i aktualizacjach planów zarządzania ryzykiem powodziowym następuje w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie ust. 14, dotyczących aktualizacji planów zarządzania ryzykiem powodziowym.

22. Organy administracji rządowej i samorządowej są obowiązane do nieodpłatnego przekazywania posiadanych danych niezbędnych do przygotowania wstępnej oceny ryzyka powodziowego, sporządzenia map zagrożenia powodziowego i map ryzyka powodziowego oraz przygotowania planów zarządzania ryzykiem powodziowym organom przygotowującym i sporządzającym te dokumenty.

23. Przepis ust. 22 stosuje się do instytutów badawczych w zakresie, w jakim posiadają one dane niezbędne do przygotowania wstępnej oceny ryzyka powodziowego, sporządzenia map zagrożenia powodziowego i map ryzyka powodziowego oraz przygotowania planów zarządzania ryzykiem powodziowym.

24. W przypadku wystąpienia problemów mających wpływ na zarządzanie ryzykiem powodziowym, które nie mogą być rozwiązane na podstawie przepisów ustawy, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej może poinformować o tych problemach Komisję Europejską oraz właściwe organy zainteresowanych państw członkowskich Unii Europejskiej oraz wskazać propozycję ich rozwiązania.

Art. 174. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw cyfryzacji określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wymagania dotyczące opracowywania map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego;
- 2) skalę map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego, w tym skalę wizualizacji tych map.

2. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, ministrowie kierują się potrzebą sprawnego sporządzenia map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego, ze szczególnym uwzględnieniem standardów i zakresu danych zawartych w państwowym zasobie geodezyjnym i kartograficznym oraz potrzebą zapewnienia ciągłego i nieprzerwanego dostępu do wizualizacji tych map.

Art. 175. W celu zapewnienia właściwych warunków przepływu wód powodziowych, organ właściwy do wydania zgody wodnoprawnej może, w drodze decyzji nakazać usunięcie drzew lub krzewów na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią.

Art. 176. 1. W celu zapewnienia szczelności i stabilności wałów przeciwpowodziowych zakazuje się wykonywania robót lub czynności, które mogą wpływać na szczelność lub stabilność wałów przeciwpowodziowych, w tym:

- 1) przejeżdżania przez wały oraz wzdłuż wałów pojazdami lub konno oraz przepędzania zwierząt, z wyjątkiem miejsc do tego przeznaczonych;
- 2) uprawy gruntu, sadzenia drzew lub krzewów na wałach oraz w odległości mniejszej niż 3 m od stopy wału po stronie odpowietrznej;

- 3) prowadzenia przez osoby nieuprawnione robót lub czynności ingerujących w konstrukcję wałów przeciwpowodziowych, tym ich rozkopywania, uszkodzenia darniny lub innych umocnień skarp i korony wałów, wbijania słupów, ustawiania znaków;
- 4) wykonywania na wałach przeciwpowodziowych obiektów lub urządzeń niezwiązanych z nimi funkcjonalnie,
- 5) wykonywania obiektów budowlanych, kopania studni, sadzawek, dołów oraz rowów w odległości mniejszej niż 50 m od stopy wału po stronie odpowietrznej.

2. Zakazów, o których mowa w ust. 1, nie stosuje się do robót związanych z utrzymaniem, odbudową, rozbudową lub przebudową wałów przeciwpowodziowych.

3. Zakaz, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, nie dotyczy przejeżdżania rowerem wzdłuż wałów.

4. Wykonywanie robót lub czynności, które mogą wpływać na szczelność lub stabilność wałów przeciwpowodziowych, o których mowa w ust. 1 pkt 1-4 wymaga uzyskania zgody właściciela wałów przeciwpowodziowych.

5. Uzyskanie zgody, o której mowa w ust. 4, wymaga przedłożenia właścicielowi wałów przeciwpowodziowych dokumentacji zawierającej charakterystykę planowanych działań wraz z podstawowymi danymi technicznymi i opisem planowanej technologii robót, mapę sytuacyjno-wysokościową pobraną z państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego z naniesionym schematem planowanych obiektów lub robót. W przypadku planowania robót, które mogą naruszyć strukturę korpusu lub podłoża wałów, dołącza się także badania hydrogeologiczne wraz z opinią dotyczącą wpływu tych robót na szczelność i stabilność wałów.

6. Zgoda wymaga zachowania formy pisemnej pod rygorem nieważności.

7. Jeżeli nie wpłynie to na szczelność lub stabilność wałów przeciwpowodziowych, organ właściwy do wydania zgody wodnoprawnej może, w drodze decyzji, zwolnić od zakazów określonych w ust. 1 pkt 5.

8. Do wniosku o wydanie decyzji, o której mowa w ust. 7, dołącza się charakterystykę planowanych działań wraz z podstawowymi danymi technicznymi i opisem planowanej technologii robót mapę sytuacyjno-wysokościową pobraną z państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego lub inną mapę uwierzytelnioną przez organ prowadzący ten zasób, albo kopie tych map potwierdzone przez wnioskodawcę za ich zgodność z oryginałami z naniesionym schematem planowanych obiektów lub robót. W przypadku planowania robót, które mogą naruszyć strukturę korpusu lub podłoża wałów, dołącza się także badania

hydrogeologiczne wraz z opinią dotyczącą wpływu tych robót na szczelność i stabilność wałów.

9. Stroną postępowania o wydanie decyzji, o której mowa w ust. 7, jest wnioskodawca i właściciel wału przeciwpowodziowego.

10. Decyzja, o której mowa w ust. 7, wygasa, jeżeli w terminie 3 lat od dnia, w którym stała się ostateczna, nie uzyskano wymaganej zgody wodnoprawnej lub nie rozpoczęto wykonywania robót lub czynności wskazanych w ust. 1.

11. W przypadku wykonania robót lub czynności, o których mowa w ust. 1 pkt 5 nieobjętych decyzją, o której mowa w ust. 7, przepis art. 77 ust. 10 i 11 stosuje się odpowiednio.

12. W celu zapewnienia właściwej szczelności lub stabilności wałów przeciwpowodziowych organ właściwy do wydania zgody wodnoprawnej, w drodze decyzji, może nakazać usunięcie drzew lub krzewów z wałów przeciwpowodziowych oraz z terenów, o których mowa w ust. 1 pkt 2.

Art. 177. W przypadku:

- 1) gdy zagrożona jest szczelność lub stabilność wałów przeciwpowodziowych,
- 2) wystąpienia zagrożenia powodującego konieczność ograniczenia możliwości poruszania się po wałach,
- 3) konieczności wykonania prac związanych z konserwacją lub remontem wałów przeciwpowodziowych

- właściciel lub zarządca wału przeciwpowodziowego wprowadza czasowy zakaz poruszania się po wałach przeciwpowodziowych.

Art. 178. 1. Wykonywanie drogi rowerowej oraz wyznaczanie szlaku turystycznego pieszego lub rowerowego na wale przeciwpowodziowym wymaga uzyskania zgody właściciela wałów przeciwpowodziowych.

2. Uzyskanie zgody, o której mowa w ust. 1, wymaga przedłożenia właścicielowi wałów przeciwpowodziowych, w przypadku:

- 1) wykonywania drogi rowerowej – dokumentacji zawierającej charakterystykę planowanych działań wraz z podstawowymi danymi technicznymi i opisem planowanej technologii robót oraz mapę sytuacyjno-wysokościową pobraną z państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego lub inną mapę uwierzytelnioną przez organ prowadzący ten zasób, albo kopie tych map potwierdzone przez wnioskodawcę za ich

zgodność

z oryginałami z naniesionym schematem planowanych obiektów lub robót, .

- 2) wyznaczania szlaku turystycznego pieszego lub rowerowego na wale przeciwpowodziowym - dokumentacji zawierającej charakterystykę planowanych działań wraz z podstawowymi danymi technicznymi, mapę sytuacyjno-wysokościową pobraną z państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego lub inną mapę uwierzytelnioną przez organ prowadzący ten zasób, albo kopie tych map potwierdzone przez wnioskodawcę za ich zgodność z oryginałami z naniesionym schematem planowanych obiektów lub robót,, określający przebieg szlaku oraz usytuowanie drogowskazów i tablic, a także opis planowanej do zastosowania techniki montażu oznakowania - przed przystąpieniem do planowanych robót.

3. W przypadku planowania robót, które mogą naruszyć strukturę korpusu lub podłoża wałów, dołącza się także badania hydrogeologiczne wraz z opinią dotyczącą wpływu tych robót na szczelność i stabilność wałów.

4. W dokumentacji, o której mowa w ust. 2, należy określić termin rozpoczęcia planowanych robót.

5. Zgoda wymaga zachowania formy pisemnej pod rygorem nieważności.

6. Zgoda, o której mowa w ust. 1, zachowuje ważność przez okres trzech lat.

Art. 179. 1. Właściciel lub zarządca wału przeciwpowodziowego, który wprowadził zakaz, o którym mowa w art. 176, jest obowiązany do oznaczenia wału przeciwpowodziowego, na którym obowiązuje zakaz, za pomocą rozmieszczonych w widocznych miejscach znaków stojących z umieszczoną tablicą informującą o zakazie poruszania się po wałach oraz do ogłoszenia o wprowadzeniu zakazu w sposób zwyczajowo przyjęty na danym terenie lub w środkach masowego przekazu.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, wzór tablicy informacyjnej, o której mowa w ust. 1, w tym jej rozmiar, kształt, kolor, wzór i wielkość napisu, kierując się potrzebą zapewnienia widoczności i czytelności tablicy informacyjnej.

Art. 180. Drogi, urządzenia do przepędzania zwierząt oraz przejazdu przez wały przeciwpowodziowe wykonuje na swój koszt inwestor budujący wał, a utrzymuje ten, na którym ciąży obowiązek utrzymania drogi, urządzenia lub przejazdu.

Art. 181. Właściciel lub zarządca wału przeciwpowodziowego może, na podstawie umowy, oddać w dzierżawę koronę wału lub jej część na cele związane z budową drogi rowerowej, a także na cele związane z potrzebami zarządzania drogą rowerową.

Art. 182. 1. W przypadku ostrzeżenia o nadejściu wezbrania powodziowego organ właściwy do wydania zgody wodnoprawnej może, w drodze decyzji, nakazać zakładowi piętrzącemu wodę obniżenie piętrzenia wody lub opróżnienie zbiornika, bez odszkodowania.

2. Decyzję, o której mowa w ust. 1, organ właściwy do wydania zgody wodnoprawnej wydaje z uwzględnieniem scenariusza ekstremalnych zdarzeń hydrologicznych i meteorologicznych przekazanego przez państwową służbę hydrologiczno-meteorologiczną.

3. Decyzji, o której mowa w ust. 1, nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności.

4. Decyzja, o której mowa w ust. 1, wymaga uzgodnienia z właściwymi wojewodami. Brak stanowiska w ciągu 2 godzin od chwili przekazania wniosku o uzgodnienie decyzji uznaje się za dokonanie jej uzgodnienia.

Rozdział 2

Przeciwdziałanie skutkom suszy

Art. 183. Przeciwdziałanie skutkom jest zadaniem organów administracji rządowej i samorządowej oraz Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie.

Art. 184. 1. Przeciwdziałanie skutkom suszy prowadzi się zgodnie z planami przeciwdziałania skutkom suszy z uwzględnieniem podziału kraju na obszary dorzecza i regiony wodne.

2. Plany przeciwdziałania skutkom suszy, o których mowa w ust. 1, zawierają:

- 1) analizę możliwości powiększenia dyspozycyjnych zasobów wodnych;
- 2) propozycje budowy, rozbudowy lub przebudowy urządzeń wodnych;
- 3) propozycje niezbędnych zmian w zakresie korzystania z zasobów wodnych oraz zmian naturalnej i sztucznej retencji.

3. Plany przeciwdziałania skutkom suszy zawierają także katalog działań służących ograniczeniu skutków suszy.

Art. 185. 1. Projekty planów przeciwdziałania skutkom suszy przygotowuje Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie, w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw rozwoju wsi, ministrem właściwym do spraw rybołówstwa, ministrem właściwym do spraw żeglugi śródlądowej oraz właściwymi wojewodami.

2. Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie, zapewniając aktywny udział wszystkich zainteresowanych w przygotowywaniu oraz aktualizacji planów przeciwdziałania skutkom suszy, podaje do publicznej wiadomości, na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, w celu zgłoszenia uwag:

- 1) harmonogram i program prac związanych z przygotowaniem projektów planów przeciwdziałania skutkom suszy;
- 2) projekty planów przeciwdziałania skutkom suszy, co najmniej na rok przed rozpoczęciem okresu, którego dotyczą te plany.

3. Udostępnienie przez Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie materiałów źródłowych wykorzystanych do przygotowania projektów planów przeciwdziałania skutkom suszy odbywa się na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

4. W terminie 6 miesięcy od dnia podania do publicznej wiadomości dokumentów, o których mowa w ust. 2, zainteresowani mogą składać do Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie uwagi do ustaleń zawartych w tych dokumentach.

5. Po zakończeniu konsultacji zgodnie z ust. 2-4, Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie przekazuje projekty planów przeciwdziałania skutkom suszy ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej.

6. Rada Ministrów przyjmuje i aktualizuje plany przeciwdziałania skutkom suszy, w drodze rozporządzenia, kierując się koniecznością zapewnienia skutecznej ochrony przed suszą.

7. Aktualizacji planów przeciwdziałania skutkom suszy dokonuje się nie rzadziej niż co 6 lat.

8. Przepisy ust. 1-6 stosuje się odpowiednio do aktualizacji planów przeciwdziałania skutkom suszy.

9. Organy administracji rządowej i samorządowej, są obowiązane do nieodpłatnego przekazywania posiadanych danych niezbędnych do przygotowania planów przeciwdziałania skutkom suszy podmiotom przygotowującym i sporządzającym te dokumenty.

10. Przepis ust. 9 stosuje się do instytutów badawczych w zakresie, w jakim posiadają one dane niezbędne do przygotowania planów przeciwdziałania skutkom suszy.

DZIAŁ V

BUDOWNICTWO WODNE I MELIORACJE WODNE

Rozdział 1

Budownictwo wodne

Art. 186. Budownictwo wodne polega na projektowaniu, wykonywaniu oraz utrzymywaniu urządzeń wodnych.

Art. 187. 1. Przy projektowaniu, wykonywaniu oraz utrzymywaniu urządzeń wodnych należy kierować się zasadą zrównoważonego rozwoju, koniecznością osiągnięcia dobrego stanu wód i charakterystycznych dla nich biocenoz, koniecznością osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz art. 61, oraz potrzebą zachowania istniejącej rzeźby terenu oraz biologicznych stosunków w środowisku wodnym i ekosystemach lądowych zależnych od wód.

2. Budowle piętrzące powinny umożliwiać migrację ryb.

Art. 188. 1. Utrzymywanie urządzeń wodnych, należy do ich właścicieli i polega na eksploatacji, konserwacji oraz remontach w celu zachowania ich funkcji.

2. W kosztach utrzymywania urządzeń wodnych uczestniczy ten, kto odnosi z nich korzyści. Przepis stosuje się także w przypadku ochrony przed powodzią lub suszą, żeglugi, poboru wód, energetycznego wykorzystania urządzeń wodnych, wprowadzania ścieków lub odprowadzania wód do urządzeń wodnych, a także działalności gospodarczej związanej z wykorzystaniem urządzeń wodnych do celów rekreacyjnych oraz innych usług wodnych, z wyłączeniem działalności wykonywanej przez uprawnionych do rybactwa.

3. Na wniosek właściciela urządzenia wodnego, organ właściwy do wydania zgody wodnoprawnej w drodze decyzji, dokonuje podziału kosztów utrzymywania urządzeń wodnych, o których mowa w ust. 2.

4. We wniosku, o którym mowa w ust. 3, właściciel urządzenia wodnego wskazuje podmioty odnoszące korzyści, określa zakres odnoszonych korzyści oraz proponowaną wielkość udziału w kosztach utrzymywania urządzenia wodnego.

5. Organ właściwy do wydania zgody wodnoprawnej, w drodze decyzji, stwierdza wygaśnięcie decyzji, o której mowa w ust. 3, jeżeli stwierdzi trwałe ustanie odnoszenia korzyści z urządzeń wodnych.

6. Właściciel urządzenia wodnego znajdującego się na śródlądowych wodach powierzchniowych jest obowiązany do zapewnienia obsługi, bezpieczeństwa oraz właściwego funkcjonowania tego urządzenia, z uwzględnieniem wymagań wynikających z warunków utrzymywania wód.

Art. 189. 1. Użytkownik budowli piętrzącej wyposażonej w urządzenia umożliwiające regulowanie przepływu, w tym turbiny wodne, o wysokości piętrzenia powyżej 1 m i przepływie średnim rocznym (SSQ) powyżej $1,0 \text{ m}^3/\text{s}$, jest obowiązany do prowadzenia dziennika gospodarowania wodą.

2. W dzienniku gospodarowania wodą zamieszcza się w szczególności:

- 1) odczyty wodowskazowe;
- 2) ilość retencjonowanej wody;
- 3) dopływ do budowli piętrzącej ;
- 4) odpływ z budowli piętrzącej;
- 5) pobory wody przez poszczególne zakłady.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej określi, w drodze rozporządzenia, sposób prowadzenia, w tym częstotliwość dokonywania wpisów, oraz wzór dziennika gospodarowania wodą, kierując się koniecznością zaspokojenia potrzeb zakładów w zakresie gospodarowania wodą, zakresem posiadanych przez zakłady uprawnień oraz sposobem przepuszczania wód powodziowych.

4. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy użytkownika budowli piętrzącej o stałym progu bez możliwości sterowania odpływem lub wyposażonej w samoczynne upusty.

5. Właściciel budowli piętrzącej jest obowiązany zapewnić prowadzenie badań i pomiarów umożliwiających ocenę stanu technicznego oraz stanu bezpieczeństwa budowli, w szczególności:

- 1) stanów wód podziemnych, ich filtracji przez budowlę, przez podłoże oraz w otoczeniu budowli;
- 2) wytrzymałości budowli oraz podłoża;
- 3) stanu urządzeń upustowych;
- 4) stanu urządzeń umożliwiających migrację ryb lub innych działań kompensacyjnych;
- 5) zmian na górnym i na dolnym stanowisku budowli.

6. W ramach realizacji obowiązku, o którym mowa w ust. 5, budowle piętrzące stanowiące własność Skarbu Państwa, zaliczone na podstawie przepisów ustawy z dnia

7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (Dz. U. z 2013 r. poz. 1409, z późn. zm.¹⁰⁾) do XXVII kategorii, poddaje się badaniom i pomiarom pozwalającym opracować ocenę stanu technicznego i stanu bezpieczeństwa dla tych budowli, wykonywanym przez państwową służbę do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących.

7. Właściciel budowli piętrzącej, zaliczonej na podstawie przepisów ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane do XXVII kategorii, przekazuje jeden egzemplarz oceny stanu technicznego i stanu bezpieczeństwa budowli piętrzącej państwowej służbie do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących, w terminie miesiąca od dnia jej odbioru.

8. Przepisu ust. 7 nie stosuje się do właścicieli budowli piętrzących, dla których oceny stanu technicznego i stanu bezpieczeństwa dokonuje państwowa służba do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących.

9. Wyniki badań, pomiarów lub innych opracowań, będących w posiadaniu właściciela budowli piętrzącej, dla której państwowa służba do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących wykonuje ocenę stanu technicznego lub stanu bezpieczeństwa budowli piętrzącej, niezbędnych do wykonywania tych ocen, właściciel budowli piętrzącej przekazuje, nieodpłatnie, państwowej służbie do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących.

Art. 190. 1. Jeżeli urządzenie wodne zostało wykonane bez wymaganego pozwolenia wodnoprawnego lub zgłoszenia, właściciel tego urządzenia może wystąpić z wnioskiem o jego legalizację, do którego dołącza dokumenty, o których mowa w art. 406 ust. 2 oraz w art. 420.

2. Organ właściwy do wydania zgody wodnoprawnej może wydać decyzję o legalizacji urządzenia wodnego, jeżeli lokalizacja tego urządzenia nie narusza:

- 1) ustaleń planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza,
- 2) ustaleń planu zarządzania ryzykiem powodziowym dla obszaru dorzecza,
- 3) ustaleń planu przeciwdziałania skutkom suszy,
- 4) ustaleń programu ochrony wód morskich,
- 5) ustaleń krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych,
- 6) ustaleń miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego albo decyzji o warunkach zabudowy i decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego,

¹⁰⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 40, 768, 822, 1133 i 1200.

7) wymagań ochrony zdrowia ludzi, środowiska, ochrony przyrody i dóbr kultury wpisanych do rejestru zabytków oraz wynikających z przepisów odrębnych - oraz jest zgodna z art. 187, ustalając jednocześnie obowiązek uiszczenia opłaty legalizacyjnej.

3. Jednostkowa stawka opłaty, o której mowa w ust. 2, wynosi 5000 zł.

4. Organ właściwy do wydania zgody wodnoprawnej ustala w decyzji, o której mowa w ust. 2 termin uiszczenia opłaty, o której mowa w ust. 2.

5. W decyzji, o której mowa w ust. 2, wskazuje się numer rachunku bankowego, na który powinna zostać uiszczona ta opłata.

6. Opłata, o której mowa w ust. 2, nieuiszczona w terminie określonym w decyzji, o której mowa w ust. 2, podlega przymusowemu ściągnięciu w trybie określonym w przepisach ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2014 r. poz. 1619 oraz z 2015 r. poz. 87).

7. Obowiązek uiszczenia opłaty, o której mowa w ust. 2, przedawnia się z upływem 5 lat od dnia, w którym decyzja, o której mowa w ust. 2, stała się ostateczna.

8. Stawka opłaty, określona w ust. 3, za rok poprzedni, podlega każdego roku kalendarzowego zmianie w stopniu odpowiadającym średniorocznemu wskaźnikowi cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem za rok poprzedni, ogłaszanemu przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, w formie komunikatu, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski".

9. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, nie później niż do dnia 31 października każdego roku, ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski", wysokość stawki opłaty obowiązującej od dnia 1 stycznia roku następnego.

10. Do ponoszenia opłaty, o której mowa w ust. 2, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749, z późn. zm.¹¹⁾), z tym że uprawnienia organów podatkowych przysługują Państwowemu Gospodarstwu Wodnemu Wody Polskie.

¹¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 848, 1101, 1342, 1529, z 2013 r. 1027, 1036, 1145, 1149, 1289 i 1313 oraz z 2014 r. poz. 183, 567, 915, 1117, 1215, 1328 i 1644.

11. Opłata, o której mowa w ust. 2, stanowi przychód Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie.

12. W postępowaniu w sprawie wydania decyzji o legalizacji urządzenia wodnego przepisy art. 399 ust. 7 oraz art. 400-402 stosuje się odpowiednio.

13. Jeżeli właściciel urządzenia wodnego nie wystąpił z wnioskiem, o którym mowa w ust. 1, lub nie uzyskał decyzji o legalizacji urządzenia wodnego, organ właściwy do wydania pozwolenia wodnoprawnego nakłada na właściciela tego urządzenia, w drodze decyzji, obowiązek likwidacji urządzenia, ustalając warunki i termin wykonania tego obowiązku.

14. Jeżeli właściciel urządzenia wodnego nie uzyskał decyzji o legalizacji urządzenia wodnego a likwidacja urządzenia jest niemożliwa ze względów technicznych lub ekonomicznych organ właściwy do wydania pozwolenia wodnoprawnego nakłada na właściciela tego urządzenia, w drodze decyzji obowiązek wykonania urządzeń zapobiegających szkodom,

15. W postępowaniu w sprawie wydania decyzji o likwidacji urządzenia wodnego przepisy art. 400 i art. 401 stosuje się odpowiednio.

Art. 191. 1. W przypadku nienależytego utrzymywania urządzenia wodnego, którego następstwem jest zmiana funkcji tego urządzenia lub szkodliwe oddziaływanie tego urządzenia na wody lub grunty, organ właściwy do wydania zgody wodnoprawnej z urzędu lub na wniosek, mając na uwadze, że korzystanie z wód nie może powodować pogorszenia stanu wód i ekosystemów od nich zależnych, marnotrawstwa wody, lub energii wody, a także nie może wyrządzać szkód, może, w drodze decyzji, nakazać przywrócenie poprzedniej funkcji tego urządzenia, wykonanie urządzeń zapobiegających szkodom lub likwidację szkód.

2. W decyzji, o której mowa w ust. 1, określa się warunki i termin przywrócenia poprzedniej funkcji urządzenia wodnego, wykonania urządzeń zapobiegających szkodom lub likwidacji szkód.

3. Jeżeli określenie funkcji urządzenia wodnego, o którym mowa w ust. 1, nie jest możliwe, organ właściwy do wydania zgody wodnoprawnej mając na uwadze, że korzystanie z wód nie może powodować pogorszenia stanu wód i ekosystemów od nich zależnych, marnotrawstwa wody, lub energii wody, a także nie może wyrządzać szkód, może, w drodze decyzji, określić funkcję tego urządzenia oraz nakazać jego odbudowę albo likwidację.

4. W postępowaniu o którym mowa w ust. 1 i 3, przepisy art. 400 i art. 401 stosuje się odpowiednio.

Art. 192. 1. Zakazuje się:

- 1) niszczenia lub uszkodzenia urządzeń wodnych;
- 2) utrudniania przepływu wody w związku z wykonywaniem lub utrzymywaniem urządzeń wodnych;
- 3) wykonywania w pobliżu urządzeń wodnych robót oraz innych czynności, które mogą powodować:
 - a) niedopuszczalne osiadanie urządzeń wodnych lub ich części,
 - b) pojawienie się szczelin, rys lub pęknięć w szczególności w korpusach oraz koronach zapór, okładzinach betonowych, szybach, sztolniach oraz przepławkach dla ryb,
 - c) nadmierną filtrację wody,
 - d) uszkodzenie budowli regulacyjnych,
 - e) unieruchomienie zamknięć budowli piętrzących lub upustowych,
 - f) erozję gruntu powyżej oraz poniżej urządzeń wodnych,
 - g) osuwanie się gruntu przy urządzeniach wodnych,
 - h) zmniejszenie stateczności lub wytrzymałości urządzeń wodnych
 - i) uszkodzenie wylotów urządzeń kanalizacyjnych, służących do wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi,
 - j) uszkodzenie urządzeń pomiarowych,
 - k) uszkodzenie znaków usytuowanych na wodach,
 - l) pogorszenie lub utratę funkcji urządzeń umożliwiających migrację ryb.

2. Właściciel urządzenia wodnego jest obowiązany do oznaczenia obszaru objętego zakazami, o których mowa w ust. 1 pkt 3, tablicami zawierającymi informację o zakazach, stosownie do ustaleń pozwolenia wodnoprawnego.

3. Właścicielowi nieruchomości objętej zakazami, o których mowa w ust. 1, przysługuje odszkodowanie od właściciela urządzenia wodnego, na warunkach określonych w art. 466 i 467.

Art. 193. 1. Wody śródlądowe mogą służyć potrzebom śródlądowego transportu wodnego i żegludowemu wykorzystaniu przez statki.

2. Wody śródlądowe służące potrzebom, o których mowa w ust. 1, są śródlądowymi drogami wodnymi

3. Rada Ministrów określi w drodze rozporządzenia, śródlądowe drogi wodne, kierując się potrzebą zapewnienia warunków do wykonywania śródlądowego transportu wodnego i żegludowego wykorzystania tych wód przez statki.

4. Śródlądowe drogi wodne istotne dla zapewnienia zrównoważonego rozwoju systemu transportowego kraju, są śródlądowymi drogami wodnymi o szczególnym znaczeniu transportowym.

5. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, śródlądowe drogi wodne o szczególnym znaczeniu transportowym wymagające modernizacji lub przebudowy według klas śródlądowych dróg wodnych ustalonych na podstawie ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludzie śródlądowej (Dz. U. z 2013 r. poz. 1458), kierując się potrzebą zapewnienia warunków do zrównoważonego rozwoju systemu transportowego kraju.

6. Inwestycje polegające na budowie lub przebudowie urządzeń wodnych, urządzeń komunikacyjnych lub przesyłowych prowadzonych przez śródlądowe drogi wodne, a także roboty regulacyjne i inne, mogące mieć wpływ na drogi wodne, powinny spełniać warunki projektowe określone dla klasy ustalonej dla danej drogi wodnej lub jej odcinka, na podstawie przepisów wydanych na podstawie art. 42 ust. 4 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludzie śródlądowej oraz uwzględniać strategie i plany rozwoju śródlądowych dróg wodnych.

Art. 194. 1. Żegludowe wykorzystanie śluz i pochylni przez obiekty pływające oraz wydatki ponoszone na śródlądowe drogi wodne i ich infrastrukturę podlegają ewidencji.

2. Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie prowadzi dla każdego roku kalendarzowego ewidencję:

- 1) żegludowego wykorzystania śluz i pochylni przez obiekty pływające,
- 2) wydatków poniesionych na rozwój i utrzymanie śródlądowych dróg wodnych i ich infrastruktury

- zgodnie z rozporządzeniem Rady (EWG) Nr 1108/70 z dnia 4 czerwca 1970 r. wprowadzającym system księgowy dla wydatków na infrastrukturę w transporcie kolejowym, drogowym i w żegludzie śródlądowej (Dz. Urz. WE L 130/4 z dnia 15.6.1970 str. 42).

3. Coroczne informacje o wydatkach poniesionych w poprzednim roku przez:

- 1) zakłady lub jednostki organizacyjne, które z własnych środków finansowych wykonują urządzenia wodne na drodze wodnej, służące uprawianiu żeglugi śródlądowej,
- 2) organy administracji żeglugi śródlądowej w zakresie wydatków dotyczących funkcjonowania terenowej administracji żeglugi śródlądowej, ustalonych przepisami ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludzie śródlądowej

- są przekazywane przez te podmioty Wodom Polskim w terminie do dnia 31 marca każdego roku, na formularzach ewidencyjnych.

4. Formularze ewidencyjne, o których mowa w ust. 3, obejmują dane wymagane na podstawie załączników nr 1 i 3 do rozporządzenia, o którym mowa w ust. 2.

5. Na podstawie informacji zawartych w formularzach ewidencyjnych, o których mowa w ust. 3, Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie przygotowuje zbiorczy formularz ewidencyjny i przekazuje go ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej w terminie do dnia 31 października każdego roku.

6. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, w terminie do dnia 31 grudnia każdego roku przekazuje Komisji Europejskiej informację zbiorczą obejmującą dane wymagane na podstawie załączników nr 1 i 3 do rozporządzenia, o którym mowa w ust. 2.

7. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw żeglugi śródlądowej, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) sposób prowadzenia ewidencji, o której mowa w ust. 1;
- 2) rodzaj wydatków i rodzaj infrastruktury oraz prac wykonywanych na śródlądowych drogach wodnych, objętych ewidencją, o której mowa w ust. 1;
- 3) wzory:
 - a) formularzy ewidencyjnych, o których mowa w ust. 3
 - b) zbiorczego formularza ewidencyjnego, o którym mowa w ust. 5,
 - c) informacji zbiorczej, o której mowa w ust. 6.

8. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 7, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej:

- 1) uwzględni podział obiektów pływających w zależności od rodzaju, ładowności i mocy silnika statku;
- 2) będzie się kierował koniecznością zestawiania wydatków grupowanych w zależności od rodzaju zabudowy i klasy śródlądowej drogi wodnej, a także przepisami prawa Unii Europejskiej dotyczącymi systemu księgowego dla wydatków na infrastrukturę w transporcie kolejowym, drogowym i w żegludze śródlądowej.

Rozdział 2

Melioracje wodne

Melioracje wodne polegają na regulacji stosunków wodnych w celu polepszenia zdolności produkcyjnej gleby i ułatwienia jej uprawy.

Art. 195. Przy planowaniu, wykonywaniu oraz utrzymywaniu urządzeń melioracji wodnych, należy kierować się potrzebą zachowania zróżnicowanych biocenoz polnych i łąkowych, koniecznością osiągnięcia dobrego stanu wód oraz koniecznością osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz art. 61.

Art. 196. 1. W celu zapewnienia dostępu do informacji o urządzeniach melioracji wodnych oraz zmeliorowanych gruntach, prowadzi się ewidencję tych urządzeń oraz tych gruntów.

2. Ewidencja, zawiera dane dotyczące rodzajów, ilości, lokalizacji i parametrów technicznych urządzeń melioracji wodnych oraz zmeliorowanych gruntów.

3. Ewidencję prowadzi się, w szczególności z wykorzystaniem baz danych prowadzonych przez:

- 1) starostę w zakresie:
 - a) nieruchomości,
 - b) danych podmiotowych o nieruchomościach oraz danych podmiotów, o których mowa w art. 20 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. - Prawo geodezyjne i kartograficzne;
- 2) właściwy organ ochrony środowiska - w zakresie oceny obszarów chronionych ustanowionych w celu ochrony ekosystemów lub gatunków, których stan bezpośrednio zależy od stanu wód;
- 3) organy właściwe do wydawania zgód wodnoprawnych - w zakresie zgód wodnoprawnych.

4. Dla obszaru całego państwa zakłada się i prowadzi w systemie teleinformatycznym bazy danych, obejmujące zbiory danych przestrzennych infrastruktury informacji przestrzennej, dotyczących ewidencji.

5. Dla zbiorów danych objętych bazami danych, o których mowa w ust. 4, oraz dla związanych z nimi usług, tworzy się metadane opisujące te zbiory i usługi zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 4 marca 2010 r. o infrastrukturze informacji przestrzennej.

6. Ewidencję udostępnia się do wglądu nieodpłatnie.

7. Wyszukiwanie informacji, sporządzanie kopii dokumentów oraz ich przesyłanie odbywa się na podstawie przepisów ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

8. Ewidencję aktualizuje się i prowadzi w sposób zapewniający interoperacyjność na poziomie organizacyjnym, semantycznym i technologicznym w rozumieniu ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2014 r. poz. 1114).

9. Organy realizujące zadania określone w ustawie mogą, w drodze porozumień, utrzymywać wspólne elementy infrastruktury technicznej przeznaczonej do przechowywania i udostępniania zbiorów danych, o których mowa w ust. 1, mając na względzie minimalizację kosztów budowy i utrzymania tej infrastruktury oraz optymalizację dostępności do danych, ich bezpieczeństwa i jakości, a także zapewnienie ich autentyczności i integralności.

10. Wymiana danych, zawartych w ewidencji, między organami, o których mowa w ust. 3, odbywa się nieodpłatnie w zakresie niezbędnym do wykonywania przez te organy ich ustawowych zadań.

11. Właściciel urządzenia melioracji wodnych, w przypadku urządzenia wykonanego na podstawie przepisów art. 199 ust. 1, zgłasza urządzenie ewidencji w terminie 30 dni od dnia przystąpienia do użytkowania tego urządzenia w celu wpisania do ewidencji urządzeń melioracji wodnych i zmeliorowanych gruntów.

12. Wpis urządzenia melioracji wodnych do ewidencji obejmuje:

- 1) nazwę, siedzibę, adres właściciela i sposób korzystania z wód;
- 2) parametry urządzenia i jego stan techniczny;
- 3) obszar zmeliorowany;
- 4) lokalizację urządzenia, w tym nazwa lub numer obrębu ewidencyjnego, numer lub numery działek ewidencyjnych oraz współrzędne;
- 5) dane dotyczące zgody wodnoprawnej określającej warunki korzystania z wód.

13. Wszelkie zmiany danych, o których mowa w ust. 12, właściciel urządzenia melioracji wodnych zgłasza do ewidencji, w terminie 30 dni od dnia wystąpienia tych zmian.

14. Ewidencję prowadzi Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie.

Art. 197. 1. Urządzeniami melioracji wodnych są:

- 1) rowy wraz z budowlami związanymi z nimi funkcjonalnie,
- 2) drenowania,

- 3) rurociągi,
- 4) stacje pomp służące wyłącznie do celów rolniczych,
- 5) ziemne stawy rybne,
- 6) groble na obszarach nawadnianych,
- 7) systemy nawodnień grawitacyjnych,
- 8) systemy nawodnień ciśnieniowych

– jeżeli służą celom, o których mowa w art. 194.

2. Przepisy dotyczące urządzeń melioracji wodnych stosuje się odpowiednio do:

- 1) budowli wstrzymujących erozję wodną;
- 2) do dróg dojazdowych niezbędnych do właściwego użytkowania obszarów zmeliorowanych;
- 3) fitomelioracji oraz agromelioracji;
- 4) systemów przeciwerozyjnych;
- 5) zagospodarowania zmeliorowanych trwałych łąk lub pastwisk;
- 6) zagospodarowania nieużytków przeznaczonych na trwałe łąki lub pastwiska.

Art. 198. Urządzenia wodne, inne niż urządzenia melioracji wodnych, służące celom, o których mowa w art. 194, mogą być wykonywane na koszt osób prawnych lub osób fizycznych, a także współfinansowane z:

- 1) publicznych środków wspólnotowych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o Narodowym Planie Rozwoju (Dz. U. 2014 r., poz. 1448) oraz
- 2) innych środków publicznych na zasadach określonych w ustawie z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz. U. z 2014 r. poz. 1649) oraz w ustawie z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014-2020 (Dz. U. z 2014 r. poz. 1146).

Art. 199. 1. Wykonywanie urządzeń melioracji wodnych należy do właścicieli gruntów.

2. Urządzenia melioracji wodnych, mogą być wykonywane na koszt Skarbu Państwa, w tym przy udziale środków, o których mowa w art. 198, za zwrotem w formie opłaty melioracyjnej, części kosztów przez właścicieli gruntów, na które te urządzenia wywierają korzystny wpływ, zwanych dalej "zainteresowanymi właścicielami gruntów".

Art. 200. 1. Opłatę melioracyjną, o której mowa w art. 199 ust. 2, ustala się w wysokości 20% całkowitych kosztów wykonania urządzeń melioracji wodnych.

2. Oplatę melioracyjną pobiera się w 15 równych rocznych ratach w terminie do dnia 30 października każdego roku, przy czym opłata inwestycyjna mniejsza od 1.000 zł jest pobierana w 3 równych rocznych ratach.

3. Pierwszą ratę opłaty melioracyjnej pobiera się po upływie dwóch lat od dnia przekazania urządzeń melioracji wodnych do eksploatacji, a w przypadku zagospodarowania pomelioracyjnego łąk i pastwisk - po upływie roku.

Art. 201. 1. Rozstrzygnięcia w sprawach, o których mowa w art. 199 ust. 2, dokonuje, w drodze decyzji, Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie w uzgodnieniu z wojewodą na wniosek zainteresowanych właścicieli gruntów.

2. W przypadku wykonywania urządzeń melioracji wodnych na zasadach, o których mowa w art. 199 ust. 2, są wymagane wnioski zainteresowanych właścicieli, których grunty stanowią co najmniej 75% powierzchni planowanych do zmeliorowania.

3. Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie ustala dla każdego zainteresowanego właściciela gruntów, w drodze decyzji, wysokość opłaty melioracyjnej, proporcjonalną do powierzchni gruntów, na które korzystny wpływ wywierają urządzenia melioracji wodnych.

4. Zainteresowany właściciel gruntów, którego dotyczy decyzja, o której mowa w ust. 3, jest obowiązany umożliwić wejście na grunt oraz do obiektów budowlanych w celu zaprojektowania i wykonania urządzeń melioracji wodnych.

5. Oplatę, o której mowa w ust. 3, wnosi się na centralny rachunek bieżący budżetu państwa za pośrednictwem rachunku bankowego właściwego wojewody.

6. Opłata, o której mowa w ust. 3, stanowi dochód budżetu państwa.

7. Do opłaty, o której mowa w ust. 3, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749, z późn. zm.¹²⁾).

8. Opłata, o której mowa w ust. 3, nieuiszczona w terminie określonym w decyzji, o której mowa w ust. 3, podlega przymusowemu ściągnięciu w trybie określonym w przepisach ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2014 r. poz. 1619 oraz z 2015 r. poz. 87).

¹²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 848, 1101, 1342, 1529, z 2013 r. 1027, 1036, 1145, 1149, 1289 i 1313 oraz z 2014 r. poz. 183, 567, 915, 1117, 1215, 1328 i 1644.

9. Obowiązek uiszczenia opłaty, o której mowa w ust. 3, przedawnia się z upływem 15 lat od dnia, w którym decyzja, o której mowa w ust. 3, stała się ostateczna.

Art. 202. 1. Po zakończeniu procesu inwestycyjnego i rozliczeniu wartości wykonanych robót Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie, w drodze decyzji, koryguje w czasie 9 miesięcy ustaloną wysokość opłaty melioracyjnej, odpowiednio do wysokości poniesionych kosztów inwestycyjnych oraz zmian w projekcie technicznym, dokonanych w trakcie realizacji inwestycji.

2. W przypadku zbycia zmeliorowanego gruntu po wydaniu decyzji, o której mowa w ust. 1, oraz w art. 201 ust. 3, obowiązek uiszczenia opłaty melioracyjnej staje się obowiązkiem nabywcy tego gruntu.

Art. 203. Programowanie, planowanie i nadzorowanie wykonywania urządzeń melioracji wodnych, w trybie, o którym mowa w art. 199 ust. 2, należy do Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie.

Art. 204. 1. W przypadku wykonania urządzeń melioracji wodnych na podstawie art. 199 ust. 2, właścicielowi gruntu przysługuje, odszkodowanie za szkody powstałe w trakcie robót związanych z wykonywaniem urządzeń melioracji wodnych, na zasadach określonych w ustawie z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny, z tym że roszczenie o odszkodowanie przedawnia się z upływem trzech miesięcy od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o powstaniu szkody.

2. Zainteresowanemu właścicielowi gruntu nie przysługuje odszkodowanie za zajęcie gruntu pod urządzenia melioracji wodnych, a także za szkody w uprawach rolnych, związane z wykonywaniem tych urządzeń, jeżeli szkody te powstały przy prawidłowej organizacji i technologii robót.

Art. 205. Utrzymywanie urządzeń melioracji wodnych należy do zainteresowanych właścicieli gruntów, a jeżeli urządzenia te są objęte działalnością spółki wodnej działającej na terenie gminy lub związku spółek wodnych, w którym jest zrzeszona spółka wodna działająca na terenie gminy - do tej spółki lub tego związku spółek wodnych.

Art. 206. Jeżeli obowiązek, o którym mowa w art. 205, nie jest wykonywany, Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie ustala, w drodze decyzji, proporcjonalnie do odnoszonych korzyści przez właścicieli gruntu, szczegółowe zakresy i terminy jego wykonywania.

Art. 207. W zakresie realizacji zadań, o których mowa w art. 196 ust. 1, art. 201 ust. 1 i 3, art. 202, art. oraz 203 ust. 1, Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie reprezentuje Skarb Państwa oraz działa na jego rzecz i w jego imieniu.

Art. 208. Właściciele gruntów, na które urządzenia melioracji wodnych wywierają korzystny wpływ oraz właściciele gruntów i nieruchomości sąsiednich, są obowiązani umożliwić wejście na grunt w celu utrzymywania tych urządzeń.

Art. 209. Utrzymywanie urządzeń melioracji wodnych w granicach parku narodowego jest zadaniem parku narodowego.

Art. 210. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej oraz minister właściwy do spraw rozwoju wsi określą, w drodze rozporządzenia, sposób:

- 1) prowadzenia ewidencji, o której mowa w art. 196 ust. 1;
- 2) zbierania, aktualizowania oraz udostępniania danych z ewidencji, o której mowa w art. 196 ust. 1;
- 3) ustalania obszaru, na który wywierają korzystny wpływ urządzenia melioracji wodnych.

2. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej oraz minister właściwy do spraw rozwoju wsi:

- 1) uwzględnią potrzebę stworzenia bazy informacyjnej dla planowania odbudowy, przebudowy oraz utrzymania urządzeń melioracji wodnych, a także wskaże sposób jej prowadzenia;
- 2) uwzględnią zasadę interoperacyjności, o której mowa w art. 7 ustawy z dnia 4 marca 2010 r. o infrastrukturze informacji przestrzennej, a także potrzebę harmonizacji zbiorów danych ewidencji, o której mowa w art. 196 ust. 1, z innymi zbiorami danych tworzącymi infrastrukturę informacji przestrzennej;
- 3) będą się kierować zasięgiem wpływu poszczególnych rodzajów urządzeń melioracji wodnych na poprawę zdolności produkcyjnej gleby.

DZIAŁ VI

GOSPODAROWANIE MIENIEM SKARBU PAŃSTWA

Rozdział 1

Własność wód i obowiązki ich właścicieli

Art. 211. 1. Wody stanowią własność Skarbu Państwa, innych osób prawnych albo osób fizycznych.

2. Wody morza terytorialnego, morskie wody wewnętrzne, śródlądowe wody płynące oraz wody podziemne stanowią własność Skarbu Państwa.

3. Wody stanowiące własność Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego są wodami publicznymi.

4. Śródlądowe wody płynące, będące wodami publicznymi nie podlegają obrotowi cywilnoprawnemu, z wyjątkiem przypadków określonych w ustawie.

Art. 212. 1. Prawa właścicielskie w stosunku do wód publicznych stanowiących własność Skarbu Państwa, wykonują:

- 1) Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie - w stosunku do śródlądowych wód płynących oraz wód podziemnych;
- 2) minister właściwy do spraw gospodarki morskiej - w stosunku do wód morza terytorialnego oraz morskich wód wewnętrznych.

2. Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie wykonuje prawa właścicielskie w stosunku do nieruchomości stanowiących własność Skarbu Państwa, znajdujących się w obrębie działki ewidencyjnej, która obejmuje także śródlądowe płynące wody będące własnością Skarbu Państwa.

Art. 213. 1. Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie, po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej, może powierzyć nadleśniczemu, w drodze porozumienia, na jego wniosek, wykonywanie uprawnień właścicielskich Skarbu Państwa w stosunku do śródlądowych wód płynących, znajdujących się w granicach nadleśnictwa.

2. W porozumieniu, o którym mowa w ust. 1, określa się zakres uprawnień właścicielskich Skarbu Państwa powierzonych nadleśniczemu.

3. Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie, po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej, może powierzyć jednostce samorządu terytorialnego, w drodze porozumienia, na jej wniosek, wykonywanie uprawnień

właścicielskich Skarbu Państwa w stosunku do śródlądowych wód płynących, znajdujących się w granicach jednostki samorządu terytorialnego.

4. W porozumieniu, o którym mowa w ust. 3, określa się zakres uprawnień właścicielskich Skarbu Państwa powierzonych jednostce samorządu terytorialnego oraz zawiera się postanowienia dotyczące:

- 1) przekazywania jednostce samorządu terytorialnego środków finansowych na realizację powierzonego zadania, w tym zasad i terminów ich przekazywania;
- 2) środków przeznaczanych przez jednostkę samorządu terytorialnego na realizację tego zadania.

5. Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie, po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej, może powierzyć parkowi narodowemu, w drodze porozumienia, na jego wniosek, wykonywanie uprawnień właścicielskich Skarbu Państwa w stosunku do śródlądowych wód płynących, znajdujących się w granicach parku narodowego.

6. W porozumieniu, o którym mowa w ust. 6, określa się zakres uprawnień właścicielskich Skarbu Państwa powierzonych parkowi narodowemu oraz zawiera się postanowienia dotyczące środków przeznaczanych przez park narodowy na realizację tego zadania.

7. Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie powierza ministrowi właściwemu do spraw żeglugi śródlądowej lub jednostkom organizacyjnym nadzorowanym przez tego ministra, w drodze porozumienia, na ich wniosek, wykonywanie uprawnień właścicielskich Skarbu Państwa w stosunku do śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym wymagających modernizacji lub inwestycji, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 193 ust. 3.

8. W porozumieniu, o którym mowa w ust. 7, określa się zakres uprawnień właścicielskich Skarbu Państwa powierzonych ministrowi właściwemu do spraw żeglugi śródlądowej lub jednostkom organizacyjnym nadzorowanym przez tego ministra oraz zawiera się postanowienia dotyczące środków przeznaczanych przez ministra właściwego do spraw żeglugi śródlądowej lub jednostkę organizacyjną nadzorowaną przez tego ministra na realizację tego zadania.

9. Powierzenie praw właścicielskich, o którym mowa w ust. 7, następuje na czas wykonywania modernizacji śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym wymagających modernizacji lub inwestycji określonych w przepisach

wydanych na podstawie art. 193 ust. 3, lub inwestycji na tych śródlądowych drogach wodnych.

Art. 214. Wody stojące, woda w rowie oraz woda w stawie, który nie jest napelniany w ramach usług wodnych ale wyłącznie wodami opadowymi lub roztopowymi lub wodami gruntowymi, znajdujące się w granicach nieruchomości gruntowej stanowią własność właściciela tej nieruchomości.

Art. 215. Prawa właścicielskie Skarbu Państwa w stosunku do wód, o których mowa w art. 214, znajdujących się na terenie nieruchomości stanowiącej własność Skarbu Państwa, wykonują podmioty reprezentujące Skarb Państwa w stosunku do tych nieruchomości, na podstawie odrębnych przepisów.

Art. 216. 1. Grunty pokryte śródlądowymi wodami płynącymi, wodami morza terytorialnego oraz morskich wód wewnętrznych stanowią własność właściciela tych wód.

2. Grunty pokryte śródlądowymi wodami płynącymi oraz grunty pokryte morskimi wodami wewnętrznymi i wodami morza terytorialnego nie podlegają obrotowi cywilnoprawnemu, z wyjątkiem przypadków określonych w ustawie.

3. Gospodarowanie gruntami, o których mowa w ust. 1, wykonują odpowiednio podmioty, o których mowa w art. 212.

4. Gospodarowanie innym mieniem związanym z gospodarką wodną, stanowiącym własność Skarbu Państwa, wykonuje starosta i podmioty, o których mowa w art. 212, lub jednostki, którym to mienie zostało powierzone.

5. Urządzenia wodne lub ich części oraz budowle i ich części, znajdujące się na gruntach, o których mowa w ust. 1, stanowią odrębny od tych gruntów przedmiot własności.

Art. 217. 1. Prawo do zbywania gruntów pod śródlądowymi wodami stojącymi, stanowiącymi własność Skarbu Państwa, przysługuje ministrowi właściwemu do spraw Skarbu Państwa, po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej na zbycie gruntu pod wodą stojącą.

2. Grunty pod śródlądowymi wodami stojącymi jezior, wchodzą w skład zasobu nieruchomości Skarbu Państwa, którym gospodarują starostowie.

3. Prawo, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy gruntów pod śródlądowymi wodami powierzchniowymi stojącymi, stanowiącymi własność Skarbu Państwa, znajdujących się w granicach parku narodowego.

4. Minister właściwy do spraw Skarbu Państwa zbywa grunty, o których mowa w ust. 1, po cenie nie niższej niż ich wartość rynkowa, określona przy zastosowaniu sposobów jej ustalania przewidzianych w przepisach o gospodarce nieruchomościami.

5. Zbycie, o którym mowa w ust. 1, może nastąpić z inicjatywy ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa lub na wniosek właściwego starosty.

6. Grunty, o których mowa w ust. 1, są zbywane w drodze przetargu ustnego lub pisemnego. O formie przetargu decyduje minister właściwy do spraw Skarbu Państwa.

7. Przetarg przeprowadza komisja przetargowa powoływana przez ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa albo starostę.

8. Uczestnik przetargu może w terminie 7 dni od dnia ogłoszenia wyniku przetargu ustnego lub doręczenia zawiadomienia o wyniku przetargu pisemnego zaskarżyć czynności związane z przeprowadzeniem przetargu do ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa albo do starosty.

9. Jeżeli osoba, której ofertę wybrano w przetargu nie przystąpi bez usprawiedliwienia do zawarcia umowy w miejscu i terminie podanych w zawiadomieniu, o którym mowa w ust. 13, można odstąpić od zawarcia umowy, a wpłacone wadium nie podlega zwrotowi. W zawiadomieniu zamieszcza się informację o tym uprawnieniu.

10. Minister właściwy do spraw Skarbu Państwa może zbyć grunty, o których mowa w ust. 1, w trybie bezprzetargowym na rzecz jednostek samorządu terytorialnego lub w przypadku wystąpienia przesłanki, o której mowa w art. 37 ust. 2 pkt 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2014 r. poz. 518, z późn. zm.¹³⁾).

9. Wniosek, o którym mowa w ust. 5, zawiera:

- 1) podstawę prawną wystąpienia;
- 2) przedmiot zbycia z wyszczególnieniem danych ewidencyjnych;
- 3) sposób zbycia obejmujący proponowaną formę przetargu;
- 4) uzasadnienie gospodarcze zamierzonej czynności prawnej z punktu widzenia interesu Skarbu Państwa;
- 5) wartość rynkową przedmiotu zbycia.

¹³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone Dz. U. z 2014 r. poz. 659, 805, 822, 906 i 1200.

10. Minister właściwy do spraw Skarbu Państwa udziela staroście pełnomocnictwa do jego reprezentowania w czynnościach polegających na wszczęciu i przeprowadzeniu procedury przetargowej.

11. Minister właściwy do spraw Skarbu Państwa może udzielić staroście odrębnego pełnomocnictwa do zbycia gruntów, o których mowa w ust. 1.

12. Skarbowi Państwa przysługuje prawo pierwokupu w przypadku sprzedaży gruntów, o których mowa w ust. 1. Prawo pierwokupu wykonuje starosta w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw Skarbu Państwa.

13. Sprzedaż, o której mowa w ust. 1, może nastąpić jeżeli starosta nie wykona prawa pierwokupu. Prawo pierwokupu może być wykonane w terminie miesiąca od dnia otrzymania przez starostę zawiadomienia o treści umowy sprzedaży.

14. Notariusz sporządzający umowę sprzedaży jest obowiązany do zawiadomienia starosty o treści tej umowy, stosownie do przepisu ust. 13.

15. Starosta wykonuje prawo pierwokupu przez złożenie oświadczenia, w formie aktu notarialnego, u notariusza, o którym mowa w ust. 14. Jeżeli złożenie oświadczenia u tego notariusza jest niemożliwe lub napotyka poważne trudności, oświadczenie może być złożone u innego notariusza.

16. Z chwilą złożenia oświadczenia grunt, staje się własnością Skarbu Państwa. Oświadczenie notariusz doręcza sprzedającemu.

17. Prawo pierwokupu wykonuje się po cenie ustalonej między stronami w umowie sprzedaży.

18. Wpływy z tytułu zbywania gruntów pod śródlądowymi wodami stojącymi, stanowiącymi własność Skarbu Państwa stanowią dochód budżetu państwa.

19. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) sposób i tryb przeprowadzania przetargów na zbycie gruntów pod śródlądowymi wodami powierzchniowymi stojącymi jezior,
- 2) wysokość wadium oraz terminy i formy jego wnoszenia i zwrotu;
- 3) sposób, terminy i treść ogłoszenia przetargu;
- 4) tryb powoływania, skład i sposób działania komisji przetargowej;
- 5) sposób sporządzania oraz treść protokołu z przeprowadzonego przetargu;
- 6) tryb postępowania w przypadku zaskarżenia przetargu.

- kierując się koniecznością zapewnienia jawności i jednolitości postępowania, równego dostępu do udziału w przetargu oraz uzyskania najkorzystniejszego wyniku przetargu.

20. Starosta realizuje zadania, o których mowa w ust. 10-13 oraz w ust. 15, jako zadania z zakresu administracji rządowej.

Art. 218. 1. Grunty pokryte śródlądowymi wodami płynącymi, stanowiącymi własność Skarbu Państwa, są zasobem nieruchomości Skarbu Państwa, do którego stosuje się przepisy ustawy.

2. Przejście gruntów pokrytych śródlądowymi wodami płynącymi do zasobu, o którym mowa w ust. 1, oraz ich wykreślenie z zasobu stwierdza, w drodze decyzji, na wniosek właściwego podmiotu, o którym mowa w art. 212 ust. 1, właściwy starosta realizujący zadanie z zakresu administracji rządowej.

3. Nieruchomości gruntowe zabudowane urządzeniami wodnymi oraz urządzenia wodne lub ich części, stanowiące własność Skarbu Państwa, wobec których uprawnienia właścicielskie wykonują starostowie lub Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie, są zasobem nieruchomości Skarbu Państwa, do którego nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami.

4. Przejście nieruchomości gruntowych zabudowanych urządzeniami wodnymi, oraz urządzeń wodnych lub ich części do zasobu, o którym mowa w ust. 3, oraz ich wykreślenie z tego zasobu stwierdza, w drodze decyzji, na wniosek właściwego podmiotu, o którym mowa w art. 212 ust. 1 lub starosty, właściwy starosta realizujący zadanie z zakresu administracji rządowej.

Art. 219. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, w drodze decyzji, ustala charakter wód.

2. Decyzję, o której mowa w ust. 1, wydaje się na wniosek właściciela gruntu przylegającego do wód.

3. Do wniosku, o którym mowa w ust. 2, dołącza się:

- 1) część opisową, obejmującą: opis elementów hydromorfologicznych wód w tym: reżimu hydrologicznego, ciągłość strugi, strumienia, warunki morfologiczne, a także analizę historyczną przynależności tych wód, do śródlądowych wód powierzchniowych stanowiących własność publiczną;
- 2) część graficzną, obejmującą: mapy sytuacyjno-wysokościowe obrazujące przebieg wód, od ujścia do źródeł, oraz inne dostępne dokumenty archiwalne.

3. Decyzja, o której mowa w ust. 1, stanowi podstawę do dokonania zmian w ewidencji gruntów i budynków.

Art. 220. 1. Linię brzegu dla cieków naturalnych, jezior, innych naturalnych zbiorników wodnych stanowi krawędź brzegu lub linia stałego porostu traw albo linia, którą ustala się według średniego stanu wody z okresu co najmniej ostatnich 10 lat..

2. Jeżeli krawędź brzegu jest wyraźna, linia brzegu biegnie tą krawędzią.

3. Jeżeli krawędź brzegu nie jest wyraźna, linia brzegu biegnie granicą stałego porostu traw, a jeżeli granica stałego porostu traw leży powyżej stanu wody, o którym mowa w ust. 1, linią przecięcia się zwierciadła wody przy tym stanie z gruntem przyległym.

4. Jeżeli brzegi wód są uregulowane, linia brzegu biegnie linią łączącą zewnętrzne krawędzie budowli regulacyjnych, a przy plantacjach wikliny na gruntach uzyskanych w wyniku regulacji granicą plantacji od strony lądu.

5. Linię brzegu ustala, w drodze decyzji, na wniosek mającego interes prawny lub faktyczny:

- 1) właściwy terenowy organ administracji morskiej - dla morskich wód wewnętrznych oraz wód morza terytorialnego;
- 2) minister właściwy do spraw gospodarki wodnej - dla śródlądowych wód płynących

6. Podstawę ustalenia linii brzegu stanowi dostarczony przez wnioskodawcę projekt rozgraniczenia gruntów pokrytych wodami od gruntów przyległych, który zawiera:

- 1) opis uwzględniający oznaczenie wnioskodawcy, ze wskazaniem jego siedziby i adresu, przyjęty sposób ustalenia projektowanej linii brzegu, ustalenie stanu prawnego nieruchomości objętych projektem z oznaczeniem właścicieli wraz ze wskazaniem ich siedziby i adresu oraz sposób zagospodarowania gruntów przyległych do projektowanej linii brzegu;
- 2) odpowiednią mapę:
 - a) zaktualizowaną kopię mapy zasadniczej, w skali 1:500, 1:1 000, 1:2 000 albo 1:5 000,
 - b) mapę inwentaryzacji powykonawczej budowli regulacyjnych w skali w jakiej jest sporządzony projekt regulacji wód śródlądowych- z wykazaniem proponowanej linii brzegu oraz elementów istotnych dla przyjętego sposobu ustalenia linii brzegu.

7. Projekt rozgraniczenia gruntów, o którym mowa w ust. 6, sporządza osoba posiadająca uprawnienia zawodowe w dziedzinie geodezji i kartografii, o których mowa w art. 43 pkt 1, 2 lub 5 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. - Prawo geodezyjne i kartograficzne.

8. Decyzję w sprawie ustalenia linii brzegu doręcza się wnioskodawcy oraz ujawnionym w ewidencji gruntów i budynków: właścicielom, użytkownikom wieczystym lub innym podmiotom władającym gruntami przyległymi.

9. W przypadku gdy ujawniony w ewidencji gruntów i budynków właściciel, użytkownik wieczysty lub innym podmiot władający gruntem przyległym nie żyje, a jego spadkobiercy nie wykazali praw do spadku, lub nie jest znany adres miejsca zamieszkania lub siedziby albo adres do korespondencji tego podmiotu, organ lub podmiot, o którym mowa w ust.

5, zawiadamia o wydaniu decyzji w sprawie ustalenia linii brzegu w drodze obwieszczenia zamieszczonego na okres 14 dni na tablicy ogłoszeń właściwego miejscowo starostwa oraz tablicach ogłoszeń urzędów gmin właściwych ze względu na miejsce położenia nieruchomości, a także na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu obsługującego organ, o którym mowa w ust. 5.

10. W obwieszczeniu, którym mowa w ust. 9, zamieszcza się informacje o: oznaczeniu decyzji i dacie jej wydania, położeniu i oznaczeniu gruntów objętych decyzją oraz miejscu gdzie strony mogą się zapoznać z treścią decyzji.

11. Z dniem upływu terminu, o którym mowa w ust. 9, decyzję w sprawie ustalenia linii brzegu uważa się za doręczoną stronom postępowania.

12. Przepisy ust. 8-11 stosuje się odpowiednio do zawiadomień o wszczęciu postępowania w sprawie ustalenia linii brzegu.

13. Decyzja w sprawie ustalenia linii brzegu obejmuje swym zakresem odcinek i brzegi cieku naturalnego objęte projektem regulacji.

14. Jeżeli ustalenie linii brzegu jest konieczne w związku z wykonaniem urządzeń wodnych lub kształtowaniem koryt cieków naturalnych, postępowanie w sprawie ustalenia linii brzegu przeprowadza się łącznie z postępowaniem w sprawie wydania zgody wodnoprawnej.

15. Decyzja o ustaleniu linii brzegu może być wydana po uzyskaniu przez zakład zgody wodnoprawnej na wykonanie niecierpiących zwłoki budowli regulacyjnych.

16. Organem właściwym w sprawach, o których mowa w ust. 14 i 15, jest organ właściwy do wydania zgody wodnoprawnej.

17. Organ właściwy do wydania zgody wodnoprawnej zawiesza postępowanie w sprawie zgody wodnoprawnej, do czasu kiedy decyzja o ustaleniu linii brzegu stała się ostateczna.

18. W przypadku zmiany linii brzegu decyzja, o której mowa w ust. 5, może być zmieniona w trybie i na zasadach właściwych dla jej wydania.

19. Jeżeli ustalenie linii brzegu następuje w związku z trwałym zajęciem przez śródlądowe wody płynące lub wody morskie, w sposób naturalny, gruntu niestanowiącego własności właściciela wody, koszty projektu, o którym mowa w ust. 6, ponosi właściciel wody.

20. Jeżeli ustalenie linii brzegu następuje w związku z zajęciem gruntu pod budowlę regulacyjną lub w związku z kształtowaniem koryta cieków naturalnych, decyzja o ustaleniu linii brzegu może być wydana po nabyciu tych gruntów na rzecz Skarbu Państwa.

21. Linia brzegu wód morza terytorialnego oraz morskich wód wewnętrznych biegnie linią przecięcia się zwierciadła wód morskich, przy średnim poziomie morza z okresu co najmniej 10 lat, z gruntem przyległym.

Art. 221. 1. Rozgraniczenia gruntów, które były pokryte wodami przed wykonaniem urządzenia wodnego, od pozostałych gruntów dokonuje, na wniosek właściciela wody lub właściciela gruntu przyległego, w drodze decyzji, właściwy organ albo podmiot, o którym mowa w art. 220 ust. 5.

2. Dokonując rozgraniczenia, o którym mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 220, z tym że podstawą rozgraniczenia jest dokumentacja sporządzona dla potrzeb wykonania urządzenia wodnego, a w przypadku jej braku - dostępne materiały archiwalne.

3. W przypadku braku dokumentacji umożliwiającej dokonanie rozgraniczenia, o którym mowa w ust. 1, jako grunt pokryty wodami powierzchniowymi w granicach urządzenia wodnego wyznacza się obszar niezbędny dla zachowania ciągłości cieków, w przypadku likwidacji tego urządzenia, przyjmując parametry koryta cieków powyżej i poniżej urządzenia, lub zewnętrzne krawędzie tego urządzenia, a w przypadku jezior podpiętrzonych - rzędne wody sprzed piętrzenia.

Art. 222. 1. Właściciel wody nie nabywa praw do gruntów zalanych przez wodę podczas powodzi.

2. Właścicielowi gruntów zalanych podczas powodzi nie przysługuje z tego tytułu odszkodowanie od właściciela wody.

3. Właścicielowi gruntów zalanych podczas powodzi w wyniku nieprzestrzegania przepisów ustawy przez właściciela wody lub właściciela urządzenia wodnego przysługuje odszkodowanie na warunkach określonych w ustawie.

4. Właścicielowi posiadającemu grunty leżące w granicach polderu przeciwpowodziowego, zalanego podczas powodzi, przysługuje od właściciela wody odszkodowanie na warunkach określonych w art. 467.

Art. 223. 1. Jeżeli śródlądowa woda płynąca lub wody morza terytorialnego albo morskie wody wewnętrzne zajmą trwale, w sposób naturalny, grunt niestanowiący własności właściciela wody, grunt ten, z chwilą zajęcia staje się z mocy prawa własnością właściciela wody.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, dotychczasowemu właścicielowi gruntu przysługuje odszkodowanie od właściciela wody na warunkach określonych w art. 467.

Art. 224. Wyspy, przymuliska oraz odsypy żwirowe na rzekach podgórskich, powstałe w sposób naturalny na gruntach pokrytych wodami powierzchniowymi stanowią własność właściciela tych gruntów.

Art. 225. 1. Starorzeczca oraz grunty powstałe w wyniku wykonania budowli regulacyjnych pozostają własnością dotychczasowego właściciela wody.

2. Grunt powstały na skutek trwałego, naturalnego lub sztucznego odkładu na obszarach wód morza terytorialnego lub morskich wód wewnętrznych pozostaje własnością Skarbu Państwa.

3. Grunty, o których mowa w ust. 1 i 2, z wyłączeniem starorzeczy, mogą podlegać obrotowi cywilnoprawnemu na warunkach określonych w przepisach ustawy oraz ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami.

4. Grunty, o których mowa w ust. 1 i 2, znajdujące się poza obszarami, dla których jest prowadzona ewidencja gruntów i budynków, włącza się granice jednostki ewidencyjnej sąsiadującej z gruntem powstałym na skutek trwałego, naturalnego lub sztucznego odkładu na obszarach wód morza terytorialnego lub morskich wód wewnętrznych.

Art. 226. 1. Właściciel wód jest obowiązany do ich utrzymywania, z uwzględnieniem konieczności osiągnięcia celów środowiskowych określonych w art. 56, art. 57, art. 59 i art. 61.

2. Utrzymywanie wód publicznych stanowi obowiązek ich właściciela i obejmuje działania:

- 1) wynikające z planu utrzymania wód;
- 2) niewynikające z planu utrzymania wód, jeżeli nie wywierają one istotnego wpływu na osiągnięcie celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61;
- 3) niewynikające z planu utrzymania wód, jeżeli zachodzi pilna i uzasadniona konieczność realizacji tych działań z uwagi na zapewnienie ochrony przed powodzią lub suszą oraz w związku z koniecznością usunięcia skutków powodzi lub suszy.

3. Obowiązek utrzymywania tworzących brzeg wody budowli lub murów niebędących urządzeniami wodnymi należy do ich właścicieli, a w kosztach utrzymania tych budowli lub murów właściciel wody uczestniczy proporcjonalnie do odnoszonych korzyści.

4. Podziału kosztów oraz ustalenia odnoszonych korzyści dokonuje, na wniosek właściciela budowli lub murów, o których mowa w ust. 3, w drodze decyzji organ właściwy do wydania .

5. We wniosku, o którym mowa w ust. 4, właściciel budowli lub murów wskazuje podmioty odnoszące korzyści, określa zakres odnoszonych korzyści oraz proponowaną wielkość udziału w kosztach.

Art. 227. 1. Utrzymywanie publicznych śródlądowych wód powierzchniowych oraz morskich wód wewnętrznych polega także na zachowaniu stanu dna lub brzegów oraz na remoncie lub konserwacji istniejących budowli regulacyjnych.

2. Utrzymywanie wód ma na celu zapewnienie:

- 1) ochrony przed powodzią lub usuwania skutków powodzi,
- 2) spływu lodu oraz przeciwdziałania powstawaniu niekorzystnych zjawisk lodowych,
- 3) warunków umożliwiających korzystanie z wód, w tym utrzymywania zwierciadła wody na poziomie umożliwiającym funkcjonowanie urządzeń wodnych, obiektów mostowych, rurociągów, linii energetycznych, linii telekomunikacyjnych oraz innych urządzeń,
- 4) warunków eksploatacyjnych śródlądowych dróg wodnych, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 42 ust. 4 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej,
- 5) działania urządzeń wodnych, w szczególności ich odpowiedniego stanu technicznego i funkcjonalnego

- i nie powinno uniemożliwić osiągnięcia celów środowiskowych określonych art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61, przy uwzględnieniu dopuszczalności nieosiągnięcia celów środowiskowych, o której mowa w art. 66.

3. Utrzymywanie wód jest realizowane przez:

- 1) wykaszanie roślin z dna oraz brzegów śródlądowych wód powierzchniowych;
- 2) usuwanie roślin pływających i korzeniących się w dnie śródlądowych wód powierzchniowych;
- 3) usuwanie drzew i krzewów porastających dno oraz brzegi śródlądowych wód powierzchniowych;
- 4) usuwanie z śródlądowych wód powierzchniowych przeszkód naturalnych oraz wynikających z działalności człowieka;
- 5) zasypywanie wyrw w brzegach i dnie śródlądowych wód powierzchniowych oraz ich zabudowę biologiczną;
- 6) udrażnianie śródlądowych wód powierzchniowych przez usuwanie zatorów utrudniających swobodny przepływ wód oraz usuwanie namulów i rumoszu;
- 7) remont lub konserwację stanowiących własność właściciela wody:
 - a) ubezpieczeń w obrębie urządzeń wodnych,
 - b) budowli regulacyjnych;
- 8) rozbiórkę lub modyfikację tam bobrowych oraz zasypywanie nor bobrów lub innych zwierząt w brzegach śródlądowych wód powierzchniowych.

4. Zakłady, które przez wprowadzanie ścieków do wód albo w inny sposób przyczyniają się do wzrostu kosztów utrzymania tych wód, ponoszą taką część kosztów, w jakiej nastąpił ten wzrost.

5. Podziału kosztów, na wniosek właściciela wody, dokonuje, w drodze decyzji, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej. Wniosek zawiera uzasadnienie wzrostu kosztów.

6. We wniosku, o którym mowa w ust. 5, właściciel wody wskazuje podmioty przyczyniające się do wzrostu kosztów, określa zakres odnoszonych korzyści oraz proponowaną wielkość udziału w kosztach

7. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, w drodze decyzji, stwierdza wygaśnięcie decyzji, o której mowa w ust. 4, jeżeli stwierdzi trwałe ustanie przyczyny wzrostu kosztów utrzymania wód.

Art. 228. Utrzymywanie brzegu morskiego polega na budowie, utrzymywaniu i ochronie umocnień brzegowych oraz utrzymywaniu wydm i zalesień ochronnych w obrębie pasa technicznego.

Art. 229. Utrzymywanie śródlądowych wód powierzchniowych oraz morskich wód wewnętrznych i brzegu morskiego nie może naruszać celów środowiskowych, istniejącego dobrego stanu tych wód oraz warunków wynikających z ochrony wód.

Art. 230. Zakazuje się niszczenia lub uszkodzania brzegów śródlądowych wód powierzchniowych, brzegów wód morskich oraz budowli lub murów niebędących urządzeniami wodnymi, tworzących brzeg, a także gruntów pod śródlądowymi wodami powierzchniowymi.

Art. 231. Do obowiązków właściciela śródlądowych wód powierzchniowych należy:

- 1) zapewnienie utrzymywania w należyтым stanie technicznym koryt cieków naturalnych oraz kanałów, będących w jego władaniu;
- 2) osiągnięcie celów środowiskowych dla wód określonych w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61;
- 3) zapewnienie swobodnego spływu wód powodziowych oraz lodów;
- 4) współuczestnictwo w odbudowywaniu ekosystemów zdegradowanych przez niewłaściwą eksploatację zasobów wodnych;
- 5) umożliwienie wykonywania obserwacji i pomiarów hydrologiczno-meteorologicznych oraz hydrogeologicznych.

Art. 232. 1. Zakazuje się grodzenia nieruchomości przyległych do powierzchniowych wód publicznych oraz do brzegu wód morskich i morza terytorialnego, w odległości mniejszej niż 1,5 m od linii brzegu, a także zakazywania lub uniemożliwiania przechodzenia przez ten obszar.

2. Zakaz, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy grodzenia terenów ochrony bezpośredniej ujęć wód ustanowionych na podstawie ustawy oraz obrębów hodowlanych ustanowionych na podstawie przepisów ustawy z dnia 18 kwietnia 1985 r. o rybactwie śródlądowym (Dz. U. z 2009 r. Nr 189, poz. 1471, z późn. zm.¹⁴⁾).

¹⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2010 r. Nr 182, poz. 1228 i Nr 200, poz. 1322 oraz z 2013 r. poz. 628 i 1158.

3. Przepisu ust. 1 nie stosuje się na terenach zamkniętych w rozumieniu art. 2 pkt 9 ustawy z dnia 8 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. - Prawo geodezyjne i kartograficzne.

4. Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie, a na obszarze pasa technicznego dyrektor urzędu morskiego może, w drodze decyzji, zwolnić z zakazu, o którym mowa w ust. 1, jeżeli jest to niezbędne dla obronności państwa lub bezpieczeństwa publicznego.

Art. 233. 1. Właściciel nieruchomości przyległej do powierzchniowych wód publicznych jest obowiązany umożliwić dostęp do wody na potrzeby wykonywania robót związanych z utrzymywaniem wód oraz dla ustawiania znaków żeglugowych lub hydrologiczno-meteorologicznych urządzeń pomiarowych.

2. Właściciel nieruchomości przyległej do wód objętych powszechnym korzystaniem jest obowiązany zapewnić dostęp do wody w sposób umożliwiający to korzystanie. Części nieruchomości umożliwiające dostęp do wody wyznacza wójt, burmistrz lub prezydent miasta, w drodze decyzji.

3. Właścicielowi nieruchomości, o którym mowa w ust. 1, przysługuje odszkodowanie odpowiednio od właściciela wody lub właściciela hydrologiczno-meteorologicznych urządzeń pomiarowych, a właścicielowi nieruchomości, o którym mowa w ust. 2 - z budżetu gminy, na warunkach określonych w ustawie.

Art. 234. 1. Właściciel gruntu, o ile przepisy ustawy nie stanowią inaczej, nie może:

- 1) zmieniać kierunku i natężenia odpływu znajdującej się na jego gruncie wody opadowej lub roztopowej ani kierunku odpływu wód ze źródeł - ze szkodą dla gruntów sąsiednich;
- 2) odprowadzać wód oraz ścieków na grunty sąsiednie.

2. Na właścicielu gruntu ciąży obowiązek usunięcia przeszkód oraz zmian w odpływie wody, powstałych na jego gruncie wskutek przypadku lub działania osób trzecich, ze szkodą dla gruntów sąsiednich.

3. Jeżeli spowodowane przez właściciela gruntu zmiany stanu wody na gruncie szkodliwie wpływają na grunty sąsiednie, wójt, burmistrz lub prezydent miasta, z urzędu lub na wniosek, w drodze decyzji, nakazuje właścicielowi gruntu przywrócenie stanu poprzedniego lub wykonanie urządzeń zapobiegających szkodom, ustalając termin wykonania tych czynności.

4. Nakaz, o którym mowa w ust. 3, nie zwalnia z obowiązku uzyskania zgody wodnoprawnej, jeżeli jest ona wymagana.

5. Postępowania w sprawie decyzji, o której mowa w ust. 3, nie wszczyna się, jeżeli upłynęło 5 lat od dnia, w którym właściciel gruntu sąsiedniego dowiedział się o szkodliwym oddziaływaniu na jego grunt.

Art. 235. 1. Właściciele gruntów mogą, w drodze pisemnej ugody, ustalić zmiany stanu wody na gruntach, jeżeli zmiany te nie wpłyną szkodliwie na inne nieruchomości lub na gospodarkę wodną. Uгода nie może dotyczyć wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi.

2. Ugodę wykonuje się po jej zatwierdzeniu, w drodze decyzji, odpowiednio przez wójta, burmistrza lub prezydenta miasta.

3. Z wnioskiem o zatwierdzenie ugody występują umawiający się właściciele gruntów.

4. Uгода niezatwierdzona nie podlega wykonaniu.

5. Uгода podlega wykonaniu w trybie określonym w przepisach ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Art. 236. 1. Regulacja koryt cieków naturalnych, zwana dalej „regulacją wód”, służy poprawie warunków korzystania z wód i ochronie przeciwpowodziowej lub ochronie przed suszą.

2. Regulacja wód polega na podejmowaniu przedsięwzięć mających na celu zmianę warunków hydromorfologicznych koryta ciek, przez zamierzone przekształcenie istniejącego koryta ciek naturalnego w koryto o zaplanowanym kształcie

3. Regulacji wód nie stanowią w szczególności działania związane z utrzymywaniem wód, o których mowa w art. 227 ust. 3.

4. Regulacja wód powinna zapewnić dynamiczną równowagę koryta ciek naturalnego.

5. Regulacja wód powinna uwzględniać konieczność osiągnięcia dobrego stanu wód oraz osiągnięcia celów środowiskowych określonych w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61 przy uwzględnieniu dopuszczalności nieosiągnięcia celów środowiskowych, o której mowa w art. 66.

Art. 237. 1. Zakład, który otrzymał zgodę wodnoprawną na regulację wód, ponosi także koszt rozbudowy lub przebudowy urządzeń wodnych, a właściciel tych urządzeń uczestniczy w kosztach stosownie do uzyskanych korzyści.

2. Zakład, o którym mowa w ust. 1, ponosi także koszty ograniczenia lub cofnięcia pozwolenia wodnoprawnego posiadanego przez inny zakład, jeżeli jest to niezbędne do wykonania regulacji wód.

3. Ustalenia i podziału kosztów, o których mowa w ust. 1 i 2, dokonuje, na wniosek zakładu, w drodze decyzji, organ właściwy do wydania zgody wodnoprawnej.

4. We wniosku, o którym mowa w ust. 3, zakład wskazuje właściciela wody oraz określa proponowaną wielkość udziału w kosztach regulacji wód.

5. Przepisy ust. 1-4 oraz art. 236 stosuje się odpowiednio do zabudowy potoków górskich, kształtowania nowych koryt cieków naturalnych oraz do wykonywania polderów przeciwpowodziowych.

Art. 238. 1. Jednostki samorządu terytorialnego mogą ponosić koszty inwestycji prowadzonych na wodach stanowiących własność Skarbu Państwa oraz koszty utrzymywania tych wód.

2. Wysokość kosztów inwestycji oraz kosztów utrzymywania wód ponoszonych przez jednostki samorządu terytorialnego, określa się w porozumieniu, do zawarcia którego jest upoważnione Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie oraz właściwe jednostki samorządu terytorialnego.

Rozdział 2

Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie

Art. 239. 1. Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie, zwane dalej "Wodami Polskimi" jest państwową osobą prawną w rozumieniu art. 9 pkt 14 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 885, z późn. zm.¹⁵⁾).

2. Siedzibą Wód Polskich jest Warszawa.

3. W skład Wód Polskich wchodzi następujące jednostki organizacyjne:

- 1) Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej z siedzibą w Warszawie;
- 2) regionalne zarządy gospodarki wodnej z siedzibami w Gdańsku, Gliwicach, Krakowie, Poznaniu, Szczecinie, Warszawie i we Wrocławiu;
- 3) zarządy zlewni;
- 4) nadzory wodne.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, na wniosek Prezesa Wód Polskich, nadaje Wodom Polskim, w drodze zarządzenia, statut określający strukturę

¹⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 938 i 1646 oraz z 2014 r. poz. 379, 911, 1146 i 1626.

i organizację Wód Polskich, uwzględniając zakres zadań jednostek organizacyjnych Wód Polskich i ich obszar działania, potrzebę racjonalnego wykorzystania środków publicznych oraz podział hydrograficzny kraju.

Art. 240. 1. Wody Polskie wykonują zadania określonych w ustawie.

2. Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej:

- 1) przedkłada ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej sprawozdanie, o którym mowa w art. 91;
- 2) opracowuje projekt zestawu celów środowiskowych dla wód morskich, o którym mowa w art. 157 i jego aktualizacji;
- 3) opracowuje projekt programu ochrony wód morskich, o którym mowa w art. 159 i jego aktualizacji;
- 4) współuczestniczy w zapewnieniu ochrony ludności i mienia przed powodzią i przeciwdziałaniu skutkom suszy, na poziomie obszarów dorzecza;
- 5) opracowuje projekt wstępnej oceny ryzyka powodziowego, o którym mowa w art. 168 i jej aktualizacji;
- 6) sporządza i uzgadnia mapy zagrożenia powodziowego, o których mowa w art. 169 i ich aktualizacji oraz mapy ryzyka powodziowego, o których mowa w art. 170 i ich aktualizacji;
- 7) przygotowuje projekty planów zarządzania ryzykiem powodziowym, o których mowa w art. 173 i ich aktualizacji;
- 8) przygotowuje projekty planów przeciwdziałania skutkom suszy, o których mowa w art. 184 i ich aktualizacji;
- 9) prowadzi gospodarkę finansową oraz ewidencję księgową Wód Polskich;
- 10) opracowuje i uzgadnia projekt planów gospodarowania wodami na obszarze dorzecza;
- 11) prowadzi system informacyjny gospodarowania wodami, o którym mowa w art. 328 oraz udostępniają zawarte w tym systemie zbiory danych przestrzennych;
- 12) prowadzi zbiory danych o charakterze referencyjnym, o których mowa w art. 331;
- 14) realizuje i współdziała w realizacji działań służących prowadzeniu zrównoważonego gospodarowania wodami, w tym osiągnięciu celów o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz art. 61, na obszarach dorzecza;
- 15) nadzoruje planowanie i realizację zadań związanych z utrzymywaniem wód i pozostałego mienia Skarbu Państwa związanego z gospodarką wodną, w tym obwałowań oraz obszaru międzywala;

- 16) nadzoruje planowanie i realizację przedsięwzięć związanych z odbudową ekosystemów zdegradowanych przez eksploatację zasobów wodnych;
- 17) udziela wsparcia finansowego i rzeczowego jednostkom samorządu terytorialnego w zakresie zapewnienia możliwości korzystania z zasobów wodnych na potrzeby zaopatrzenia ludności w wodę;
- 18) finansuje działalność służb państwowych, o których mowa w art. 365-367;
- 19) realizuje zadania obronne oraz zadania z zakresu zarządzania kryzysowego przekazane przez ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej;
- 20) współdziała z ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej w zakresie opracowywania krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych;
- 21) pokrywa koszty ponoszone przez Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej oraz Państwowy Instytut Geologiczny w związku z przekazywaniem nieodpłatnie w celu ponownego wykorzystywania informacji zbieranych i przetwarzanych przez służby państwowe, o których mowa w art. 365 i art. 367, na zasadach określonych w ustawie z dnia 30 stycznia 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (Dz. U. z 2016 r. poz. 352);
- 22) koordynuje zapewnienie odpowiedniej ilości i jakości wody dla ludności, przemysłu oraz rolnictwa;
- 23) sprawuje nadzór nad planowaniem inwestycji oraz ich realizacją.

3. Regionalne zarządy gospodarki wodnej:

- 1) prowadzą sprawy dotyczące decyzji, o których mowa w art. 76 ust. 2, art. 77 ust. 3 i 7, art. 175, art. 176 ust. 7 i 12, art. 182, art. 201, art. 202, art. 206 oraz w art. 342 ust. 5;
- 2) opiniują projekty uchwał, o których mowa w art. 37 i art. 39;
- 3) weryfikują wpływ istniejących urządzeń wodnych i udzielonych zgód wodnoprawnych na warunki bytowania i wędrówki gatunków zwierząt wodnych o znaczeniu gospodarczym;
- 4) dokonują ustalenia, o którym mowa w art. 76 ust. 1;
- 5) uzgadniają projekty uchwał, o których mowa w art. 87 ust. 1;
- 6) analizują sprawozdania, o których mowa w art. 89 ust. 1;
- 7) przygotowują projekty aktów prawa miejscowego, o którym mowa w art. 141;
- 8) uzgadniają projekty aktów prawa miejscowego, o którym mowa w art. 162;
- 9) współuczestniczą w zapewnieniu ochrony ludności i mienia przed powodzią i przeciwdziałaniu skutkom suszy, na poziomie regionów wodnych;